Sigurhrooss

Hugvek-

JUR,

Uraf
Dirdarlegum Upprisu Sigre vors
Drotteins JESU CHRISTI i
Fiorutyge Capitulum, epter heim
Fiorutyge Upprisu Psalmum.

Samanntekner
Af Sal. Sr.

Joone Joons Syne.

Sooknar Preste til Hvols og
Stadar-Hools.

Seliast Jnnbundnar 16. Fiskum, Oinbundnar 13. Hvar af audsiaanlegt er ad her er engeñ Av-ãingur, par Arked verdur ecke 2. Sk. dyrt. Meñ hafa ab eins Tillit til Guds Dirdar, og ad letta ai Almwganum.

Prentkar a Hoolumi Hiallta dal,
Af Marcuse Porlaks Syne, 1797.

Psalmur.

Ordtur af Sr. P. J. S. a Myrk-a

Ton, Rijs upp mijn Sal og bregd nu Blunde.

Jesus lifer, og eg med hónum, jar, Daude hvar er Skielfing hijn? Hañ lifer og mig vijst ad vonum, vekur upp aptur, þa eg skijn, iklæddur Dijrd hañs efalaust, er þad mijn Glede og Hiarta Traust.

Jesus lifer og Rijkium rædur, rett dæmur ollum Veralldar, med hónum life eg laus af Mædu, lijka rijke til Eilijfdar: Efner Gud Heit sijn efalaust, er þad mijn Glede og Hiarta Traust.

Jesus lifer, hver vonlaus vilde vantreysta Gude? er Syndaran, ydrande lofar mestre Millde, medtaka, burt ei hrekur hañ, ofa sem i Christo endalaust, erum þad skal mitt Hiartans Traust.

Jesus lifer, eg Lausn þa eignast, Lijf mitt sa giorvallt hañs af Rôot, hreirn vil eg nu i Hiarta feignast, Hollds Gyrndum ollum strijda moot, ei forlætur hañ endalaust, aumañ þad skal mitt Hiartans Traust.

Jesus lifir, eg vijs ma vera, vid hañ mig ecke skilur par, Myrkra þad enge Makt kañ giera, Metord Dijrd edur Hormungar, ebla mun til þess efalaust, aumañ þad skal mitt Hiartans Traust.

Jesus lifer, en dapur Daude, Dyr verda mer til Lijfsins inn, O! hvijlijk Sal vid Andlats Nauder, af þessu flijtur Huggunen: Er hun añ trwud hroopar hraust Herra Jesu! mitt einka Traust.

Til

Til Lesarans.

Vid Prentverked a Hoolum se her fyrst til-komed Hoolastiptes i Biskups Joons Arasonar Tijd, vil eg lijtedum̃ tala, þo eg vite vel ad Herra Gudbrandur Þorlaksson hafe sijdan̄ notad ser þad. En þad tel eg helldur varda ad geta þess, hversu þesse goode Herra Gudbrandur legerade sijna Prent-Smidiu Hoola Biskupsdæme til Nota, og jafnvel sijnum Epterkomendum, so sem Alþijngesbookenn af 12. Septembr: 1611. syner. Samt Stiptprofasts Sr. Arngryms Jons Sonar a Mel Utfarar Mining epter hann̄ nefndan̄ Herra Gudbrand, sem var prentud i Hamborg 1630. Þetta legatum færdu hverge wr Skordum, þa Herra Þorlakur Sk. S beiddest Urskurdar, Jens Sørren Son ne Løgmeñerner, miklu heldur stad-festa, ad þad skylde geymast og brwkast a Hoolum epter Testamentenu. En ad sijdur burtflutteſt þad til Skalholts i Tijd Hr. Biskups Þordar Thorlacii. Syrer Herra Steins Jonssonar Ull̃sijsian hijngad aptur flutt, epter Samkomulage bañs og Biskups Thorlacii Erfingia. Her uppa ætla eg fiſ-

est

eſt Kongleg Reſcripta og Ratificationer noogar i Stiptkiſtuñe, og ſijdaſt ſaa Kongl. confirmerade Separations Act af 1767.

Hingad til hafa Guds Orda Bækur vered her faaañlegar, eñ nu er heldur Skortur aa peim, ſvi petta Prentverk hefur hvilöſt nockur Ar. Eñ bæde hef eg vered hvattr af mørgum, og lijka ſiaalfur haft Vilie til ad reiſa pad aa Fætur. Nemſt pad ſo fyrſt aptur aa Knen, og framreider lijted Upplag af Uppriſu Hugvekium Jeſu vors. Laungt dijrara er nu allt hvad til Prentverkſins parf eij vered hefur til forna, po verdi petta Upplag litlum mun dyrara eñ adur, eñ peir elſkulegu Participantere verda nu i Braudzad taka ſitt, ſem peir faa kuña, i Materium.

Ollum Guds Børnum ſem hafa Vilia til, handſel eg ſo peñañ Bækling. Sa til ſiñar eilijfu Dijrdar aptur uppriſne Jeſus, epter afſtadna Pijſl Daudans, leide oſs alla gegnum Daudans Myrkur, fyrer ſitt dyrdſamlega Lioos og Lijf, til hins himneſka Lijfs og Liooſs ſin er dijrdarlegt Frelſe Guds Barna!

Peſs oſkar Guds Barna og Salnaña

ſkyldugur Elſkare

Hoolum D. 24.
Januarij. 1797.

Sigurdur Steffansſon
Superintend: Hoola St.

Ingangurin.

I. Cap.

MIN Sæl! Nu er þik æstryki Brwdgume JEſus af Daudanum uppriſen, og hroosar sætum Sigre yfir Synd, Dauda, Diosle og Helvijte, þvi skulum vid nu og, hverium þetta blessada Sigur-Verk bodast, upprijsa med glodu Hiarta, fagnandi Hugskote, og hroosandi Twngu, Jæa, aller Innre og Ytre Kraptar ockur af DRottne meddeildir, skulu nu samfara verda i þessu andlega og blessada Sigur-Hroose, þvi þad er hin mesti Sælar Fognudur, Under-Root og uppbyrian eilijfs Fagnadar ad hafa (efter Ordum St. Pæls) JEſum i Miñe, sem af Dauda er uppriſenn. Vid hofum, Sæl mijn, æa umhlidnum Tijmum med sorgande Guds Bornum, mætt sorgaudi horfa æa þañ gegunm stwngna, albloduga, solnada, og sijdann i Groſina nidurlagda JEſu Lijkhama, og miñast vid hin med tæra-blondudum Kosse, þar ed sw skiæra

Riettlætis Sooleñ JEſus, edur hennar ſtoora Guddoms Birta yfir ſkyggdiſt i æred miklu Kvala-myrkre og vod þau ſorglegu Sky hiñar ſæruſtu Pijnu, vard lijka ſo wtlijtande ſem hid raudaſta Blood, rañ uuder med ſoddañ Litar Hætte, og huldeſt i Daudans Hafe um þriia Daga. Þeſſe Harmur er nu af-þerradur, mijn Sæl, þui nu er þeſſe hin ſama Riettlætis og Glede-Soolinn JEſus, med ſogrum Morgun-Lioſma uppriſeñ. Þetta bleſſada D Rotteñs Hiælpræde mættu nu fagnande ſkoda, mijn Sæl, med odrum fagnande Guds Bornum. Gledium eckur þvi af ollu Hiarta, Jea, þier Himnar gledied ydur, og þu Jord fagna þu, Pſ. 96. v. 11. Fagna þu dijrkeypta JEſu Brwdur, þvi ſkylldt er oſs nu ad fagna mz Englunum oſs hier yfir ſamfagnande. A Kroſsinum fridþægde JEſus oſs aumar Mañeſkjur vid ſinn Himneſka Fodur, med ſiælfs ſijns Foornfæringu, eñ nu er, Sæla mijn! Þeſſe þiñ aſtvinr auglijſtur i ſijnum mikla Guddooms Krapte, og þetta Leoned af Kyne Juda hefr Siguriñ uñed æ Synd, Dauda, Diofle og Helvijte, Open. 5. v. 5. Hañ byriadi Strijded edur þeſſa Hoolmgaungu med Sorg og veiklegre Aſijnd, enn endade med Hreiſtifullum Guddoms Sigri; Hañ doo fyrer Synder vorar, eñ uppreis oſs til Riettlætis, Rom. 4. v. 25. Og um þeſſa hañs uppriſu liſter mig nu ad tala.

Þar til veit þu O JEſu! Fulltijnge þijns H. Anda, ſo eg af þer frelſadur, mætte þvi Frelſe med

riettri

rettre Endurminningu fagna, AMEN.

Textinn.

EG er Sabbats Daguriñ var lideñ, keipu þær Maria Magdalena, Maria Jacobi og Salome dijrleg Smyrsl, ad þær kæmu og smyrdu JEsum.

Hier af skalltu læra, mijn Saal, ad heidra blessud Bodord þijns HErra, því þau eru þijn Lijfs-Regla, efter hverre þu skallt þier hegda, og vijkja þar hverge fra til hægre nie vinstre Handar.

Þo nu Logmælid sie sa deydande Bookstafur, þa þenar það þer þo, ef þu það vel athugar, i því ad það þreinger þier ad leita þijns JEsu, lijka sem særum Mañe þenar Verkur og Slæmleike Særsins til ad leita sier Lækningar, eins rekur og Logmælid þig (af hverju þu sier þijnar Illgiorder, og þeirra forþient Laun) til Særaña JEsu, so þu finnir i þeim Lækning, Frelse og Fyrergefning Syndaña, því þiña vegna hefur hañ uppfyllt Logmæled, og ef þu trvir a hañ, er a þier engeñ Fordæming framar meir. Eg er, O þu goode JEsu! eitt ohlijded Barn, og i ollu goodu nærsta ofullkomeñ, samt finn eg allt það sm mig vantar i þiñe Hlijdne, hun giorer mig af ræanglætum Illgiorda Mañe riettlætañ: Og allt hvad Logmæled kañ af mier ad wtheimta, það hefr þu fyrer mig borgad og uppfyllt. Sege nu Logmælid til mijn, þu ert sekr, þa er

þier og fyrer þig ſaklaus ; Lat mig i þvi Sakleyſe þier ætijd þioona, eñ þijn Myſkun væge mijnum Veikleika. Dygda Dæme þeſſara Kvenna, ſijner oſs eñ framar, ad oſs byrie ad taka vel Vara a Bodorde DRotteñs uñ hañs Hvijldardags Halld, ſo ad þu halder hann rettelega, epter Jñehallde þeſſ Þridia Bodordz ; þvi þo ſer hver Dagur ſie DRotteñs, þa nefner hañ þo ſerdeiles ſinn Dag þann Siounda Dag Vikunnar, þeſs ſkallt þu gieta, Jud vill ecke ad þu ſkuler fremia a honum nockurt naudſynialauſt Erfide, allra ſijſt þad ſñ Oſæmelegt edur Otierlegt er, og vit fyrer vijſt, ef þu her imoote giorer, þa vill hann þeſs a þer heſna ; þad þu þarft ad viña Holldlegrar Naudþurftar vegna, þad gior þu a þeim Sex virku Dogum, þar til meiga þeir nægia, þo þu taker ei med her til þañ Siounda Dageñ fra Gude, þvi hañ a ad þiena Naudþurft Saular þiñar, heñar Gagns og Gooda attu þa hellſt ad gieta, i þvi ad heyra og ſtunda Guds Ord rækelega, og ſaña Ydran og Yfir-Boot giora, fyrer allt þad ſñ þer heſur aorded a þeim ſex virku Dogum. Fordaſt ſkalltu og ſterklega hañ vonda Oſid ſem nu, þvi verr ! æred rijkt yfergeingur, ad ſumer, Ja, allt ofmarget, taka þeñann Dag hvad hellſt til ymis legs Leikfaangs, og ſkiemta Hollde ſijnu a honum med ymſum Leikum, Spilum og Table, lijka og med Dhoofe og Dryckiuſkap, ſamt fleiru ſoddann efter þvi ſem þa lyſter, hverium Lyſtingum DRotteus

eñ hefur fyrerboded ad efterfylgia, Es. 58. 13. Þvi allar Þad sañlega Skada og Hegningar, Þo fæer vilie Þvi siña: Eda seig frañ, hvad fyrer Gud dyrkar Þu med Þessu? Andsvar, Þijns Holds og Bloods Vilia, og Þes Gialliſi, hvert Þer er Þoskipad ad krossfesta, eñ ei Þañig rækia, ef Þu villt añars heyra Ehristo til: Edur hverneñ villtu skilia Þeñan DRotteñs Urskurd? Ef Þier lifid epter Holdenu Þa munud Þier deya, eñ ef Þier deyded fyrer Andañ Holdsens Gyrnder, munud Þer lifa, Rom. 8. v. 13. Þessu og odru fleyra slijku vill Diofull Hold og Heimur taka under Stool stijnga, eñ Þad fær uñ sijder ad byrtast. I einu Orde ad segia, villtu Þes lifanda Guds Blessunar njoota bæde hier og sijdar, stunda Þa Þa til, ad sa nidur a Þessum DRottens Dege, sem alltijd, Þvi gooda Sæde sañrar Ydrunar og hreiñar Trwar, Þa munt Þu og Þit Erfide blessast a Þeim sex efter komande virku Dogum, og Alldin goodra Verka uppspretta. Goode JEsu! Eg veit eg fæ ecke duleſt fyrer, Þer Þu veist allar mijnar Athafner sem æred margar eru, so i giegn Þessu Þijnu Bodorde, sem ollum odrum; Forlat mier Þær miñ Gud, og hialpa mier fyrer Þijna Forbienustur med Krapte og Verkan Þijns H. Anda, so Þiñ Hvijlldar-Dag hallda hier i Naadeñe, ad mier med ollum Guds Bornum hlotnest ad hallda eilijfañ Hvijldar og Glede-Dag i Dijrdenne, Amen.

2 Capitule.

Um Tijmañ a hverium DRotteñ uppreis.

ANN ad Morgne Sabbats-Dagſens, ſa er hefſt hiñ fyrſte heilagur Dagur i Sabbats Dogunum, kom Maria Magdalena, og hin Dñur Maria ad ſiꝛa Grofena.

SAla minn! Her af maattu ſiꝛa Uppriſu Tijma þijns HErra, ſem var hiñ Pridie Dagur efter hanns Dauda. A Adfaꝛauga dags Kvolldid var hann af Joſeph i Grofina lagdur og hvijldiſt hann þar þann fyrſta Haatijdis Dag allann, ad hvers Kvolldi ad Kviñurnar komu ad ſiꝛa Grofena, ſo ſem hier ſegiſt. Og fær þu her af ad ſiꝛa, ad Lauſnarinn uppreis ecki a Gydingaña Sabbats Degi, ſem nu er vor Laugardagur, helldur hvijldiſt þa hin bleſſada Saal vors Herra i Hondum ſijns himneſka Fodurs, eñ hañs heilaga Hollð i Grofiñe, og Guddomſins Tign hvijldiſt i Hollðinu, Col. 2. v. 9. Mijn Saal, eptir þad vid hofum, ad vilia DRottiñs Eymder og adſkilianlegt Anſtreimi afſtadid hier a Jordunni, fꝛaum vid, fyrer ockar JEſum, eilijſa Hvijld og Rooſemi, þar til ſkulum vid fagnande og þoliñmood hlacka i Þiaꝛningunni. Hitt er og ſtoor Fognudur, ad Gud ſialfur hefur hier Hvijld i ockur Frid þægdum vid ſialfann ſig, og þar fyrir, fyrſt Gud er med, hver

kann

kañ þad vera ad mooti? Þu ætt og mijn Sæl Hvijldar-Stad vijsann, lijka vel uñ þeñann ockar Samveru Tijma, i Hiarta og Særum þijns HErra, þadann hefur hann ockur hyngrud hijngad til alldrei hrakid, þo Overdug verid hofum þess Heimkynnis, hañs mikla Myskun mun og hier eptir eins sinnud vera. Lijkhaminn mun og odlast ad Skilnadi, sijna Hvijld i Grofinni, Es. 26. v. 20. Jæa, Lijkhamleg, Andleg og Eilijf Hvijld, er Guds Borninn afrekud fyrer JEsum Christum. Ebr. 4. v. 9. Arla Morguns, hinn fyrsta Dag Vikuñar, uppreis vor HErra af siñi egiñ Gnddooms Magt, eins sem hann fyrersagt hafde; So skulum vier vijst vita, ad alldrei raskast Ord DRottiñs, og þad hañ ætt hefur, fær ad hafa sitt Gengi. DRottinn miñ! Eg treysti þijnum Ordum, veit og trwe fyrer vijst, ad oll þijn blessud Fyrirheit hafa fullañ Stad, Psal. 33. og nu til mijn, hversu sem mier kann synast Ovænlega ástanda, i þeim er eflaus Sañleikur, Otvijlug Nad, Obrigdanlegt Traust, og Endalaust Hiálprædi ollum Trwudum.

Þess er og hier ad giæta, ad sa Jlmsæti Sigurvegariñ JEsus vilde ecki undañdraga sijna Upprisu allt frañ ad Kvolldi þess Pridia Dags, so ei skilldu hanns sart harmande Astvinir bijda hañs allt til þess Dags Kvolld-Rockurs huggunarlauser, þar fyrer uppreis hann Ardeigis, edur uñ fyrstu Apturellding. So er ad lijsa, miñ goodi JEsu! epter þijnu Nadar-fullu Hiartalage, þijn

Myſkun þoler eckj lœngañ Undañdrœtt, i þvi ad hiœlpa aumſtoddum Mañi i hañs Hrygd og Veſollð, Eſ. 65. v. 24. Þier þreingir þijn Elſka til ad hiœlpa oſs nœrſta Aſtlitlum, vier drogum þad opt undañ marga Daga, ad gegna þer og þijnu Kalli, Jœa, morg Ar, lijka vel margir af oſs allañ ſiñ Alldur: O Gud nœdi ſlijkt! Eñ ſo er þeſſu Ojafnt ſkipt fyrir þier og oſs, ad Vonum, ad þegar vier balſtijrduger Syndarar lokſins kollum til þijn harmande. þo af þijnu eiginn Tilſtille tilknyder, þa veitiſt oſs opt þijn Huggun œdur eñ vier kuñum ad vœnta hennar, og œdur eñ vier hroopum, er Eyrad þitt fyrr opid til ad heyra, vid vora fyrſtu Hugar-Angiſt er ſtrax opt til Reidu hiœa þier hin ſœtaſta Hugſvolun, vid þau fyrſtu Tœr Jlmandi Huggun, og ſtrax, ſem fyrer oſs hallaſt rekur, nœkvœm Hiœlp og Vidrietting; Enn virdiſt oſs ad þu þetta uñ eitt Auguablik undañdragir, er Hœlſiñ ſtrax moodur œdur ad hroopa, Syniñ forgeingiñ, og ſœr Kvortun yfer þvi, ad ver fœum ſo lengi epter þier ad biida. So ſem þad nu, miñ liufe HErra, ad Þrijr Dagar voru yfer þer œliktader, af hverium fœa eini var þiñ Pijſla-Dagur, annar þiñ Hvijldar Dagur, og hiñ þridie þiñ Upprijſu-Dagur; So œ eg og i lijkañ Mœta Þriœ Daga fyrer Hondum; Sœa Eini er nu yferſtandande, ſem er mijn Hierviſt i þeſſu aumaLijfe, þad er ſœa Erfidis Dagur, œ hverium Sœl og Lijf þiœiſt, eg þo mier Þlogiœdis-naumum finniſt hann opt

lœngur

lengur, þa veit eg samt, ad eg kañ ecki enn Hormunga og ymislegs Mootgangs i Guds Dijrdar-Riki iñ ad komast, Act. 14. v. 22. Hier framdr egst mitt auma Lijf med Sorg og ymstre Astrijdu, allt þar til þad fær Enda med Daudanum, hvert ium, nær kiemur, eg vil i JEsu Nafne feigiñ filgia, og uppa þad ad hañ þeni mier þa til goodra Umskipta, vil eg til þess Tijma, eptir þiñi Velþoknan, miñ sæti HErra, filgia þier eptir, og allt þad þola, og lijda sem þu villt a mig leggia, sie ad eins þiñ Kraptur i mijnum Breiskleika maettugur, so er eg viss um Siguriñ. Sea Aðar Dagur er miñ og añara daudra Maña Lijkhama Hvijldar-dagur i Jordiuñi, nær þo Guds Barna Sæler, hvila i Hondum DRottiñs og enginn Pijna snertir þær, Sap. 3. v. 5. Hiñ Pridie er vor Upprisu Dagur, ollum Guds Bornum Eftirlaungunar samur, a hverium vor Lijkhami sem her er ad Dufti ordinn, upprijs i Krapti JEsu Upprisu, Andlegur, Oforgeingilegur og Vegsamlegur, Liomande og Dijrdlegur, 1. Cor. 15. v. 14. Soddañ Fagnadar rijk Umskipti eru þa feingiñ, þar eptir laungar opt hiartanlega mijna Sæla, sw Laungun mun oguñ sijder uppfyllast. Hier ad auk er þad athugande, ad ei villde JEsus a Gydingaña Sabbats Degi upprijsa, helldur a nærsta Degi þar eptir, hvar med hañ uppbiriadi Sabbatz-Dag Nya-Testaments sins, sem nu er Guds Bornum bodadur, og af sialfs Christs Postulum tilskickadur,

Miſſing JEſu Dijrdarfullrar Uppriſu, og er þad nu vor Suſſudagur, edur Fyrſte Dagur vorrar Viku, ſem og riettilega kallaſt DRottins Dagur, ad hverium ſerhvor christiñ Madur ad ſig vel ad vanda, og þeſſañ Dag helga Gudi til Dijrdar, og Saaluñi til beſtu Nota; Og lijka ſem þiñ og miñ HErra, christeñ Madur, uppreis dijrdlega a þeſſum Degi, ſo eigum vid ad honum fyrir ſaña dran og Yfirboot Andlega ad uppriiſa, ef ſa eilijfi Daudi ſkal einga Magt yfir oſs hafa.

O minn Elſkulegaſti Herra Jeſu! hiaalpa þu oſs ollum riettilega þitt Sabbath ad hallda og helga, her i þijnu Naadar-Rijki, ſo ad vor Saal naai ſiñi rettu Hvijld i þier, og þu hvijler i vorum Hiortum ætijd og Æfinnlega, AMEN.

3. Capitule.

Um Utgaungu Kvennanna til Grafarinnar.

DG miog ſneña ad þeim fyrſta Dege Vikuñar, þa ed eñ var nyrkt, komu þær til Grafariñar med dyrmæt Smirſl, er þær hofdu tilbued, og nockrar med þeim.

Af þeſſum Kviñum maa ſia eitt auglioost Kiærleiks Merki, ad þær, ſokum ſiñar heitu Elſku til JEſum, lietu ſig eckert hindra, og eingañ Haaſka hræda fraa þvi ad vitia hañs bleſſada andvana Lijkhama, er þær meintu ſo vera, og þad Ardeigis

mu

enn allrar Dvalar. Vilier þu i sama Maata, mijn Sæl, nema Samfunde þijns elskulegasta Uñusta JEsu, og niota hñs Elsku og Unadsemdar, enn frelsast frá Guds Reide og eilijfre Fordæmingu, þa skalltu strax á þijnum Æsku-Alldre leita hanns, hafande hañ og hañs Bodord i Hug og Hiarta, enn hafna Holldsins Glaum og Gialijfe. J Añañ Stad, minstu þesshvern Morgun enn allrar Gleymsku og Forsoomunar, ad þu af innstu Hiartans Alvød, og yfer allt fram fyrst leiter þijns Guds med Bænahalldi, Matt. 6. 3. Akalli og Þackargiørd, Phil. 4. 6. hveriu ef þu ecki gleymir, mun þier blessudum blessast Himin og Jord, og allar Guds Gæfur, samt Verk og Ydni. Eñ framar skalltu leita Drottins med sneñgiørdri hreiñi Jdran og hræsnislausre Yfirbot Syndanna, á þeim þægilega Naadar-Tijma, medann DRottenn er ad finna, Es. 55. v. 6. og hanns Dmælañleg Myskun og Þolñmæde bijdur eptir þier; Ad ei wtbreide hañ forgiefins til þijn og i moti þier sinn Naadar-Fadm, þvi ef þu þetta þriootskusamlega undanndregur, kann þier naumt ad verda Hlid sañrar Yfirbootar, þvi Ydran sein er sialldann hrein, enn þad er vijst ad DRottinns Naad endurnærir þig, ef ei nsotstendur honum og hañs Hialpræðis Verki; Nu er sá þægilegi Tijminn, nu er Dagur Hialpræðisins, 2. Cor. 6. v. 2. Gæti þess hver einn, sem finna vill Rwm sañrar Ydrunar. Jaa, sierhver skylde med sier henda

ad torveldt verda kunne i sijdustu Daudans Neyd og Angist Andarsljtrana, ad JEsu riett adleita, og hann finna, med thui tha kann margt fyrertesia, ljjka kann Daudin so hastarlega ad heimsækia, ad sea saai eckert Svisa-Rwm hier til, sem thad hefur til thess Tijma hyrdulauslega undanðreigid, so sem verdi allt thetta i Rædleisu. O hvadhæpid, er thad tha O Madur! Ad eiga allt thetta Ogiort under Bidlund thessa bitra og braida Dauda, hia hverium ei fæst Frestur um eitt Augnablik! thvi eg vil halda ad thad eina Eptirdæmi thess ydrande Rænings ia, Luc. 23. 43. leide ecke alla inn i Himnarijki; Og thvi selgi eg enn, Ovijs er Dauda-Stundin, ei skal thier ad treysta thar uppa ad thu eiger sem Skylldu-Skatt alltijd Rad D Rottins vijsa, hvad lengi sem thu hana foraktar, og undanðregur henar leita; I soddann Sioo sier ad voga, er hid mesta Hæska-Spil, thvi hvad odrum hefur ad Slisi ordid, er Uggvænt thier verdi ad Glisi; D Rottenn lætur ecki ad sier hæda, Gal. 6. v 7. O thu Astrijke HErra JEsu! Margar og hardar Harma-Skwrir, dynia yfer thijn Born i thessum Heime, i hverum thau hroopa til thijn; O! hvad miog længar tha Hiartad epter thinne Nærvist! Thad er Polgiædisleysi minu ad kienna, ad so længvinn finnst Bidinn, og tho mer synist edurfinnist sem thu thegir vid mier, og lætir sem thig vardi ecke um Trega minns Hiarta, tha er thad meir enn verdskulldad, thvi minar Odygder og Illsku-Verk hafa maklega gi-

ort

ert Adskilnad emillum þijn og mijn, Es. 59. v. 2. Þar fyrer man eg grata, og ecke hef eg ad venta nockurs Fagnadar edur Hugfroda, Jæa, engrar Glede-Stundar, fæe eg þig ecke astur fundid, því bid eg þig audmiwklega, miñ Hiartans Herra, lat þu mig ecke til Leangframa forgefens efter þier leita i mijnum Mootgange og Mañraunum, því so er þijn Millde nærgiætenn, ad þu veist best hvad sært þad Sverd bijtur, efter því þu ert sialfur æa allañ Hatt freistadur, þu veist hversu ad allt Þol og Þrek vill þa i burt reña, þu veist hvad magnlaus Trwar-Hondenn vill þa verda, einkannlega hiæmer hinum vesælasta Orme, sem æadur er nærsta snaudur under, af ollum goodum Dygdum, so þessum sem odrum. Kom þar fyrer þu goode Hyrder, kom og leita efter mer, tak þu mig ad þier, æadur enn eg verd þeim illu Borgum olldungis ad Bræad og Herfæange, því hver er sæa i Helvijte ad þier segie Þacker?

Þad er hin hærsta Glede ad finna til Mædar-Nalægdar þinnar, O JEsu! og fæa af þer For-Smeck eilijfs Liifs, eñ hvad er hryggelegra eñ missa aftur þad sætsmackande Sælar Hunæang? Ad vera so gott sem uppnumeñ med Sancte Paule i hiñ þridia Himen æa eiñe Stundu, enn sockva nær því til Helvijtis æa añarre, 2. Cor. 12. v. 2. O Rottenn minn JEsu! eg leita, nær þess orka, efter þier af ollu Hiarta, leita þu aptur efter mier miñ Gud og Fader, og lattu oss þijnar harmande Unga-Skepnur

epnyr alldrei Sioonar missa aa þier, þu Astrijkasta Mooder, hverke hier nie sidar, Amen.

4. Capitule

Um Kvennaña Eyrende til Grafariñar.

ÞEirra Eyrende var ad smyria JEsum, [sem Texteñ Adur skijrer].

ÞEssar Gudhræddu Kviñur fylgdu Drottni, fyrst efter wr Galilæa til Jerusalem, wt af Jerusalem, til Aftoku-Stadarins, þær voru vid hañs Andlæat, og ad sijdustu fylgdu þær honum til Grafariñar, sau hvar og hverneñ hañs Lijkhame var lagdur. Nu færa þær med sier fullar Krwser af Smyrslum, enn samt voru þeirra Hiortu fyllre af Elsku og Ast til JEsum, siv var Ordsokenn, ad þær sporudu engañ Kostnad, og toldu hier aa eingar Tormerkiur, hverke i Smyrsla Utveganinne nie Umkostnadenum: Soddañ Art og Nætturu hefur Kiærleikureñ, þar sem Muñ-Elskararner telia aa allar Tormerkiur, lijka sem hinn late afletur Verknadeñ og Ydnena. Ei kunnu þessar goodu Kvinnur añad igrunda, enn þad Frelsarinn være nu Andvana hvijlande, og sijst þeiukta þær hañ munde lifa, samt lifde i og hiaa þeim Kiærleikarinn og Elskann til JEsum, soddann Kiærleiks Dygd var ein siv hin mesta; Þu Madr, skoda þig hier so sem i odrum Speigle. Vier erum fullfrooder ordner uñ þad, minu JEsu, ad þu siert

fra

fra Daudum uppriseñ, lijka med sætum Sigre til Himins uppfariñ, og siert þar vor Astrijkur Fyrirbidiari, ei ad sydur er nu Elskañ til þijn wtslokinn a medal marara, Matth. 24. v. 12. O þad hormulega Stand! O þessa vondu Tijma a hverium vier nu lifum! Eg skañast mijn þo ei sñ vert er, nær eg hugleidi Dygda-Dæmi þessara Kveña, þvi þo eg med Ordunum lætest tala nockud uñ þijna Elsku, og ræde odrum hana ad stunda, þa vill hun nalega i eingu goodu Verki sig auglijsa a mier: Hvada Nafn tilheyrer mier þa, añad eñ heita eiñ Hræsnari? Hvers Doomur i þijnu Orde mier er og til Eyrna komenn. O JEsu! væg þu þessum mijnum hormulega Veikleika, sem ollum odrum, og fyrergief mier slijkt allt af þiñi Myskun. Þo þesse straxnefnda Dygd skyne fagurt a Kviñunum, þa var þo hia þeim Breiskleiki i Bland, Ja, soddañ eitt Lioos sem dapurt logadi, og þurfti Adgiorgdar, sem var, ad þær meintu Jesum enn þa Andvana i Grosiñi, eñ giættu allslijtt hañs sialfs Orda, sem þær hofdu þo adur af hañs eigeñ Muñi heyrt, ad hann munde a Pridia Dege upprijsa. Matth. 16. v. 21. Ad hverju þær gafu sig eckert, hvert helldur þvi hafur Gleymskañ ollad, edur sv Meining, ad ei munde af þvi verda: So er eñ þa ad lijsa efter ofs aumum Vesælingum, þvi erum vier so yfirfallner i motlætingunum, samt þess i mille hardhnackader i Synda-Idiuñe, ad añadhvert eru gleymd Guds Ord, edur vier trwum

þeim

þeim ecki, hvortveggia er vondt, þad ſijdara þo verra. Þad ſijnest, ſo ſem hier hallde ca medal vor tveir Kappar ſijfellda Oruſtu edur Holmgaungu hia ſumum, af hverium añar heitir SIJRKUR, eñ annar VEIKLEIKI; ſo gieck þad og þeſſum goodu Kvinnum, Elſkañ þeirra vard ſterk, eñ Trweñ harla veik, og ſo ſem i odru Omeige. Mun þetta ecki likt þvi ſem Paulus talar uñ Utvortis Strijd og Baraattu, eñ Jñvortis Otta og Hrædſlu, 2. Cor. 7. v. 5. Enn vid þad er ſig ad gledia, ad JEſus hefur lofad ad ſundurbriota ecki brakadañ Reyr, og wt ſlockva ecki lijttlogandi Hor-Kveik, Eſa. 42. v. 3. Þad er honum nær ad hiaalpa eñ wtſkufa, ſo hefur hañ reinſt, ſo mun hañ reinaſt, hier uppa ſkal ſig forlaata. ORottiñ miñ JEſu! ſem veiſt hvad naumt þijn Born eru opt ſtodd a Trwariñar Veige, ſo og hverſu ad ſca ſigtandi Diofull forſoemar ſig ecki ad leggia ymſar Snorur i Veg fyrir oſs, O hiaalpa þu oſs! ollum ad vor Trw til þijn bili ecki, og þa ſijſt nær tæpaſt er komid vorum efnum, þvi þar wti auglijſeſt beſt þitt Meiſtaralegt Myſkunar-Verk.

Framar, athuga þu Saala mijn, hvar þu kuñer ad fca þau Smyrſl, ſem þiñ lifandi Lauſnari, nu i Hatigneñe verandi, vill af þier wtlaatandi þigg ia hier a Jorduñi: Laattu honum fyrſt i Tie hrein og Hræſniſlaus Ydrunar Tar, og ſet þig med berſyndugre Mariu ad hañs Footum med þetta Offur, og ſo hefur þu ſmurt hanns fætur, Luc.

7

7.v.38. Og under eins þitt Hiarta, hverju þa verdur liettara ad epter; Þar nærst skalltu hans Hofud smyria med yduglegu Lofi og Þackargi ord, asamt odrum Guds Bornum er hans Nafn vegsama Þs.150.v.2.og hugsa ad þetta er þijn Skylda, þvi so marga og stoora Myskun, Ast, Vernd og Velgiorder hefur han veitt þier, ad slikt verdur ecki talid, Þs. 50.v.15.

I Þridia Mata, lat þu þier umhugad vera, af trwudu hiarta Tregdulaust wti ad lata epter þijnum efnum, þa Smurning þijns DRottens, sem heitir Myskun og Medaumkan, med þægelegu Olnusu-Verke vid hanns volada og þurfandi Lime, hverier ad eru aller aumstadder rettchristner Men, þvi slika kallar Skriften Guds Sonar Andlegann Likhama, sierdeilis Eph.12.v.23. Þad þu nu þessum gott gierer, vill Jesus reikna sier sialfum giort, Matth.25.v.40.46. Tel þad þvi ecki epter, og halld þad ecki glatad, sem þu so vid JEsum wtilætur, og hans Volader medtaka, þvi slikt er engvanveigen i Siooenn kastad, og ei verdur þitt fyrir þessa Smurning neitt minna, þvi DRotten vill þier þad goodu endurgialda, þvi þessarar Smurningar Ylmur uppstigur i Himeninn, Þ. G.10. v. 4. En Blessan Guds fann tig þijn aptur ad Jordena, medann þu hier dvelur; Enn ad sijdarsta Degi i Upprisu Riettlætra færir soddann Smurning þer hin bestu Not, nær JEsus verdur til þijn segiandi: Hv,

ad þier gisrdud einum af þeſſum enum miñſtu sem ca mig trwa, þad gisrdud þier mier, gœnged iñ i eilifft Lijf, Matth: 25. v. 34. Þu Hœdſti HErra JEſu varſt smurdur, edur þijn Manndoomleg Nœattura, can Mœlingar, Pſ. 45. v. 8. Med þvi Himneſka Oleo-Heilags Anda, fyrir þvi kuñe ecke þiñ Manndoomur nie sw Edlis Art, ad hindra þijna dyrdlegu Uppriſu, og ei hafder þu Smurningar þorf, til ad aptra Forrotnuninne, hveria þu ætter ecke ad sia, Pſ. 16. v. 10. Þu hreſſer niklu framar þijnar Skiepnur med þeſſum og þvilijkum Gaſum, Jen þu veiter oſs voludum þa Smurning, fyrir hveria vier kñum Andlega ad upprijſa. Veit oſs ollum þa Nœd, minn Gud, ad vier audſynum oſs, epter þijnu Bode, Good-hiartada og Giafmilda vid þijna Naudlijdandi Lime, og fœum sijdañ af þijnum bleſſada Muñe ad heyra þetta Glede Tal; Komed bleſſud Born mijus Fodurs, og eigniſt þad Rijke sem ydur er fyrirbwed fra Upphafi Veralldar, AMEN.

5. Capituli.

Um Jardſkialfta.ñ

SG sia, ad þar vard Jardſkiatfti mikill, þvi Engill Drotteñs ſtie nidur af Himne, geck þar ad, og velltt Steininum af Dyrunum, og ſetti

sig

sig þar uppa, og hūs Asynd var sem Elding, og hūs Klæde hvijt sem Snioor, enn Vardhalldsmeñerner skielfdust af hañs Otta, og urdu lijka sūn væru þeir daudir.

Þegar vor HErra liet sitt Lijf a Krossinum, þa skalf og hristest Jordeñ, Matth. 27. v. 51. so sem af Ofsbodi hiña beisku Kvala er heñar Skapare hlaut ad lijda, so sem hun kyñe ecke Oharmande slijkt af ser bera; giorde þvi med hinum odrum Hofudskiepnunum þessa sorgfullu Lijk-Hrijnging. Eñ sem vor Herra uppreis af dauda med hinum dyrsta Sigre, skalf Jordiñ, so sem hun liekfyrer sijnum HErra af Fognudi, þa var og burtu Sorgar-Klædi Soolariñar, Jea oll Nætturan var þa gladvær, hvar uñ ad þeinkia mer er alltijd eiñ stoor Fognudur: Edur þvi skylde ecke mitt Lijf og Sal glediast i mijns Drottiñs Sigre, og yfir honum, er mier er til eilijfs Hiælprædis skiedur, og eingu sijdur eñ Hofud-Skiepnurnar stilla eiñ fagran Fagnadar Dans? þeir Lijflausu Hlutir hafa eckert Gagn af þiñe Pijnu, miñ Herra JEsu, eñ mer aumum Syndara stendur Huggun og Hiælprædi af þiñe forþienau, þvi mijn vegna hefur þu allt Fullkomnad, so sem þu siælfur yfirlijser undir þitt Andlæt, Joh. 19. v. 30. Þvi mæt eg nu ollu framar Jorduñe, miñi Moodur, enn þo aminñtur af heñe, hiartanulega fagna af þijnum sæta Sigre, yfir Illsku Hoop miña Ovina, Synd,

Dauda, Diofle og Helvijte, 1 Cor. 15. v. 55.
af hverra Oki og Yfir-Drottnan, Ja, eilijfum
Kvolum og Pijnu þu hefur mig leyst og frelsad. So
fadmar þa mijn Sœl þig fagnandi, miñ sæti Sig-
urvegari, lijka er mitt Hollð hier yfir gladvært, þvi
þegar þrotinn er Armœdu og eimda full Hierviſt
þessa Lijfs, mun þad gladvært uppstanda af Grof-
inne, til ad lifa forklœrad med þer eilijflega. Af
þessu gefst mer enn framar Orsok ad þeinkia uñ
Tilstand miñar Herviſtar, hver og hvilijkur eg sie
og hvad DRotteñ veiter mer. Eg er i Saũleika
Mollð og Preckur, og tilheyrer mier maklega ad
skiœlfa og titra, so opt sem riett verdur ad mier H.
Hœverdugt Hollð og Blood Drotteñs i Kvollð-
mœltijdareñar Sacramento; under þa Medtekn-
ingu lofa eg ad gioraBoot og Betran mijns Syn-
dafulls Lijfernis, eñ Gud nœdi, þetta vill i engañ
Mœta so af mer efnaſt sem vera skyllde, og þad
sem þo er verra, ad Vidleitniñ þar wti er œred
dofiñ og dopur; Þessu velldur sw forspillta Nœt-
tura, Rom. 7. v. 18. 19. Sem mer hefur þad eckert
epterlœted, er i nockru goodu Gyllde sie. Drott-
enn vœg þu mer aumum og syndugisrnum.

Þad mœ lesa i P. G. 16. þegar Paall og Silas
voru af Hofdingium Borgarennar Philippis i
Macedonia iñsetter i Myrkva-Stofu, ad nær þeir
i Fœngelsinu uñ Midnœtti bœduſt fyrir, þa hafi
þar orded einn mikill Jardskiœlfte, so ad Grund-
vollur Myrkva-Stofuñar hrœrdeſt, og allar Dyr

opn-

opnuduſt, enn þeir urdu lauſer af ſijnum Fiotrum. Eins ſkiedi og i þiñi Uppriſu, miñ JEſu: Vid þañ Jardſkiælfta ſem þa vard, urdum vier Daudans Fangar lauſer af Myrkva-Stofu þeſs eilijfa Fangelſis og andlegum Anaudum, Zach. 9. v. 11. enn i Stadiñ veittur farſæll Inngangur til eilijfs Frelſis og DRottiñs Dijrdar-Rijkis: Eñ þo oſs beri med rettu til þacklætis Minningar, vid vorn HErra, til hanns wtganga af Herbwdum þeſſa Heims, og bera her hanns Vanvyrdu, Ebr. 13. v. 13. þungad til hinns verdur fullkomiñ Afhending. 1. Cor. 15. v. 24. Lijka og mæ þad leſa, Exod. 19. Þegar Gud DRottenn Allsheriar wtgaf ſitt heilaga Logmæl æ Sinai Fialle, ad þad ſama Fiall hafi þa ſkolfid og titrad, enn Foolked fullt Felmturs og Otta, flyde og foor i burt.

Logmæled er Sendibode Hefndanna og Bolvunarennar, verkande Hræddſlu og Skielfing i Samvitſkum allra Ydrunarlauſra Manna, ſem faſt æfram halda æ Vege Vondſkunnar. Her i moot er Jardſkiælfte Drottins Uppriſu, Gladværdar og Fagnadar Sendibodi ollum Rietttrwudum, wtdrijfandi fræ þeim allañ Otta fyrir Logmælſins Bolvan, þvi nu er Logmælid uppfyllt, og þeſs Bolvan i Bleſſan ſnwiñ, Gal. 3. v. 13. i Jeſu vors DRottiñs Sigurvinning; Þetta mæ eitt Guds Barn odru fagnande kuñgiora, og þeſſum eilijflega Lofsverda Guds Velgiorningi af Hiarta hroſa her i Nadiñi, eñ þar fyllilega i Dijrdiñi.

Vaktararner ſkielfdouſt, og urdu lijka ſem væru þeir daudir: Þad kieñir, ad fyrir Krapt Jeſu Uppriſu kunni ſerhver Guds Vinur med alvarlegu Framűhalldi Andlegrar Uppriſu, ad nidurbrioota alla þa Hæd, ſem ſig upphefur i giegn Gudlegum Vijsdoomi, og burtreka alla þa Satans-Vaktara, ſem hindra vilia i nockru ſlijkt andlegt Sæluhiælpar Verk, þvi þeir formeiga alla Hlute fyrer JEſum ſem þa mættuga giorer: Eñ þo þetta fai ad koſta Strijd, þad fær og ſo ad vera, þvi hver fær Coronuna, nema ſa, ſem berſt og yfirvinnur? Enn fwslegum Adburdum Manñſins i þeſſu, ſamteingiſt hinn mikle Guds Kraptur af Himnum, hvar fyrer ſlijkt verdur ad Verke og Framűkvæmd: Ee her og, þu Madur, ecke uñ neina Smæmuni ad tebla, fyrer hveria Meñ þo ſtundum miked viña, helldur uñ Hnoſs eilijfrar Æru, hlauped þvi ſo þer hendled þad, 1. Cor. 9. v. 24. Sia her og a Vokturunum Jmynd illra Manna, og þañ Dræka Vott þeirra Verka, Samvitſkuna, ſem meir ma enn Þuſund adrer, og na þar nærſta vel til Ord hinns Vijſa, þa nockur er, ſeger hann, ſo efablandenn, þa giorer þad hanns eigenn Jnnra, ſem ber Vitne yfer honum, og fordæmir hañ, og ein hrædd Samvitſka væntir ætijd hinns verſta, þvi ad Hrædſlañ kiemur þar af, ad eiñ treyſtir ſier ei til ad forſvara ſig, og veit ſier einga Hiælp, enn hver ſem lijtid Trauſt hefur i ſijnu Hiarta, hann giorer Vijlſemdina ſtærre enn Plagañ ſiælf er,

þeſs-

Þesser eru siaalfum sier þijngre, helidur enn siaalf Myrkurenn, Sap. 17.v.21. Her af ser þu mijn Saul, ad daglegt Sælgiæte sie ad hafa gooda Samvitsku, og sea Riettur er ecke giefande fyrer allar Veralldar Kræsingar.

Minn JEsu, vilie mijn Samvitska fordæma mig, þa skal eg flya til þijn fyrer Tærinn, vitande, ad þu ert meire mijnu Hiarta, og villt þad Fridstilla. Hræde mig Logmaaled, skal eg og flya a þiñ Fund, sem Logmaalsins Bolvan hefur i Blessan snuvid, þinn Betalingur er mijn Borgun, hana hefur Gud gefed mier, hvers Verks hann ecke ydrar, nie þad aptur tekur; Eñ hitte mig sea Harmur, ad eg i þessare For til þijn, miñ goode JEsu, take til ad sockva sem Petur a Sioonum fordum, þa mun þijn Myskunar Hond, sem alldrei verdur stutt, taka til mijn sem hanns, sosem þad hefur hijngad til verid, so mun þad her epter verda; Þessare Bæn, Trw og Huggun laat oss þijn Born alldrei sleppa, AMEN.

6. Capitule.

Uñ Samtal Kveñaña a Veginum til Grafariñar.

EG Kvinñurnar sogdu sijn a mille, hver mun vellta fyrir oss Steininum af Grafar-Muñanum? Þviad hañ var nærsta mikill, og þa þær litu vid, sau þær Steiniñ afvelltañ, og

fundu ad Steininum hafde verid vellt af Grosinne.

Þegar þessar goodu Kvinnur fooru ad heimañ, giordu þær einginn Rand fyrer þvi, ad nockur Hindran munde uppa fyrer þeim falla i æformudu Verke, enn a Vegenum fiell þeim inn þesse Ottans Þanke-uñ Steinsins Afvelltingu, og giættu þar hid fyrsta sijns Vanmættar hann burt ad hræra, samt hielldu þær afraṁ Ferdinne, hvar wti Elskann sijnde sitt Audkienne, sem ei lætur sier neinar Hindraner aptur snwa, helldur er þoliñmood, og hefur alltijd gooda Von ad sinn Vegur muni greidast. Og er þad hier wt af vel athugande, ad nær einn og añar Guds Vinur vill eitthvad gott Verk viña, falla opt fyrer i þvi Aforme og Verke ymislegar Hindraner: Stundum Onæda oss vorar eigenn Jñbirlingar, og Kvijde fyrer einu og odru Okomnu, þar þo hverium Dége næger sijn Þianning, Matth. 6. v. 34. I hverju ad sia ma Lijking þess Strijds sem er a mille Holldsins og Andans; Stundum koma i Vegeñ Utvortis afraadande Hindraner margvijslegar; Og hver kañ i stuttu Maale upptelia alla þa Steina, sem hier falla i Veg fyrer oss? Suma leggia adrer, þviærid margar eru Hneixlaner Veralldariñar; Suma vier sialfer, oft bañar Otteñ oss ad vera a Ferd i biortu, sem Nicodemo, Joh. 3. v. 2. Dramb, Agyrnd og Leti snwa morgum fra

Dygd.

Dygdanna Vege; J einu Orde ad segia, sa goode Vegur er opt med ymsum hoggnum Steinum til-mwradur. Her fyrer utann hliodtum vier Steina margra Eymda og Erfidis ad bera, undann hverium opt verdur sart kveinad. Logmaalsins Steiñ liggur nærsta þwngt a veikum Mañe; Hver mun lietta þeirre Byrde? Hver mun honum burtvellta? Þesse Steinn hootar margre Bolvan, fyrer þad hann verdur ei borenn so sem ber, enn vorkienner ecke Maattleised, nie giorer Raad fyrer þvi; Hver er þa Vorn vid þessum Voda? Einn JEsus, og einginn annar, þvi hañ hefur þessa Steins þwngre Bolvan burtvellt, edur Logmaaled uppfyllt; Þad eigum vier honum ad packa. Þa er enn þa Añar Steiñ, sem margañ og þiaer, sem er Krossens Steiñ, og ymsra Mañ-Rauna, Matth. 11.v.29. Ecke vill oss greidt veita, med vort Eindæme þessum burtvellta; Þad synest og sem þesse Steinn sie ecke eins þwngur a allra Herdum, og trwe eg ad engenn skamte ser slijkt allt saalfur, gudhrædder Menn fa opt ad bera hiñ mesta Þwnga af honum med ymsu Moote, eiñ Dag epter annann; Þegar adrer hlæa og leika lystugt fyrer med miklum Spreitinge a Hioole Luckunnar, meiga þeir graata og taka til Packa ymsar Mañ-Rauner, sem nooa eru Dæme til, forn og ny. Soddañ Kross-Steiñ er med morgu moote, enn situr þo hver ein hañs Tegund fyrer mannlegum Krooptum, sem hverke eru af

Kopar nie Steinum: Poliſinnædiñ giorir þeirra Byrdi liettbærari. Stundum finnſt hier Hwngurſins Steirn, hverium ſem farſæli Joſeph, ei gietur fræa ollum burtkaſtad. Stundum Strijdſins, hverium Kongurinn, þo hann komi til med ſijna Magt, fær ecki alltijd fraahrundid. Stundum Steinn nærnra Siwkdooma, ſem Læknirin gietur ecki alltijd mijkt. Stundum Fangelſiſins, ſem Vinernir fa ei iafnann bætt. Stundum Skip-Reijkans, fræa hverium Segl og Arar hialpa ecke alltijd. Stundum Ellds-Vodans, hverium Vatnid fær ecki alltijd burt-fleytt. Stundum Steiñ ſaarra Freiſtinga adſkilianlegra, og ynnislegs Bols, ſem morgum verdur þeige-liettur, hverium fagrar Fortolur ecki fa iafnañ burt-hrundid. Hver hellſt Mostlætis-Steinn, ſem þreingia vill mijnu Hiarta, þa veri Hañ nier i JEſu Nafne velkomeñ, honum er ecke uñ Megn ad hiælpa mier ad bera hañ, hañ veit af hverju Verk-Efni eg er ſkaptur, og ætlar ollu ſem nærſt, hañ ſikrar þad beiſka, ſnijr Vatni i Vijn, og hefur noggar Dyr, fyrir hverjar hañ kañ mig burtleida, þegar hañs Milldi þocknaſt, nu fræa þeſſu, nu fræa odru og lokſins ad ollu Leiti; Hier uppa ſkal vona, hier vid ſig gledia, og honum ætijd med Tarum tilſeigia, þvi þeſſarar Moodur Eyra heyrir fliootaſt i Neydiñi, og huggar beſt i Freiſtinguñi, hañ hefur þær adur reynt, hañ veit beſt ad vorkiena þær, hañ giorir farſælañ Endg m þeſſu ollu ſam-

añ. Medal allra her nefndra og þvilijkra Steina, er ecki ad eins Syndarinñar helldur Prioosk-uñar i heñi ad lifa, hiñ verſti og ſtærſti, Eſ. 48. v.4. Ezech. 11. v. 19. Þvi hañ ſpirnir fræ þeim Edla Læknirnum Jeſu, ſem oll mein og Sær kañ og vill græda, ea þeim ſem til hañs koma; Þeſſi Steiñ ſteipir Sal og Lijkhama i eilijfa Eymd og Veſollð, nema ſoñ Ydran komi ea milli, Joel. 2. v. 13. Þeſſe Steinn heitir og Ydrunarleiſi, hvern Diofullinn opt innſiglar med Þriotſkuñe, er ſig auglijſer Oſkialldann a hañs þrælum, hverier ad ſiealfer eru ſo hardir Steinar, ad a þa viñur ecki Vidſmior Guds Velgiorda, Lannglundar-Geds nie Poliñmædi, ei helldur Vijn Guds Bendinga, Hootana nie Amiñinga, þeir leata allt hañs Raad fara, eñ Sathan mea rijda þeim hvert hañ vill. Vara þig, aumur Madur! ad þeſſe Steiñ verdi þier ecke ad Meine, vellt þu honum burt i Guds Nafni og Krapte, med hondum hreiñrar Ydrunar, ſo fær hañ þig ecki ſkadad. Engill þeſſ mikla Raads, JEſus Chriſtur, er i þvi Verki alltijd til Reidu ad veita þer Fulltijngi, hvad ſtoor og morg ſem Syndiñ er eadur ordiñ, jea, hvad ſm þig hendir, þa ſnv aptur ſem ſkiootaſt med Tarum, þvi ecki vill JEſus þijna Glotun, þar uñ mattu vera noog ſañfroodur af Guds Ordi.

O! HErra JEſu, hardt þreingir Sindiñ ad miñi Sealu, þvi eg hefi ſo margt illa giort, mijn Vondſka er ætid mikil, þad ſeigir mier mijn Samvitſka,

vitſka, hun hefur ſad uppa Reikning ſkrifad, ſo vill og Satan opt hindra mig a nidi Ydrunar-Reiſu til ſijn, og leida mig i Efaſemd uñ ſijna Myſkun og mijna Velferd. Sæte Jeſu! engiñ kañ ſetta Biarg i burt ad taka nema ſu alleina, ſvi ſkrijd eg ſyndugur Ormur ad ſijnum Footum, og bid ſig hiartañlega, ad taka ſad allt i burt fra mer, ſem mig kañ i nockru ad hindra til ſijn ad koma: Gior ſu, ſakir Myſkunar ſinnar! Ovegi mijna ad Vegum, og myrkuriñ ad Liooſe, ſo eg hvngradur eptir ſer, megie ſig alltijd ſiña, ſvi nær eg ſie ſig, fagnar Saliñ, og auglijſer ſañ Fognud heimuglega og opinnberlega, AMEN.

7. Capituli.

Uñ Grofina.

HG kvinñurnar ſtigu iñ i Grofina, og fundu ecki Lijkhamann JEſu. Sw eina Sorg Kveñaña var nu bætt, Steiñiñ var afvelltur, fyrir hverium ſær ſo kvidu. Su ſkallt ecki kvijda ſtort fyrir ſvi Okomna, chriſtiñ Madur; Ad Ovorum Abraham tilſette Gud Offrid i Stadiñ hanns Sonar fordum, Gen. 22. v. 13. Treyſtum Gude, hañ kañ ollu vel til Vegar koma. Enn falli ſier einhvor haſtarleg og Oforvarandis Sorg uppa, ſa vertu

ſo

þo ecke vonlaus, legg þig i Fœng DRottenns þoleñmoodlega, so hiœlpar hañ þer; Ef þu bidur og bijdur hañs, so tefur hann ecke leinge, hafer þu JEsum i Miñe, so man hañ til þijn, leita þu hañs fyrer sœta Ydran, og drag þad ecke leinge undann, þvi leiter þu hanns af ollu Hiarta, so lœtur hann þig finna sig. Enn vilier þu nu spyria, hvar œ, eg ad leita? Edur: Hvar mun eg finna JEsum, sem bœde vill og kann hugga mig, og bœta allar mijnar Meinsemder? Þu heyrer her af Textanum ad þessar gudhrœddu Kviñur hafe leitad Guds Sonar i Grofinne, þar sem þœr vissu ad hañs Lijkhame hafde lagdur vered: Ad sonu kañt þu ecke ad komast til þeirrar somu Grafar sem hier er uñgeted, edur giora þier Reisu til þeirrar wthoggnu Josephs Grafar, hvar Lausnarenn andvana hvijlde, og þo þu vilder hafa Erfide og Uñkostnad þar fyrer, hvad ad sonnu med Tijmanum vinnast kinne, þa giorer þad þer eckert Gagn i þessare Grein, þvi soddann Pilagrijms Reisur eru þer ecke bodnar i Guds Orde, miklu helldur vijkur þad fra riettre Trwarinnar Reglu, ad forma slijkt i her sagdre Meiningu, edur ad Sœlenn skule þar nockurt Gagn af hafa. Þu skallt, christenn Madur, athuga þetta odruvijse, og sniwa þvi œ gagnlegre Veg, og vitia soleidis andlega Grafar þijns blessada JEsu, so þu siert þo œ einhvern goodañ veg samferda þessum Kviñum.

Þu skallt fyrst, i Grof þijns DRottins athuga

ſialfs þijns Dauda, og Burtferdar Stund fra þeſſum Heime, þvi nær þu hier vid ſkilur, er þer ad Guds Vilia i Grafeñe Viſt og Vera ætlud, (hverju einu goodu Guds Barne verdur farſæl Roſeme) þvi þad er tvijl-lauſt, epter Guds Orda Fyrerſogn, ad aller vier ſaum þeſſare Daudans Vita-Skulld einhvern Tijma ad gegna, vid þeſſu meigum vier aller bwaſt. Ad hugſa þar uñ daglega, med gudrækelegum Underbwninge i ſañre Ydran oſs þar til ad reida, hiapa oſs ollum minn goode JEſu; ſo þegar þetta auma Lijf eitt ſinn endar i Daudanum, þa meige og oll vor Eynd og Neyd wte og endud vera, og vier mættum i þer, þu lifanda Lijf, lykta þetta Lijf.

Jañañ ſtad ſkalltu, Guds Barn, ſo hugleida þer til Huggunar Graf þijns bleſsada HErra, ad þu viter og vidkañeſt, ad hañ med ſiñe Grepptran hafi helgad Graf þijns og mijns Lijkhama, ſo hun er nu ordeñ fyrer hañ eitt ſætt og epterlaungunarſamt Sveſn-Herberge þreitum Mañe, Eſa. 26. v. 20. Og þo vor Lijkhame, ſem er Orma og Madka Fæda, kolne þar, fwne og for-rotne, þa gieresst engenn þorf ad kvijda ſlijku, þvi Holldid hvijleſt þar i Fride til þeſs ſijdarſta Dags, hvadann þad, forklaurad af DRottenns Almætte, uppreiſt verdur, og Salunne aptur med ædſta Fognude ſamteingt. Enn nu ea medann eg life, minn DRottenn, til farſællegs Daudans Underbwnings, þegar hann kiemur, hefi eg giort, og vil

fram-

framveigis giora mer Grof, Hæli og Hvijldar-Stad fyrer mijna sorgfullu Saal og Hiarta, i eirnre Biarg-Skoru, sm̃ er i þijnu blessada Sijdu-Sare; Þetta Verk hefur mijn Trwar-Hond fyrer sig teked, og þu siælfur hefur giefid mier Leyfi þar til, þvi vil eg þar um̃ mig bwa, og þar feigen̄ optast hvijla meiga Hug og Hiarta, þui þar er Lykn og Værd Sæluñe, þar er Svolun og Sætleike Omælannlegur, a þessu blessada Moodur Brioosti vil eg gladur sofna, og þau sijdustu Andartok hafa; so er allre minne Eymd, og siælfum Daudanum, i besta Sætleik snwed. Þegar þu, minn DRotten̄, varst lateñ a Krossenum, lagde Joseph þig i sijna eigen̄ Grof, og wr beirre Grof Josephs ert þu uppriseinn: Þar af gefst mier ein good Aminning, sem er sw, ad eg tilreide sem best eg kañ Grof mijns Hiarta, og herberge þig þar minn liwse Endurlausnare; Þu hefur kosed þer siælfum þeñan Hvijldar-Stad, þu hefur noogu dyrt keypt hann, hann skal og verda þin̄, eg vil fegen̄ þiggia þar þijna Vistar-Veru, her skal Hiarta i moote Hiarta, og Hiarta fyrer Hiarta giefast. O ein blessud Bijte! Og nu so ad þesse Grof sie ein nij Grof i Lijking þinar, vil eg dagleaa fyrer þijna Hiælp nya hana edur hreinsa med heitum Tarum hræsnislausrar Ydrunar. O Gud giæfi þad giæte so vered! Uppa þad hun mætte og verda ein stadfost Stein-Proo, hveria eingen̄ Orvænting-arfeine kuñe fraa þer ad hræra, minn Gud, eng-

ein

eñ Synd i burt ad fæla, eckert Mootlæte bila edur yfirbuga, Rom. 8. v. 37. ſeq: Helldur fæe i þier, ad ollu Strijde, og ollum Ovinum, ſætañ og farſælann Sigur, þier ſiælfum dijrdlegann, mier ſæluhiælplegann, 1. Tim. 6. v. 12. Í einu Orde, ſnw þu mier Dottenn, ſo er mier ſnwed, Jerem. 31. v. 18. Lækna þu mig, ſo verd eg heilbrigdur, og hvijl þu i mijnu Hiarta ætijd og æfiñlega, Amen.

8. Capituli.

Uñ. Euglaña Opeñberan og Bodan Chriſti Uppriſu.

Þar fyrer, þa Maria Magdalena ſier Steineñ burt-tekiñ af Groſiñe, hleipur hun, ad hun kuñgiore þetta Poſtulunum. Og ſem Kviñurnar efudu her uñ, ſiaa, þa ſtoodu tveir Meñ hiaa þeim i leiptrande Klædum, eñ þær urdu hræddar, og ſloou ſiñe Aſioonu nidur til Jardar; þa ſøgdu þeir til þeirra: Hvad leited þer lifendra hiaa daudum? Hañ er eige her, helldur er hñ uppriſeñ. Hugleided hverneñ hañ talade vid ydur, þar hañ var i Galilæa, ſegiande: Pad Mañſins Syne byriade ad ſeliaſt i ſyndugra Maña Hendur, og krosſeſtur verda, og a

Prid-

Pridia Deige uppad rijsa. og þær endurminntust hañs Orda.

Gud tebler lijka sem Forkiæring vid Mañenn i þessum Heime; þvi lijka sin þar er ymist uppa Teiningunum, so elldir her og ymsu: Nu er Gledi, nu Sorg, og þad stundum sitt a hverre Stundu. Gud hefur þessu so nidur radad, þeim sem hañ ottast til Reinslu og Proofunar, hverneñ þeir vilie skicka ser i hverutveggiu. I Velgeingniñi skal Mañ hallda ser i Stille, þvi sa sem nu er saddur skal þo hugleida, ad aptur ad nyu kañ hañ hwngradur ad verda, og staata þvi mogulega. I Mootlætenu skal Mann og ecki Orvænta, helldur lijda þoleñmoodur þad a vill drijfa, og bijda DRotteñs Atkvæda; þa mun hañ snart snwa Graat i Glede, so sa sem i Dag nidursair i Tarum, hañ meigi a morgun med Fognudi uppskiera, og gleyma so sijnu fyrra Angri, Es. 65. v. 16. Og þa er þad, sñ hefde þad ecke vered, nema til Vidurhalldz vorum rietta Christeñdoome. Jeg miñest a þa fyrre Dagana, seger David, og tala uñ þijnar Daasemder. Mun þad ecke eñ lijkt vera fyrer Guds Bornum, nær Eiñ af þessum sñur Añañ, qvedur hver odrum sijn Harma-Kvæde, og þad stundum graatandi gladir, þvi þa er og ypt i Talenu, hverneñ Gud hafi myskunsomlegañ tiad sig i þvi og þvi efni, og snwed þvi undarlega, og hyggur so einn Añañ med þeirre sonnu Huggun sem

Gud veitir honum, ſegiande: So ſoor Gud med mig, hañ man og til þijn; Motlæted er Skierſur Guds Barna, læt þu þad þoi ecki undra þig, Gud huaſvalar þer uñ ſijder.

Miñ goode Gud! hondla þu vid mig ſem þer lijkar, mer geingur alltijd vel, þegar mer geingur epter þijnum Vilia, grætir þu mig, ſo huggar þu mig ſnart aptur, gef mer med Þogn og Þolinmæde ad bijda þiñer Urlauſnar, Job. 13. v. 15. C 14. v. 14. Allt Augur mijns hiarta mun þijn Moodur-Hond hin mjukaſta, her aanægianlega, þar fullkomlega uñ ſijder afþurka, Thren. 3. v. 32. Tveir Englar byrtuſt her Kviñunum añars hafa Sæ Englar DRottens af Himnum komner ſig openberad vid Grafena HErrans. Sem ſem vell re Steiñinum af Grafar-Muñanum: Þeſſer Tveir er ſtoodu hiia Kviñunum, eñ adrer Tveir til Hofda og Feota ſitiandei Grafiñi, hveria Maria Magdalena ſa: Og ſa Eine ſem ſat i Grafiñe til hægre Hlidar, ſkrijddur hvijtu ſijdu Klæde, hveri Kvinnurnar ſaun til ſamans.

Þeſſa ſijna bleſſada Engla ſende hiñ goode Gud til Huggunar þeſſum Harmþrwngnu Kvinnum, og ad boda þeim Fagnadar-Tijdindiñ Jeſu Upprijſu. Hañ lætur eñ ſijna Engla þena ſijnum Utvolldum, eñ þo vor Augu ſeu ei ſo upplijſt, ad ver ſiæum þeſſa Dæſamlega Berndan, ſo ſem þeſſar Kviñur, þa þreifum ver þo naalega a þeirra Giætſlu. Þad var ſtoor Glede-Bodſkapur, ſem

Jacobs

Jacobs Syner færdu sijnum harmþrwngna Fodur, nær þeir kuñgiordu honum ad Joseph lifde med Heidre i Egyptalande. Gen. 45. v. 26. Enn miklu ædre er þesse Englaña Bodskapur, Kvinnunum og oss under eins færdur, ad JEsus, med Edsta Guddooms Heidre og Himneskre Sigurviñing se oss Daudvona og Færaadum Saudum sijnum til Riettlætis uppriſiñ, Rom. 4. v. 25. hafe oss opnad Dyr Himnarijkis, sem aprurlukt ust oss i Adams Falle, frelsad oss fra Helvijtis Anaud, og ollum Daudans Voda. Þetta er þad blessada Evangelium, sem oss ma Hiartañlega kiæta. So meigum ver nu i Drottens Naadar-Rijke, lijfgader af H. Anda, i Trwnne leita þess lifanda Jesu, hvers Mañdoomur uppriseñ er med Saal og Lijkhama, og nú lifer, rijkiande i siñe Guddooms Hæstign, hver oss mun her i ser lijfgada og andlegu Life giædda lokſins wr þessum Harma-Dal Heimsins, til eilijfs Liooss og Lijfs med ser iñleida. Þesse lifande Herra hefr oss fyrst þad Natturlega Lijfid meddeilt, samt allt eitt og serhvad, sem þvi sama er til Vidurhalldz þenande, þvi i honum erum ver, lifum ver og hræreunst ver, P. G. 17. v. 28. Ja, hvad sig nærer, hærer og bærer, ufir af þessare Lijfsins Uppsprettu. I honum hefur og serhver Sañ-Christinn sitt Andlegt Lijfhloted, fyrer Verkan hins H. Anda, og þad fyrst i Skijrneñe, hvar ver hialp, Lijf, Boot og Heilsu feingum af hañs Guddoms

Giædſku og Almætte, Ezech. 16. v. 4. 5. Hann lijfgar oſs og daglega, af Syndunum fyrir ſanna Ydran upprijſande. Cap. 18. v. 21. Af þeſſare Lyſſens Lind verdur oſs og, epter afſtaded þetta Lijf, veitt og gefed þad eilijfa Lijf, hvar ell vor Hrygd ſnijſt i fullkomna Glede enn Enda. Og nu, miñ Herra JEſu! epter þvi þu ert þad lifanda Lijf, hvert mijn Saal i Trwñe uñfadmar, þa gior þu mig lifandi i þer Lifanda, med lijfgunarfullre Adſtod og Upplijſingu þijns bleſſada H. Anda, ſem alltijd ſtiornne mer og ſtijre, og leide mia ſo ſijdañ af þer lijfaadann til eilijfs Lijfs. HVAD SEGJID ÞEIR HJNS LIFANDA HJA DAUDUM, ſegia Englarner her til Kveñana: Hverier munu giora þad nu a vorre Tijd? Sañlega giora þad aller Muñ-Chriſtner Hræſnarar, Ebr. 6. v. 1. ſem lætaſt heita Chriſti Vjner, eñ lifa þo i ymſu Rænglæte, og leika ſer ad Syndum og Loſtum, hafa forbrendar Samviſkur, hata Ljoſid, og eru fyrir utann þad ſaña Lijf i Chriſto, Eph. 4. v. 18. I hverium ad er ecke riettilegt Athæfi; Þeſſer halda ſig ad lifa, þo þeir gænge dauder, ef þer ad eins heyra Orded og brwka Sacramenten: þad hvertveggia er ad ſoñu til Vidurhalldz andlegu lijfe, og Huggunar ſañydrande Guds Bornum, ſo þau i Chriſto eilijflega life: En hinum þad Ydrunarlauſlega vanbrukande, er þad Ylmur Daudans til Daudans.

Þu ſære JEſu ert vort einka lifande lijf, þu

er

ert þort Lijf i Hormungunum, vort Lijf i Dauðanum, vort Lijf i Upprisunne, vort Lijf uñ alla Eilijfd; Laat þu oss, O HErra JEsu! lifa i þer i eiñe lifande Trw, og at þig, þu sem ert sw rietta Lijfsins Book, innskrifada vera, Phil. 4. v. 3. Opinb. 21. v. 27. Fullvissa uñ eilijfs Lijfs Arstoku i Dijrdiñe, Opinb. 3. v. 12. AMEN.

9. Capitule.

Uñ Utgaungu Peturs og Johañis til Grafareñar, og þad þeir fann i Grafiñe.

EG þær gengu fra Grafiñe aptur, og kuñgiordu allt þetta þeim ellefu, og so allum ødrum. Eñ hetta var Maria Magdalena og Johaña, og Maria Jacobi, og þær adrar med þeim, sem þetta sögdu Postulunum, og þeirra Ord virdtust þeim, sem væri þad Hiegoma Maul, og trwdu þvi ecki. Eñ Petur stod upp og hliop til Grafartñar, skygndist iñ, og sa Lijnklædiñ legd einsomul, foor burt, og undradist med sialfum sier, þad er sked hafde, þviad Maria Magdalena hafde komed til Simonar Peturs, og til hins añars Lærisueins, sem JEsus elskade, og sagde til þeirra: Þeir hafa teked burt HErrañ wr Grafiñe, og ver

vitum ei hvar þeir hafa lagt hañ. Þa gieck Petur ut og ſa añar Læreſveiñ og komu til Grafareñar, eñ þeir tveir hlupu bander a ſamt, og hiñ añar Læreſveiñ hlioop þakkara fraiñ eñ Petur, og kom fyrre til Grafareñar, og er hann giægdiſt þar iñ, ſa hañ Lijnlaken lagd þar, eñ hañ gieck eigi iñ. Þa kemr Simon Petrus epter honum, og ſtijgur iñ i Grafina, og ſier ad Lijnlaken eru lagd þar, og Sveita-Dwkurin, ſiñ. var uñ JEſu Høfud, ei lagdur med Lijn-Klædunum, helldr ſerdeilis ſamañ undiñ i einum Stad. Þa ſtie og hiñ añar Læriſveiñ iñ, ſa er fyrri kom til Grafariñar, ſa þad og trwde þvi, þviad þeir kuñu ei eñ þa Ritningarnar, þad hønum hefde byriad upp ad rijſa fra daudum.

Þad ſerlegaſta ſem þu, chriſteñ Madur, merkia ſkallt af þeſſum Textans Ordum, er þad, ad vera ecke torvelldur ad trwa Guds Orda Sañleika, og draga ecke undañ þa andlegu Ydranar og Bæna Læt epter þijnum Herra, helldur ſe ſñ eiñ andlegur Johañes, hrader alltijd þeſſare þiñe For, þvi ei veitſt þu hvad lenge þer endaſt Kiaptarner þar til, nie nær Nadar-Dyrum DRottenns er aptur lokad, og merk Dæme þeirra Oforſiealu Meya, Matth. 25. v. 10. et ſeq. Ad ei hende þig

hid

hid sama. JEsus leitar epter þer daglega, daglega wtrietter hann til þijn, og a mooti þer, sijnar Nadar Hendur, Es.65.v. 2. Kom þvi, Barn Guds, semhradast, og vird alltijd mikils Herrans Sendeboda, syrer hveria hann skickar bod epter þer, og þo þer þyke þeir lijtilsiorleger sumer syrer þijnum Doome, þa hefur þu þo alltijd ad virda Gud og Sañleikann, og hugsa þañeñ: Minn JEsus kallar, þvi skyllde eg þa ecke koma? Sv vill hann þa heyra þig nær þu kallar, og, nær þu leitar, af þer fundeñ verda. Her er og ad merkia eina Huggunar-Grein a Petre; hañ komst a-fram til Grafareñar, þo seirna fære. Hafi þer christeñ Madur tilfalled Seinleike, edur Undanndrattur sannrar Yfirbootar, þa skallt þo, samt alldrei orvænta þer Nadarennar, lijka vel þo þvi verde ecke neitad, ad soddañ se voveiflegt Hanska-Spil, þad stendur þo samt alltijd stodugt, ad ecke vill DRotteñ Synderans Dauda, Ezech.33.v. 11. Laat vera hañ vilie mæla þer þad aptur i þiñ Barm med Hrigdum þessa Heims, ad þu hefur so illa breitt, Es.65.v.7. Enn seig mer, hvar til mun þad skie? Til þess, sege eg, ad þu hallder þig ecke saklausann, og þecker betur hvad audur er sked, og taker so her wt þad vonda i Lijse þijnu, med þessum Guds Doome yfir þer, so ei fordæmist þu med þessare vantrwudu Verolldu; Enn þer byriar ad taka þvi þa vel, og fegia med Spamañinum þolemmoodlega i goodre Von: Eg vil bera

Reide DRottens, þvi eg hefe ſyndgad a moote honum; Og þar midt i þijnu Harma Floode, ſkallt þu umfadma med þijnum Trwar Ornum, þetta huggunarrijka Guds Fyrerheit: Nær ſem ſa hiñ ſynduge ſnijr ſer og giorer rett og vel, ſkal hanñ fyrre Synda alldrei framar minnſt verda, Ezech. 18. v. 21. ſeq.: Ja, þu ſkallt thuga Sancti Pualls Ord: Þad er dijrmætt verdugt Ord, ad JEſus er komeñ i þennañ Heim ſynduga Menn Sæluhoolpna ad giora; Og ber ſo allt þetta ſamann vid JEſu Vidhsudlan vid þann ydrande Ræningia, ſamt Fodurſins vid þañ fortapada Son, og nuntu þar ſañydrande fiña, ad þu hafer ei Ordſok ed orvænta. Þad er her ad auke athugande, ad þeir Hluter ſiñ bevijſudu Christum ſañarlega af Dauda uppriſañ vera, og þeſsum Guds Aſtvinum þena mættu til eins gledefulls huggunar Teikns, ſem var Grafareñar Opnan, og Christi Burtfor wr heñe, þad giordu þeir ſer, þo ſerdeilis Maria Magdalena, ſem þar fyrer harmade, ad eimi Sorgar Teikne; Og ſkedur ſlijkt oſs eirnenn optlega; Þvi þegar Kroſs og Hormungar mæta oſs, þa meinum ver þad Reide-Teikn DRotteñs, og ſo ſem eitt Skilnadar-Bref vid hann, lijka ſem hafe hann ſijna Nad og Huggun innbyrgt i ſoddann Tilfellum, og forgleſimt leingur myſkunſamur ad vera, Thr. 5. v. 20. þar þo Kroſſenn er eitt gott Teikn: Edur eru þad ecke lioos Ord, og ollum ſkilianleg ſem þar ſtanda,

Ebr.

Ebr. 12.v.6. og 7. Ad hvern hann sem Drotteñ elske, hann sama age hann; Og aptur: Ef þer værud ecu typtunar, þa værud þer ecke Born, heldur hica-Born: Og sa sem slijks giæter, og ber þoleñmoodur þessar Kross-Reynslur Drottins, hañ hefur soddann eitt Fyrerheit af honum: Med þvi þu hefur vardveitt Ord mijnar Polennmæde, mun eg vardveita þig a Freistingar-Tijmanum, Apoc. 3. v. 19. Hyggium ad þessu, þer Guds Viner, og lætum oss ei vera so framande og þeckingarlausa i soddann Kross-Skoola, hverier þo vilium heita JEsu Læresveinar. Edur hverneñ mun vid Sælkera Heimsins, og sijhlæande Menn, segiast þetta sijdar meir? Þetta er sa Madur, sem komeñ er ur miklum Harmkwælingum og hefr yfiruñed fyrer Lambsins Blood; Þo nu Holld og Blood vilie ecke læta sier þetta segiast og þvilijkt, þegar nockud ber ad hondum, þa munum vier þo saña Krosseñ sijdar meir ad hafa vered Astar Teken lifanda Guds. Ad sijdurstu hygg ad, mijn Sæl, ad her vorn DRotteñs Na-Klæde epter i Grofeñe, hver hañ took ei med ser nær hañ uppreis, hañ var a Krossenum nakeñ pijndur, þar mattu aller sien hanns al-bloduga og Benium þakta Lijkhama, enn hanns Klædum ræntu hañs Kvalarar, þau het hann epter i Heiminum: Eins skede og her; Hañs Lijk-Blæa mætte epterliggia. So veit eg og, ad ecki her eg i burtu ur Heimenum, eg kom hijngad nakeñ, eg fer og burt

tu nakeñ: Og hvad ſkulu þar þau ſtooru Veralldar Maña Umbrot? Þetta ſkal kenna mer ad vera ecke of-gijrugur epter ſkamviñum Aud þeſſarar Veralldar, lijka og ad reifa ecke Hollded med ofmiklu Epterlæte; Epter himneſkum Rijkdoome vil eg ſækia, og eilijft Sælgiæte þreye eg hvngadur, og ſem komed er ad þvi þraungva Hlide ſem þar til liggur, og hiñ ſarkallda Dauda-Sveite vill ſundra Samviſter Sælar og Lijkhama, vil eg þa ſijdurſtu Daudans Skarl ſo affvopa, ad eg ſijnge under eins yfer henne mijns JEſu Miñing, og i hañs Sveita-Dwk iñvefia mitt Hofud og Hiarta, þar med vil eg minn Veg hiedañ giora wr þeſſum aumu Veralldar Herbwdum: Leggeſt þar þijn Lijk-Blæia, minn goode JEſu! þad er, þitt Nettlætis Klæde, i þeim ſijdurſtu Strijds-Lokum yfir mijna mædda Sæl, og take ſo þijn Hond full Lyknar og ouñrædelegrar Myſkunar vid ollu ſamañ, mer deyande, og mijnum epter þreyande: Bænheyr mig her uñ minn Gud, Amen.

10. Capitule.

Uñ þad hverniñ Englarner og ſialfur JEſus opeñberadeſt Marin Magdalenu.

Þa gengu Læreſveinarner burt heim aptur, eñ Maria ſtood vid Grofina og gret þar wte fyrer, og er hun gret, þar giærdgeſt hun i Grofina, og ſa tvo Engla hvijtklædda

ſit-

sitiande þar, eiñ til Hofda, añañ til Fota, þar sem þeir hofdu lagt Lijkhamañ JEsu, og þeir sogdu til heñar: Kona, þvi grætur þu? Hun sagde þeim: Þeir hafa tekid burt HErrañ miñ, og eg veit eige hvar þeir hafa lagt hañ. Þa hun hafde þetta sagt, snereſt hun vid, og leit JEsum standa þar, og visse þo ei ad þad var JEsus. JEsus sagde til heñar: Kona, þvi grætur þu? Ad hverjum leitar þu? Eñ hun ætlade Jurtagards Mañen vera, og sagde til hañs: Herra, ef þu barst hañ burt, þa seig þu mer, hvar þu lagder hañ? Og eg vil sækia hañ.

GÆler eru þer sem harma, seger JEsus, Matth. 5 k. 4. Þvi þeir skulu huggader verda. Harmureñ er med margt slag, ollum Guds Barna Harme eſterfylger Huggun af DRottne, añad hvert her edur sijdar, jaa, lijka vel hvert tveggia. Margur grætur lenge sijna elskulega Astvine; Abraham grjet Saram, Jsaac sijna Modur, Jacob Rachel, David sinn unga Son, Jeremias Josiæ Konas Afgang, og Maria her JEsum sialfañ, af þvi hun fañ ecke hañs Lijkhama; Og hefur margur sem grætur miña graats Efne, ef epter mañlegum Plagsid skal tala, hverium Guds Myſkun lijka vager og vorkennir, sem best þecke

þecker vora Veſollð og Veikleika, þad men medal oñars ſien af hañs Nadar Vidhoudlañ vid Ecktiuna i Naim. Maria var emfolld og vilde ecke Ritningarnar, hun ſkylde ecke af þeim þeira Guds mietta Hiælpar-Rad, og þvi var henne nærſt ad hallda JEſum burt-tekenn.

Myrkred er ovidkuñannlegt; Liooſinn fagna þeſs elſkendur, þetta ſtyrker Stundernar, hitt eykur Langſemina. O! hvad ſært Harma-Spil er þad, ad ſiña ecke nie fornema JEſu-Huggunar Byrtu, og hañs Nadar Nalægd, Leſk. 3. v. 1. Hvilijka Huggun ſkal ſa hafa, hvad kañ hañ ad gledia? Eñ, mijn Sæl, giæt þu ad þijnum Eyndarhætte, opt hender þig verra eñ Mariam her, ecke taka þijnar Synder þig alltijd ſærtrii Hiarta, hveriar þo Adſkilnad giora mille Guds og þijn, Eſ. 59. v. 2. Medañ þu ert i Utrettingum Syrnda þiña, þa giorer þu ecke Rad fyrer þvi hvad ad epter mun koma; Þu vegur ecke ad medañ hvad þvong ſw ſæra Hrygd ſe od tijna JEſu, og ſien hañs ad Bak, lijka vel hender þig opt ſw Blinde, ad þu meinar hañ i Ferdiñe, ſem Maria hanns Mooder, og gengr ſo frañ marga Tijd, ad þu giorer þer ecke añt um hañs Efterleit, eñ eptir ad feirna maatt þu leita hañs med beiſkum Tarum og Hiarta-Sorg, hverium þu tijnder fyrer Hialijfis og Gleimſku ſaker medañ þu elſkader meir Myrkred eñ Liooſed, Joh. 3 v. 19. Þad ſeger þu, þeir hafa tekid burt Herrañ miñ, og eg veit ei hvar þeir

hafa

hafa lagt hañ: Eñ hver took hann burt; Nema Synder þinar? Þu sialf, mijn auma Saal, hefur burt teked hann. Mich. 3, v. 4. Jea, þann sem er þitt Lioos, þijn Heill, þitt Rettlæte og þiñ einka Fognudur: Hverium villtu þea uñ kenna, nema sialfre þer? Joel. 2. v. 12. Eun, mijn Saal, hafe slijkt einhvern Tijma skored þig saart, leik þer ecke ad því optar, fyrer Guds og þinnar Velferdar-Saker; Haf her epter betre Vakt a þijnum Herra, graat þu beisklega Synder þijnar, kalla epter þijnum HErra, og þar hañ hefur bedeed marga Stund epter þer, Ezech. 16. v. 6. So bijd og þolemmood epter honum, Ps. 27. v. 14. Og gieet þu Sakarennar, gior þu þetta, þa, so sem Maria fann lokfins JEsum, so fær þu og med Fognude hann funded, hvar uñ allmorg DRottens Oraskannleg Fyrerheit þig hughreysta.

Þeirre leitande og hryggvu Mariu byrtust her fyrst tveir Englar henne til Huggunar. Ord Guds og Sacramentenn, med Fiollda þeirra, sem þad fraambera, og wtretta, byrtast þer her einneñ opt: Þad þacka þu Nad Guds: Fyrer þessa Sendeboda talar DRotteñ til þijn, aminner þig og huggar, hlijd þvi fyrra, kiæt þig vid hid sijdara, so sem graated Barn vid goodrar Moodur Ord. Og lijka sem þesser blessudu Drottens Englar voru hvijtum Skrwda skrijdder, auglijsande þar med Diurdar-Vegsemd vors HErra, so attu sijdarmeir ad hinnum i ædstu Vegsemd Englunum

lijk

lijka ad verda; Epter þad þu hefur þann ſvarta Hrigdar Bwning bored her i Utlegdeñe, ætt þu þar fyrer Hende, æa Lande lifande Maña, hvijtañ Rettlætes-Skrwda, Openb. 7. 14. Jhverium þu ætt ad llooma eilijflega. Þetta og þvilijkt ſkal nu lietta þiñ Harm, og kiæta þitt ſorgfulla Hiarta, enn æa medañ þeſſe Fognudur er þer ecke til fulls afhendtur, hæa hefur DRotteñ klædt þig ſkiærum Rettlætes-Skrwda i Skijrnenne, Tit. 3. v. 5. Hvern hañ og endurnyar i Kvolldmæa tijdareñar Sacramento, og hafer þu gooda Vøktun æa honum, eru DRottens Englar alltijd til reidu ad hiælpa þer, vernda og varðveita hvar þu ert edur fer; hvert þu ſefur edur vaker, Pſ. 34. v. 8. Soddann allt odlaſt þeir, ſem æa DRottne Vakt hafa. Her ad auk ſeger Textenn, ad ſiv Sorgfulla Maria hafi lokſins fenged ad ſiæa þad ſem hun ſo miog þræde, og epter hverju hun leitade, edur ſiælfañ JEſum, hvern hun hugde Jurtagards-Mannenn vera. Her fær þu nu þad ſannad, mijn Sæl, ad hver ſem harñande leitar JEſu, hañ finñur hañ. O hvad ſtoor Hiartans Gl de er ſoddañ! þo verdur ſiv Glede hvi ſtærre, ſem hrygdarfullrar Epterleitunar Varañlegleike hefur meire vered ad undañfarnri, jæa, hvi ſætare verdur þæa Fundureñ.

Epter her, miñ JEſu! þræe eg marga Stund, o hvad mieg længar mig ad meiga ſem ſyrſt koma til hijn wr þeſſu leidegiarna Lijfe! Eſi, mijn Sæl, vert þu til frids-, leat þer ei leidaſt ofmiog þeſſa

Bid,

Bid, þu fær so opt ad sia Jesum þig glediande nu i Tydeñe, og þo sa Himneans Sætleikans Smeckur verke i þer leida Herviſtareñar, og Laungun i Himineñ, hvad villtu þo añad, eñ bijda þolinnmood Brudgumans Tilkemu, Matth. 25. v. 5. etc. Kañſke Bidañ ſie ſiittre eñ þu ætlar, og þo hun eñ laung vera kyñe, þa er hun samt ſtutt fyrer Gude. Hugleid eñ framar, ad þo Maria fære hier vilt um Perſoonurnar, þa er Jesus þo samt eiñ Utagerds Vordur, hañ bætte þa vondu Gard-Vøktun Adams, ſe og lijka þijna, mijn Sæl. I Aldengardenum byriade JEſus Pijnuna, og i honum endadi hañ hana, i Aldengardenum uppreis hañ fra Daudum, og ſiælfur er hann hinn beſte Aldengards-Bakare ſinar Christne, sem friesaar oss ſijna Kviſte. I Aldengarde vors Hiarta hefur hañ iñrætt sitt H. Ord, af hverju Sædi ad vaxa hia Guds Bornum: sætir Dygda Avextir, Elſka, Trv, Polinnmædi, Hoogværd, Lijtelæte og meira soddañ, hverjer Avexter hañ siælfann gledia. Nu þo mitt Hiarta, O HErra JEſu! sie af þer eiñ vokvadur Aldengardur; so ber þad þo, þvi verr, opt eiñ ſlæmann Avoxt, Deut. 32. v. 32. Og margt Illgreſi, hvert upp ad ræta mer torvellt veiter, nema þiñ Kraptur se þar til mina Stirkur, og verke ad þad vinneſt.

O JEſu! mitt einka Traust, hvers iñdæle þad er, ad hiaalpa naudſtoddum, væg þu mer aumum, og forinæl mer ecki sem þvi Avaxtarlausa Fijk-

ia

iu-Tre, Marc. 11. v. 14. Veit mer Vanmatt-ugum og alls þurfandi Fulltijnge þinar Naudar, og Fodurlegrar Adstodar, samt ollum mijnum sam-christnum, Amen.

II. Capitule.

Um Samtal Christi vid Mariu hiar Grøfeni.

IESus sagde til heñar: Maria, hun snereſt vid, og sagde: Rabbuni, þad tallast Meistari. JEsus sagdi til heñar: Snertu mig ecki, þvi eg er eñ eigi uppstijginn til mijns Fodurs. En far til Brædra minna og seig þeim: Eg fer upp til mijns Fodurs og ydvars Fodurs, til mijns Guds og ydar Guds. Þetta er Maria Magdalena, frá hverre Jesus hafde vtreked Sits Diofla, hverre hañ byrte sig fyrst, epter þad hañ hafde snemma Morguns Uppriſid a fyrsta Dege Vikunnar. Og hun foor, kom og kunngiorde Læreſveinunum þeim sem med honum hofdu verid, sem hormudu og gretu: Eg hefe sed HErrann, og þetta sagde hañ mer; og er þeir heyrdu ad hañ lifde, og hañ være sedur af heñe, trvdu þeir ei.

Sa

Sál mijn, hygg þu ad þessu nockud framar, og siá, ad þa hid fyrsta tóck allañ Harm af Mariu, efter þad JEsus hafde kallad hana med Nafne, og hun snereſt vid honum, komſt til hiñar soñu Þeckingar, og veitte honum hinn retta Erutitil. Þar nefner JEsus þig med Nafne, þegar þu tekur til þijn i Huganum, nu þessa, nu adra, Amiñing, nu þessa, nu adra Hugunar Grein, enn þo slijkt se til margra sameigeñlega talad; Jar, þegar JEsus i einu og sdru Angre talar so i Einrwme til þijns hriggva Hiara: Þu ert miñ, graat þu ecke; Vert þu gladur i Von goodrar Endalyktar; Þu ertt mig ad, eg skal hiælpa þer, og leida yfir allt þad, sem þig hræder og angrar. Soddañ fær þu og opt ad reyna, i Verkum og Vidhondlan þijns HErra vid þig; Margt gott Meistara Verk hefur hañ a þer giort; Margañ Diofsul hefur hann fra þer reked, bæde Syndarennar, med andlegre Umvendan, og Fyrergefuingu; So og Hæskans og Oluckunnar, med naakvæmre Verndan; Pſ. 107. v. 2. ſeq. Þetta opt þeckiannlega, optar opeckiannlega: Opt hefur hann huggad þig, þegar yms Vidleitne annara i þvi, hefur þer ecke hrifid: Opt hiælpad þer, þegar adrer hafa þad ecke getad, og stundum ecke viliad hiælpa þer, og þetta bæde a Sal og Lijkhama, fyrr og seinna, leint og openberlega. Þu sier her hæprijsañlegt Meistara Verk a andlegum Hlutum, og þar nærſt a lijkhamlegum, hvert

D

ert ſem þu renner Augunum, Hugſkotſins ednr Lijkhamans; Renner þu þeim til eins hardſvijrads Syndara (hvers Yfirlitur nu mædir margra Sioner) þa ſier þu hañs mikla Læanglundar Gied, epter Syndaranum bijdande. Og hver kañ hañs Meiſtaraleg Myſkunar og Dæſemdar Verk upp ad telia? Auk þeſſa hugleidum, Saal mijn, hvad Jeſus talar her framar til Mariu; Snertu mig ecke, ſegier hann: Hvar fyrer mundi hann ſo tala? Þad vilium vid ſeirna meir framar ſkoda, enn vit þo, ad ein ſterk Trw hefur ecke Apreifingar Þorf, Mioolkeñ er Barna Fæda, enn megn Matur fullkomens Mañs. Ebr. 5. v. 12. Her nærſt ſender Frelſareñ Mariu til Læreſveinanna, hveria hann kallar ſijna Brædur, og bijdur henne ad færa þeim þeſſe ſijn Ord; Eg fer upp til mijns Fodurs og ydar Fodurs, til mijns Guds og ydar Guds. Þeſſe Ord hafa i ſer ſtoora Huggun og ſæta Endurnæring. Hann kallar þa her ſijna Brædur, ſem þo hofdu hneixlaſt a honum, hañ yfirgefed og afſvared; Þeſſar brotlegu Skepnur ſijnar, kallar ſa hædſte Herra og eilijfi Gud ſijna Brædur, þar þo opt auglijſeſt, ad eiñ ſyndugur Jardar-Ormur biſteſt vid, og þyker Oſæmd i, ef einn Veſælingur nefner annañ ſer ædre. Gal. 5. v. 26. ſiñ Broodur eda Syſtur. So hætt er vaxeñ Mannaña Drambſeme, ad þeim þyker þad Læging ſem Gud ſiælfur lætur ſer linda; Skañaſt meiga Menn ſijn. optſinnis, ef

þeſs

þess være giætt ; Von er þvi til þess, mijn Sæl, þo Jesus bioode þer ad læra af ser Lijtelæted, Matth. 11. v. 29. þar hans æstvdleg Audmijkt skijn so lioost og berlega ; Og enn hefur hañ sama Gedslag : Hann kallar þa enn og vill þeckia fyrer sijna Brædur, þo synduger seu, sem ei mootstanda heilogum Anda, PG. 7. v. 51. helldur læta hann rada ser og stjoorna, gisrande sanna Ydran og Yfirboot ; Þad maa sia af Matth. 12. Capitula. So er eg þa minn Jesus, og so þinn Brooder, Ebr. 2. v. 11. þo nærsta syndugur se ; Vona eg mig samt ad vera eiñ af þeim Bornum, sem þinn Fader hefur þer geged ; Þu hefur samteingt þer mitt Hollð og Blood, þvi er eg med þer Erfinge þijns og mijns Guds og Fodurs ; Þu ert Guds eingeteñ og eilijfur Sonur, heilagur hreinn og Syndurumum fraskilenn, hinn frijdaste og fegurste, blijdaste og æstvdlegaste ; Eñ eg er ad Arfleidslumne þiñ Brooder, Gal. 4. v. 5. þvi Gud hefur mig i þer, og fyrer þig, arfleidt til andlegra og himneskra Giæda ; Minn Brooder ert þu, þu hefur mer alltijd audsynt allt gott Brooderne i allre Sælar og Lijkhamans Naudsyn, jæ allum Mannraunum ; Eg æ þig fyrer Broodur medañ eg life, lijka i Daudanum, og epter Daudañ, jæ, alltijd enn goodañ nærgiæteñ, milldañ og mjukusamañ Broodur, og hefi eg þo, þvi midur, þetta Brædra-Laa tijdum af mier broted, þo slepper þu alldrei þiñe Trygd og

Trwfeſte. Gen. 45. v. 5. Af þvi nu ad þu ert, O JEſu! minn Brooder, þa er eg full viſs uñ, ad oll mijn Eymd og Veſolld ſnijſt i Fognud; Þar af veit eg þad vijſt, ad þu kallar her þiñ himneſka Fodur og ſo minn Fodur og miñ Gud: Þvi ſkulu þad alltijd mijn Urræde, ad flya i ſerhverre Hrygd og æliggiande Naudſyn, i ſannre Trw og Trauſte, til þeſſa mijns Guds og Fodurs, þvi hann veiter mer Vidtoku; Enn þad angrar mig og hræder, ad eg ſo þraalega hefi þig ſtiggt og moodgad, miñ himneſke Fader, med Syndum mijnum; Þvi eg er eitt ohlijded Barn, og Jllſkañ mijn er ſo yfred morg og mikel, ad ſtundum veit eg varla hvad eg giore. Hegde ſer þvi þitt bleſſada Fodurs Hiarta vid mig i hver; ſiñ, ſem hollaſt og hentaſt ſijneſt; Eg vil giarnañ beigia mig under allt þad Hrijs, og ſerhvern þñ Vond, ſiñ þijn Myſkun vill a mig leggia, og taka mer þad til þacka: Fullviſs uñ þad, ad þu ætlar ollu ſem nærſt: Margreinda Nærgiætne þijna og Myſkun efa eg alldrei, ad eins bid eg þig, miñ Gud og Fader, gack ecke i Doom vid mig og ſtraffa mig ecke i þiñe Reide, helldur tiæa mer, ſo her epter ſem hijngad til, midt i Neyd allre, þitt Myſkunar-rijka Fodur-Hiarta, og læt þu ecke, O Rotteñ miñ, adra lijda fyrer þad, ſem eg illur Þræll hefe broted. Þeſſara ſtrax nefndu Lauſnarans Orda ſkulud þer og vel giæta, elſkuleger Guds Aſtviner, ſem erud Einſtædingar og forſvars litler fyrer Moñunum, 5. Moſ. B. 10. v 18.

lijka

ika vel hrakter og Foot-troðner, ofañ a adra Eymd og Sorg, þvi Verolldeñ plagar ad brwka ecke sijdst sitt Fals og Flæræde, sitt Strollts og Stijfsiñe mz ymislegum Nængindum Myskunar-leyse og Spieskap vid soddañ Guds Vesælinga: Þeim verdur sagt, beig þiñ Hrigg, vier vilium þar yfir. Huggest þar vid, þo Verolldeñ vijse ydur Dyrnar, þa standa ydur þo opnar Myskunar-Dyr Guds a Himnum, sem er ydar Gud og Fader; Ja, astrijkur Elsku Fadmur JEsu Christi, ydar Broodurs, er ydur opiñ, lijka sem hañ stood her openn fyrer hanns, þa fyrer Heimenum munadarlausum, Læresveinum: Esist ecke, vered hughrauster, JEsus er eins JEsus og hañ var þa. JEsus byrtest her fyrst Marin Magdalenu, fra hverre hann hafde wtreked sio Diofa. Enn fæ eg her sed, O JEsu! þitt Myskunar-Hiarta, sem betst leitar ad tijndum Saudum, og þar fundnu ber med Fagnade heim a Herdum þer: Þvi soddann sannyðrande Syndara elskar þu, og villt ecke fra þer reka, þvi þu ert ecke komeñ ad kalla rettlæta, helldur synduga, til Ydrunar og Yfirbootar, Matth. 9. v. 13. Og þar sem þu þessa til þijn komna endurnærer, þa skrijd eg ar medal þessara, hiñ stærste Syndare, ad þijnum Footum, miñ Frelsare, þær fadmande, fullvijs uñ Vidtoku, og krøftuga Salar Endurnæring efter þijnum O-raskannlegum Lofordum, AMEN.

12. Capitule.

Uñ Kveñaña Utgaunguu i añad Siñ til Graſar-iñar, og uñ Engelñ ſem þær ſau þar og heyrdu.

OG Kviñurnar gengu iñ i Groſ-ena, og ſau eitt Ungmeñe ſitia til hægre Hlidar ſkrijddañ ſijdu Klæ-de hvijtu, og þær urdu hræddar.

Hvernin ad Elſkunnar Eigeñleglekum ſe var-id, nær hun er heit, hrein og ſtadföſt, þad auglijſer Ord Drotteins: Hun blijſur og þreyt-eſtecke, 1 Cor. 13. v. 4. Og Daudeñ kann ecke ad ſlijta hana, edur ſlockva heñar Glædur, Cant. 8. v. 6. Þetta ſannadeſt mikenn part a þeſſum goodu Kviñum; Þeim leid JEſus ecke ur Muñe, hañ var þ innylmſætur og elſkulegur i Lijfenu, elſk-ulegur var hañ heim og eirneñ dqueñ: Þær fylgdu honum epter a medañ hann uñgeckſt, eirneñ þa hañ pijndeſt, doo, og var greftradur, þær leitudu haños harmþrvngnar efter þad hañ var uppriſeñ, og eckert kunne þær fra haños Elſku ad ſkilia. O Gud giæfi! Ad þu chriſteñ Madur elſkader þinn JEſum: An haños Elſku ert þu ecke ad eins, ecke chriſteñ Madur, helldur Bolvaneñe underorpeñ, þvi hver hañ elſkar ecke Drotteñ Jeſum Chriſt-um, hann er Anathema Maranatha (þad er belvadur) ſeger Sancte Paull, 1. Cor. 16. v. 23. Ad Elſkañ ſe ſterkare enn Daudenn, þad ſie eg a

ſialfs

sialfs JEsu Elsku, er hañ hafde til mijn, hañ lagde ecke fra̅ ser þessa Elsku, þo hann legde af ser Lijfed, þeir megnu Kvalaña Straumar knyñu ecke ad vtslockva Eld Elskunnar i mijns Jesu Hiarta; þvi ætte eg eins ad elska þig, miñ Herra, i Krosse sem Kiærte, þviad i Krossenum er ad marka eins Elsku til þijn; Þad ma̅ kalla Matar Ast, ad elska þig ecke nema i Velgeingniñe, eñ falla fra̅ þiñe Elsku a̅ Freistingar Tijdiñe. Eñ nied þvi, Herra Jesu, ad nu er sw Tijd yfir oss komenn, a̅ hverre virdast ma̅, ad Elskañ til þijn se nærsta min og koolnud, þa̅ virdstu, vegna þiñar heitu Elsku, og Heidurs Nafns þijns, ad styrkia oss, þijn veiku Born, i þiñe hreiñe og Omeingadre Elsku stodug ad standa, so ver ecke i heñe koolnum nied. þessare koolnande Veroldu, heldr upptendrast mættum i heñe, fyrer hañ himneska Astar Elden H. Anda, þu sem elskar þijna Elskendur ætijd og æfinlega. Joh. 13. v. 1. Sa̅ bleſſade Engell Drottens, siñ her byrtest nu Kviñunum, sijnde sig i eiñe Ynges Mañs Mind. Her ma̅ eñ siña eiñ fagrañ Lærdoom, hverium þu skallt ecke heldur gleyma, mijn Sa̅l. Þeir himneſku Guds Englar eldast alldrei, heldur er þeirra Æsku Bloom ætijd sijfelldleget, og geingur alldrei til Burdar, hvad Lausnareñ gefur ad merkia, so talande um̃ Borneñ: Þeirra Englar a̅ Himnum sia jafnañ mijns Fodurs Auglit, sem er a̅ Himnum; Matth. 18. v. 10. Madureñ, so i þessum Fullkomlegleika, sem odrum i Fyrstu-

af Gude ſkapadur, hlijtur nu ſijdann Syndafalled til Hrornunar ad gœnga, og i Alldurdoomſins Veike opt ad mœdaſt, samt Þvijngun ymislegre: hvar fyrer David ſeger: Vort Lijf varer uñ ſiotyger Ar, og nær þad kiennur hœrt, þœa eru þad attatyge Ar, og nær þad er sem kostulegaſt, þœa er þad eintoom Mœda og Erfidi, Pſalm. 90. v. 10. Þetta ſtadfester og Forfaderenn Jacob: Fœer, ſeger hann, og iller eru mijner Lijfdagar, edur Vegferdar Dagar, Gen. 47. v. 9. Þetta, med fleire annare Veſolld, eru Syndareñar Verdlaun: Samt hofum vier i ſlijkū þœa Huggun, ad ver eigum fyrer Hende Englum DRottiñs samlijker ad verda i Dijrdeñi, og hver ſœa, sem þetta ſitt mœduſama Lijf endar i hreiñe Trw œa JEſum Chriſtum, hañ fœr fulla Lœkning, og Afvending allra Eynda, þar sem er ſijfelld Æſka, Heilbrygde, og eilijfur Fognudur: Þa eru allar Guds Barna Eymder wti og forgleymdar. Þreiged þvi þoleñmooder, þer Guds Viner, ſñ morg Hriggdar Ar hafid her afſtaded, og vited, ad þvi ſtittra er epter af Leideñe i ydar Fodur-Land, þar þer verded unger sem sñur Orn, Pſalm. 103. v. 5. Þeſſe DRottiñs Engell byrteſt Konunum ſitiande i Grofiñe; Þar med yfirlijſte hañ Sigre og farſœllre Endalykt œa allre Pijnu og Strijde vors DRotteñs, þvi nu var unneñ Sigur œa Synd, Dauda, Diofle og Helvijte, eñ Lauſnarans Hœijld og eilijf Majeſtatis Stioornan uppbyriadeſt. So lenge ſñ ver li-

ſum

um her a Jorduñe, þar eruni ver i stjfelldu Strijde, her er ei ad eins vid Holld og Blood ad beriast, helldur og vid argvijstugañ Heim og illañ Diofull, sterka, slæga og stjvakandi Ovini, Eph. 6. v. 12. J moote hverium Gud setur suma af sijnum Vesælingum, þo i endverdañ Bardaga edur fylking. O Herra! hardt og ordugt er þetta Strijd; Enn hverium þu hialpar hañ er hoelpiñ; Epter þetta Strijd kiemur Hvijld og Sigur a Himnum hia Gude, þar dryckiar hañ sijna med himneskre Vellystingu a̅n alls Enda. Engilliñ sat ecke her a vinstri, helldur hægre Hlid, avijsandi Hætign hiñs bleſſada Sigurvegara JEſu Christi, og ad Gud hefde honum, eftir hañs Mañdome, Sess og Sæti wtvalid tjl siñar hægri Handar, sem David uñtalar segiande: D Rotteñ sagde mijnum D Rottne, set þig til miñar hægri Handar, þar til eg legg Ovini þijna Skor Foota þiña, Psalm. 110. v. 1. Hver Ord Christur sialfur itrekar i Gudspiallsins Ordum, Matth. 22. v. 44. Engilliñ bodar oss og med þessum Sesse, hvilijkra Kosta Guds Vinir hafi ser ad vænta her a Jorduñi, sem eru, ad eilijfur Gud med siñe Magt og unyskunarriikri Vernd, standi þeim til hægri Handar i ollum Mañraunum og Hœskasemdum, so sñ og sialfur Gud hefur lofad med Ordum og ent vid sijna i Verkum; hvar fyrir þeir meiga med David fagnandi sijngia a þeñan Hœtt: Þu rakst mijna Ovine a Hæl aptur, þeir eru fallner og fyr-

irfooruſt fyrir þer. O Drotteñ! þu ſem beſt veiſt i hvilijkum Hœſka þiju Born eru ſtodd i þeſſum hætta Heime bæde a andlegañ og lijkhamlegañ Hatt, Pſalm. 9. v. 4. Slepp þu alldrei af oſs þiñi Myſkunarrijkre Verndar Hond, fadmi hun oſs og geimi i allri Hættu, ſo ad ver alltijd glader i þijnu Hicalpræde ſijngia meigum med Brwdiñe og ſegia: Hañs vinſtre Hond liggur under mijnu Hofde, og hañs hægre Hond umñfadmar mig, Cant. 2. v. 6. Amen.

13. Capituli.

Uñ Engilſins Predikun fyrer Kviñunum.

ENGillin ſvarade og ſagde til þeirra: Hrædiſt ei, þvi eg veit ad þer leitid ad JEſu af Nazareth, ſem krosſfeſtur var, eige er hañ her, þvi ad hañ er uppriſiñ, ſo ſem hañ ſagde: Komed, ſianed þañ Stad hvar hañ var lagdur, ganged helldur ſkyndilega burt, og ſeged þad hañs Lœreſveinum og Petre, ad hañ ſe upriſiñ af Dauda: Og, ſian, ad hañ mun gauga fyrer ydur i Galilœam.

Nœrſt fyrerfarande Gudſpialls Texta var oſs undervijſad, ad þeſſe Drottinns Engell, ſem her auglijſteſt Kviñunum, hafe klœddur verid hvijtu Klœdi. Ad ſoñu kañ ecki, þu chriſteñ Madur, nooglega her a Jordu ad utſkijraſt Vegſeind H.

Guds

Guds Engla, eñ þad skynium ver, ad þesser himnesku Andar hafa ecke Klædnadarins þorf fyrer sialfa sig, edur slijks mannlegs Umbwnadar og Naudþurftar, þo hafa þeir opt slijkt brukad fyrir Maña Sioon, nær þeir hafa þeim opinberast, og þad einungis sialfra Mañañna Veikleika vegna, og til ad kynna þeim þar med eitthvad Gott alltijd, so sem her. Engilliñ keñer med sijnum Klædnadi, ad ver alltijd brwka skulum Sidsamlega Hegdan, i ollum vorum Athofnum, sem reitilega vilium Christner heita, lijka vel þo ver seum einslega stadder, þvi alltijd erum ver i Guds og Englaña Augsyn, jafnvel þo Meñerner siai ofs ecke, um hverja og naiklu miña vardar: Ei ad sijdur bligdast opt marger meir fyrir þessum, heldur eñ Gudi; O þu stooru Skamsyne! Enn serdeilis skalltu geyma gooda Sidseme, og fylgia heñi i þijns Guds Hwsi og Musteri, Pred. 3. v. 17. hvar þu aatt einkum ad þroona Gudi, kom þw ei þangad nakin; A Saluum, edur þeim inra Mañinum, skalltu bera, fyrer saña Trw, Skrwda Rettsketisins, og allshaattar þar Gudrækni; Umm þetta vardar mest. Þu skalt og, sem Dæme Guds Barna, bera þar og a Likhamanum sidsamleg Naudþurftar Klæde, epter þijnu Stande, enn giora þig þar ecki til, med nockre Hof-Frækt edur Nybreitni, so sm Darum Alldar þessarar er tijdt; Sed dañ Heilrade skyllder þu geima! þad Fyrsta Ord Engilsins her til Koeñaña, er HUGAR Þreis

ing

ing. Hrædiſt ecki ſeger hañ, þvi eg veit ad þer leited ad hinum Krossfesta JEſu af Nazareth, eige er hañ her, hañ er uppriſiñ so sem hañ sagde. Mañsins stirkur er ærid lijtill i siaalfum ser, ad hañ er ecki stoort ad treiſta, hañ vegur nærſta lijted, jafnvel þo margur miked løte; Otti og Skelfing er eiñ Arfur, med fleiru slijku, til vor frœa Adam komiñ, hver opt ad stuttum Tijma hefur mikil-Meñenn fellt; lijka vel og yfirbugad þœa, sem St. Peturs Dœmi, og fleiri annara, utvisar: Þvi gefur Guds Andi þetta Heilrœde, fyrer muñ St. Pœals ollum þeim sem epter vilia taka: Hver hñ þykist standa, siaai sa til ad hañ falli ecki, 1. Cor. 10. v. 12. Eñ þar sem þvi hefur nu þañiñ stundum varid verid fyrer mikil-Moñunum, hvers skal þa Lijtilmagniñ vœnta ser? Marger hafa Ottasleginer ordid vid Englaña Opinberan, Jud. 13. v. 21. sem Dœme finnast noog til i Skriftine. Eñ, mijn Sœl, hvad sem þijnu Jstoduleyse lijdur, hveriu þu bid Gud vœgia og hœgia epter Þorfinne, sem ollu kann til besta ad snwa, þœa þarftu þo alldrei ad hrœdast nær þu ert i sañre Epterleit þijns HErra, þvi þœa eru þeir fleire sem med þer eru enn ad mote, ef þu leitar af Hiarta, hann mun i þvi Verke þiñ iunfallandi Veikleika og Ostirk miskunsamlega uñbera og forlœta, gœt þu þess ad þiñ Edla Brwdgumi Jesus hefr barist og yfirunnid allan Her þiña Ovina, so enginn þeirra fær nockurt Valld ad þer, og ecki eitt Hœr

skadd

skaddad a þijnu Hofde ann hañs Vilia. Diofulleñ er ad vijsu skiædur, eñ hann kann ad sonnu ad oskra enn ecke ad uppsvelgia, þar er enginn Fordæming a þeim sem eru i JEsu Christo. Rom. 8. v. 1. Logmalsins Bolvan er bitur, enn Christur er Uppfilling Logmalsins og vor Fridur, þess Bolvan er i Blessan snwed, og hver a hañ trwer er Rettlaatur. Eph. 2. v. 15. Rom. 10. Daudenn er hardur, eñ nu er hañ fyrer JEsum Christum sætur ordinn, hañs Broddur Syndenn er brotenn, Ja, hañ er i Sigur uppsvelgdur, Cor. 15. v. 54. So eitt Guds Barn kañ i Trwñi og sællri Von goodra Uñskipta ad segia til hanns: Kom þu sæll þegar þu villt.

Heimureñ er falskur og flær, enn laat þu hañ brasta mikid og segia: Ver vilium hñ med Hædung heimsækia. JEsus svarar og seger til þijn og mijn, þu Guds Barn, verid hughrauster, eg yfirvañ Heimenn; Og til Heimsins seger hann: Her skulu þijngr stolltu Bylgiur læcka sig. Allt þetta att þu i Trwñe ad þeckia og hacka þijnum blessada Jesu, mijn Saal, og vera Ohrædd, nema þu skallt Ottast þiñ Gud med sonarlegum Otta, sem er med Hiartanlegre Elsku blandadur, þvi Otte an Elsku er añars Præls-Otte, og varastu ad styggia þinn Gud. Þannig er nu ein sonn Gudhrædsla a hreinum Trwar-Grundvelle, og þena þer þa aller Hluter til hins besta, Rom. 8. v. 28. Er þad nu so, þvi villtu þa kvijda? Nu

þeñ-

þeñan Uppriſu-Fognud vors Herra ſkipar Engillenn Kviñunum ad boda Læriſveinunum og Petre, hvern hañ her ſerdelis med Nafne til-tekur. Alltijd rætaſt ad Vonum, miñ JEſu, þijn bleſſud Ord; Þu ſeger: Heiler þurfa ecki Læknarans, helldur þeir ſem kranker eru, Matth. 9. v. 12. Petur hafde þig aſſvarid, þad var einn hrædelegr Glæpur, ſamt var nu hans Synd gleymd og fyrirgeſiñ. So ert þu DRottinn minn naadugur og myſkunſamur, þu hefur meſta Miſkunveirk þeim Stoor-Synduguſtu, meſta ſegie eg, þvi hennar Mikilleiki þeckeſt þvi betr, ſiñ ſem er argari og Overdugre er vidtekur. Eg vil giora Eydemorkina ad Stodu-Vatnum, og þad þurra Landed ad Uppſprettu-Bruñum, ſegir Drottinn hiia Spamañenum, Eſ. 41. v. 18. Petta nær vel til Stoor-Syndaranna, þadañ veiter DRotteñ opt beiſkuſtu Ydrunar-Tærum syrer ſiñ Anda upp ad ſijnu Hiarta, eñ fræa ſer aptur Himneſkum Svolunar Straume ſiñar Myſkunar, þæa faana bæder, Gud og Syndareñ, eins ſem goodur Fader fagnar betrande Barne, og verdur ſo Elſkañ opt epter ea hin heitaſta; DRottins Naad ſañar i þeſſu ſiñ Eydſtaf; So ſañarlega ſiñ eg lifi vil eg ecki Syndarans Dauda, helldur ad hañ life og leidrettiſt. Ezech. 33. v. 11. Soddañ Guds Myſkunar Særi breiddeſt yfer og hulde Peturs Meinfære; O DRottiñ! þu ſedur beſt þag Hwnarnidu, þar ea bygge eg þæa Alyktun, ad eg meina eingañ nær

ſtanda

standa til Arfs Myskunar þinar, eñ eina synduga sañydrandi Salu, þvi mer virdest, minn Jlmsæte Jesu, ad þu breider þig yfir slijka, meir enn hiarta-good Mooder yfir sitt siukt og sundurkramed Barn, hun vill ad soñu biarga, enn getur þad ecke alltijd; Eñ þu O Jesu! bæde villt og getur, þvi er þad Ord ollum Hlutum dyrmætara, ad þu ert komeñ i þeñan Heim Synduga Sæluhoolpna ad giora. 1. Tim. 1. v. 15. Hvad skal þer nu þrijsta mijn Sal til ad elska Elskuna Jesum, ef þad er ecki þetta?

Gud lagde sicalfur einn Skiñ-Kyrtil a Adam Fordum, þa hañ stood nakeñ hræddur og skicalfande fyrir hañs Angsyn, falleñ i Synd og Dauda. Gen. 3. v. 21. Eñ Myskunar-Hondeñ þijn, minn Jesus, hefur marg Þusund Sinum breitt sig yfir mig nakiñ og skañraudañ vegna Syndaña, og meddeilt mer Motle þijns Rettlætis. Es. 61. v. 10. og þañig huled mijna Blygdan, hvers eg vil med heitre Elsku og Þacklæte miñast allar Stunder.

Æ miñ Drottenn! halltu frañ vid mig þinni Nad, eg bid þig af diupustu Audmykt mijns Hiarta, yfirgef þu mig alldrei, helldur, nær sem eg aumur fell og hrasa, þa væg þu mer, og þa miin Yfirsioon er mest, syn mer þa epter Þorfinne mesta Myskun, so ad eg, hvern þu hefur so hiartañlega ad þer tekid, endurnært og uppa-kostad, verde alldrei Diofslenum ad Braud ne Herfange. Amen, seig O Jesu! þijn Bæn er heyrd, AMEN.

14. Capituli.

Uñ Heimfør Kveñaña frau Grafiñe og Chriſti opinberan.

NN þær geingu wt ſkyndelega, og flijdu fræ Greſiñi med Otta og Fagnade miklum, og hlupu, ſo ad þær kuñgiørdu þad hanns Lærisveinum þviad komiñ var yfir þær Otti og Forundran, og þær ſøgdu eingum neitt, þvi þær voru hræddar. Og þa þær geingu ad kuñgiøra þad hañs Lærisveinum, ſiau þa mætte þeim JEſus, og ſeger: Heilar ſeud þer; og þær geingu til hañs, helldu uñ hañs Fætur og tilbandu hañ. Þa ſagde JEſus til þeirra: Eige ſkulud þer ottaſt, fared og kuñgiøred minum Brædrum ad þeir gange i Galilæam, og þar ſkulu þeir mig ſiæ.

Þad mikla Læn og margfolldu Gæfur Drottins, ſo ſiñ og hañs Huggun og Hugſvolun, eru oſs ecki þar til meddeildar, ad ver holldum þñ einungis fyrir ſiælfa oſs, helldr, ſo ſiñ Mageñ medtekr ad ſonnu Fæduna [þo ecki einungis fyrer ſiælfann ſig, helldur og hinum odrum Lijkhamans Limum til Styrks og Hreſſingar]: So eigum ver og ad meddeila odrum þurfandi af DRottens

eñs Eigu, oss i Hendur selldre, sem Raadsmoñum, ef ver skulum ei samlijker vera heim illa Pioon, er sitt Pund groof i Jordunne, og sijdañ med honum fœa Verdlaunenn; Pad gooda Verked i soddann Efnum skulum ver og ecke ofleinge undaindraga, helldur hrada oss ad þessum, sem odrum, Dygda-Vege, medann Tijmenn er. Petta hvertr e igia kenna oss þessar goodu Kviñur i Upphafi þessa H. Texta, og Ord Drottens bijfalar oss slijkt margsinnis. Stood Kvinnunum eiñen gott af Hlijdninne i þessu, hver betre er enn Offur, þvi ad Leidenne mættu þær JEsu med Bodan sijns Fridar og Fagnadar; Þa mætte þad uñ þær med rettu segiast, ad þær hefdu Hiossed hendlad, og þa Edla Perlu funded, hia hverre aller Hluter eru rijrer, og allt fyrer hana gefande, hverja þær og ad Bonum fagnande sodmudu, og hielldu uñ Jesu blessadar Fœtur. O þad ylmande Glede! O þad sœtasta Sælgiœte! O þad Epterlaungunarsamasta Hnoss! Her er nu ad hugleida þad sem ædur er undañgenged uñ Mariam Magdalenam, hverre Jesus bannade ad snerta sig, eñ þessum Kviñum lofade hañs Millde þad. Hvad skal uñ þetta hallda? Pad heyrum ver uñ Mariam, ad hun var bwenn ad medkenna og þeckia JEsum ad vera siñ Edla-Meistara, ædur enn hañ bannade heñe hitt, þes er og ecke geted, ad hun ængrast hafe þar af, þo hun þad ecke fenge, þvi hun var full-sodd vordeñ af sannre Trwareñar Glede, og Peckingu ad J-

ſu,liſanda uppriſnum; Eñ þeſſum eſablsndnu og hræddu Kuñum loſade hañ þetta :So mætt þu, Guds Barn,lijſa epter hañs Myſkunar Hiarta: alldrei ſyniar hann ſijnum Naud þyrſtum Skepnum þeſſarar andlegu Sœlar Naudþurftar, miklu helldur bijdur hann hana fram, hañ leitar ſiœlfur epter þeim vanmœttugu Sáudum, og leggur Plœſtureñ yfir þeirra Sœr, epter þvi nœkœmañ og Grœdſlurijkañ, ſem Sœred er vidkvœmara og þarf fliootare Adgiorda, og medtekur ſo hvern þegar hann kiemur œ hanns Fund, Joh.6.v.37. og rekur engann frœ ſer,þvi hann ender alltijd ſitt Nœdar Loford, ad ſundurbriota ecke brœkadann Reir,og wtſlockva ecke lijttlogande Lijn-Kveik, Eſ. 42.v.3. Alldrei bregdſt þad, JEſus ber mæſta Uñihyggiu fyrer veikre Trw, ad hun meige nœraſt ſem eitt Liods; Hañ ſem hwngradur er epter vorre Velferd og Sœluhiœlp, ſkyllde hann ecke nœra og hiœlpa vid þvi Medale, œn hvers ver kuñum ecke ad komaſt i Himna-Rijke? Eñ vorre Skylldu ſkulum ver ei gleyma i þvi ad leita hañs i þeſſare Veike,og himnm mikla Trwar-Vanmœtte, þvi Drotteñ er Verndan hins fœtœka og Verndan i Neydeñe; Þar fyrer, þu ſem ſlikt þecker af Orde Guds og fyrer Upplijſing H. Anda, treyſtu Drottne, þvi hann yfirgefur alldrei þœa ſem hañs leita,ſeger David,Pſ.9.v.11. Þer veitt ad ſoñu, O Madur, ecke lijkhamlega ſem þeſſum Kviñum ad ſiœ her JEſum, edur halida og

þreifa

þreifa um̃ hañs blessadar Fætur, þvi þu geingur nu i Trwonne eñ ecke i Skodaniñe, þu horfir a her sogd Fadmlog med Hugskotsins Augum og andlegre Jhugan, so sem fyrer Spegil og i Raadgatu, 1. Cor. 13. v. 12. Lat þer, Sal mijn, lynda þad, og þacka þu þijnum Jesu, sem so opt lofar þer syndugre ad þreifa a ser og hallda um̃ sijnar Fætur med þijnum andlegu Trwar-Hendum, hveriar hañ Ostyrkvar og skialfande stidur, og helldur so siñe Hende, a þessare þiñe Hende, so hun skule ecke af honum slitna edur olldungis maattlaus verda, þangad til þu fær ad sia hañ um̃ sijder so sem hañ er, Anglite til Anglitis. Þvi skallt þu nu, eins sem Jacob, neyta þeirrar Orku, sem̃ Gud gefur, og halda þijnum HErra, Gen. 32. v. 26. Vitande ad þar af stendur þer allshattud Blessan. Fyrre er gyldt eñ valed er, og so helld eg þad vera i Trwarennar Efnum; ecke einasta þeir Trwar-sterkustu Stolpar, helldur og þeir Trwarveiku Guds Vesælingar munu bæde marger konner, og komast iñ i Himna-Rijke og eilijst Lijf, þvi mijn veik Trw, sem̃ þo er ecke epter miñe, helldur Lijfgiafarans Jesu, Mælingu, giorer ecke hañs miklu Trwfeste Onijta edur ad eingu; Vere eg so veikt Barn sem vera vill i Trwonne, medann Jesus gefur hiartañlegt Hwngur epter sterkare Trw a fiandsum ser, þa reiknar hañ mig sitt Barn; Og hvad vardar mig þo um̃ añara Dooma, medañ þesse fordæmer og wtskwfar mer ecke hvad alldrei skiedur, þar

hef eg hañs Bref og Jñſigle uppa. Eñ framar her uñ ad tala, ſijneſt mer, mijn Sal, ſem þu ſaer ad þreifa a og uñfadma þijns Herra Fætur i þvi hæverduga Kvolldmaltijdareñar Sacramento, hvar hañ retter ad þer olldunges ſialfann ſig, jæa, allañ ſiñ bleſſada Liikhama, ſitt H. Holld og Blood; mun þa þeſſe Drottens Myſkun ecke mega kiæta þig, og þerra þijn Sorgar-Tær? Sañlega, þar ſem þu medtekr þetta ſañyðrande i Trwñe, er þer þad ſo gott, og engu ſijdur, eñ þo þu hefder i Ferd vered med þeſſum Konum, þvi hver þeſſa Liifſins Fædu medtekur, ſem ſtrax var mælt, hañ lifer eilijflega. Joh. 6. v. 35. Eg meina og, mijn Sal, ad rettelega kallaſt meige þijns Herra Fætur, hañs trwlynder Þioonar her a Jordu, þvi þeir eru Sendebodar i Chriſti Stad, ſm Pauls vitnar; Og Eſaias ſeger: Hverſu elſkuleger eru a Fiollunum Fætur þeirra, ſem Frideñ boda og Hiælpræded predika, Eſ. 52. v. 7. fadma þvi Sal miin þeſſar Fætur þijns Jeſu tilbærelega epter hañs Bode, og haf þar i ſkylldugum Heidre, Syr. 7. v. 31. Eñ varaſtu ad ſetia þig ydrunarlauſa ad þeſſum Footum, þvi þad ablar þer Guds Reide og Hegningar, ſm ei lætr adſer hæda. Matth. 22. v. 6.

Minn elſkulegaſte Jeſu, ea vil þig, medañ mer Liif endeſt, heidra, og heitum Elſkuñar Fadme uñvefia, og mer hallda uñ þijnar Fætur, þar kyſſa, og ſkylldulega jafnañ vyrda, þar til hiælpe þinn Styrkleike mijnum Veikleika, og greide mijnar

Fætur

Fætur fram a Veg Fridarens, so eg Frid-Land eilijfs Lijfs epter þetta Lijf odlaſt mætte.
AMEN.

15. Capituli.

Um Vitnisburd Vardhallds-Mañana af Uppriſuñi Christi.

Ñ medañ þær gengu i burt, ſia! þa komu nockrer af Vardhallds-Mönnunum i Borgena og kungiordu Hofud-Preſtunum allt hvad vid hafde bored. Og þeir ſofnuduſt ſamañ med Olldungunum halldande Raadſtefnu, og gafu Strijds-Mönnunumærna Peninga og ſogdu: Seged; Ad hañs Læreſveinar komu um Nott, og ſtalu honum a medañ vær ſvæfum. Og ef þad kañ ad heyraſt fyrer Lands-Doomaranum, ſkulum vær yfirtala hañ, og giora ydur ohulta. Og þeir tooku Peninganna, og giordu ſo ſem peim var keñt, og þeſſe Ordroomur er vijdfrægur vordeñ hia Gydingum allt til þeſſa Dags.

HVerſu aumkunarlega ad Satan forblinde ſyndugar Manneſkiur, a hverium hann hefur Fæng feinged, og leide wr eine Villu'adra, wr Groſine i Snoruna, þar til eru morg Dæme

bæde ritud og ſiaañleg, a þeſſare ſijdurſtu Hæſka-Tijd, a hverre Gud vardveite ſijn Born naadarſamlega! Menn meiga þad ſorgande vita, ad nær Diofullenn hefur ſvælt einn Syndara til eins Illvirkis, kemur þar ſtundum epter annad og hid þridia, og hyggia ſer ſo ad bæta eina Skoñ med añare nljrre, og verdur ſo, epter Lauſnarans Ordum, hia þeſſum hid ſijdara verra hinu fyrra, Luc. 11. v. 26. Þad var ſtoort Illvirke og hrædelegur Glæpur, ad þvi leite ſem Gydingum vidkom, ad þeir, Guds Sonar eiged Foolk, ſkylldu hneppa hann wt af Vijugardenum og aflijfa hann; Hitt var þo eingu betra, ſem a epter kom, ad þar ſem þeim var yfirbevijſud JEſu Uppriſu Dijrd af þeſſum Vokturum, og kunnu þar ecke i moote ad mæla, ad þeir med ærnum Peningum kaupa ſkylldu af þeim ſonu nærſta Daaheyrelega Lijge, og allum audſiena Uppdiktan, þvi nær Madur ſefur, kañ hañ ecke ad vita hver ſielur þo ſtoled ſie, þvi hefur og þeſſe Ord-Roomur ecke ad Ordſakalauſu vijdfrægur orded; Þad er og lijklegt, ad þeſſer Penningar hafi þeim ecke friolſer vered, helldur eñ Silfur þad ſem Judas vidtook, og aptur til þeirra ſnárade; Þad var og ecke meira ad ſtela þeſſum hverttveggiu Peningum wr Guds Kiſtuñe, helldr enn Æruinne fra Gude, hveria þo er ohægra ad fela helldur enn þad Þioofſtolna, ſo ſem þad og geck þeſſum vondu Lyganna Kaupmoñum. Lær her af, þu ſem elſkar Lygena, og hana giorer þer

ſtund.

ſtundum ad Athvarfe, fyrſt, hvadañ hun kiemur? Þer ſvaraſt: Hun kiemur af Dioflenum, þvi þu munt hafa heyrt þeſs geted, ad hañ ſe Fader Lygeñar, Joh. 8. v. 44. Þetta er nu Grundvollurenn þeſſarar þiñar Iþrottar. I annañ Stad þenktu med þer, ad hvilijkum Manne ad Lygeñ giore þig, hvad miog hun upphefie þig? Hun giorer þig, hvort heldr þu brvkar hana þer til Gamans, til Fegrunar þiña illu Mælefna, eda odrum til Skada og Nidrunar, þa giorer hun þig, ſegie eg, þo þu meiner ad koma þer ſtundum fram med heñe, ad Læreſvein Diofulſins og hanns Barni, og fellur þa ecke Epled langt fra Eykenne. Þu mætt og ſtrax i þridia Mata ſia, hvert þitt Kaup mune vera fyrer þetta Starf? Sem er Deyding Saalar þinnar, Sap. 1. v. 11. Lijt þu nu epter þeſſu ollu ſamañ; So muntu ſia, hvad fagurt þetta þitt Leikfaang ſe med hverju þu hyggur þer þo kañſkie ſtundum ad bæta Hag þiñ, edur ſkiemta þer og odrum. Vara þig, O þu Madur, vid ſoddañ Heliar Odygd, ſem ſo margañ hefur i Olucku leidt, af þeim ſem hana hafa ſer tamed. Lattu ecke hellzur kaupa þig til þeſſa med neinum Fegiofum, nenia þu vilier kaupa Helvijte til Hauda þer; þvi þo Mvtañ glanſe i þijnum Augum, þa ſkylldi þer þo fegre bykia Saal þijn og Æra. Trv mer, ſo ſem þad Upphafed er ſialldañ lijkt Endinguñe, ſo mun þer og ſynaſt Fegurdeñ burt af ſo oflutum Peningum, þegar þig, manſkie aalijka og Judam, velger

vid heim epter ad ſeirna, og huhlij tur heim ad wt-
ſpya, og Gud wrſteiter þad af þijnum Kvide, þo
hvad Madurenn inidurſaner mun hann uppſkiera,
jafnvel þo ei ſe giort Rand fyrer þvi i Upphafe þeſſ-
arar og hollijkrar Kauphondlunar. Læt þu ecke,
ſegi eg enn, Gafur, 5. Moſ. 16. v. 19. ſlætt Tal,
Vinattu, Upphefd, Magt nie Hootaner, edr nock-
urn Hiut annann giora Twngu þijna mattlauſa ed-
ur mallauſa i Saunleikans Opinberan, nær ſem
Þorf og Skyllda krefur, hann i liooſe laata, 5. Moſ.
17. þvi þad er þer engenn Boot, þo þad hende mar-
ga, ſo ſem þad hæger einkis Koſtum i Helvijte, þo
marger pijneſt þar; Eda muntu nockud vilia ſegia
ad þad ſe ecke verra fyrer þig enn adra? Bwſtu vid
þvi, ad ef þu tijdkar ad fiſka i þeſſu Lygiñar Nete,
Act. 5. v. 4. ſem rided er af Andſkotanum, og hætt-
er ecke, þa gefur þad unn ſijder Bolvan og O-
lucku i Avinningenn; Og vinna þo ſumer ſo miked
til þeis Avinnings, ad þeir, lijka ſem þeſſer Vard-
Menn, lwga uppa ſialfa ſig ymſum Skonnum og
Odygdum, þvi ſijdur ad þeir vid adra hlufeſt, og
finna engre Samvitiku, enn Satan lofar þeim
a medann ad giora þa tryggva edur ſrugga, lijka
ſem Hofud-Preſtarner Vardmonnunum. O
þu eilijfe Gud! ſem ert ſialfur Sannleikurenn,
vyrdiſtu med þijnum Sannleiks Anda, Joh. 15.
v. 26. ad geyma oll þijn Born fra Villu og Svi-
kinn Diofullins, og a medal þeirra oll chriſtenn
Þfervolld, ad þau hverke bygge Myrtur, nie odv-

unn

um gefi til ad spilla þar med i nockurn Mæta Riettinum og Sannleikanum, helldur ræke hvertveggia i alla Stadi efter þijnu Bode, hvert helldur giora er um Rijkan edur Fatækan, so alltiid megi fæa Saklausi behalldа Sakleisisins Alykt-an, og Domendurnir mege alltijd med Samuel taka til goodrar Samvitsku, hvad sem hoer vill tala, 1. Sam. 22. v. 3: Aller ver meigum rettilega reiknast Andleger Boku-Menn og Vaktarar yfir Grof vors DOttenns, enn þesse hanns Grof er vort Hiarta: 1. Cor. 3 v. 16. Lijndwkarner, i hverium ver eigum hann ad geyma, er hrein og Omeingud Trw, þvi Christur bijr fyrir hana i vorum Hiortum; Engin stelur honum vr þessu Herbergi, þo han misseſt, nema vor Svefn, vorar elginn Synder og Odygder, þeim meigum ver þar um kienna, og sialfa oss þar fyrir skulda. Vilier þu nu hiæa þer hallda, niijn Hiartkiæra Saal, þijnum Elsku Unust a Jesu, þa mættu ecki sofa med þeim morgu æ þessa heims Kvolldi; Andlegum Dofinnleika verdur þu, fyrir Hialp Dcottinns, fræa þer ad kasta, ef þu villt ecke nissa þin Herra; Pad synist nu sem hann ofri þvi ad vijkia i burt, af þvi ad Menn festa nu Svefninn og hafa fest um Stunder. Hvad sem nu her af vill verda, veit Gud. O mijn Saal! I Guds Nafne vak þu og tak Vara æ þijnum Herra, þvi her er um einga Smæa-Rune ad tebla, so mun þer vyrdast æ þvi sijdasta Allsheriar Þynge.

Vak þu i Daglegum Tærum, ſannre Ydran, og heitre Hiartans Bæn; Bid Gud ad veita þer Hiaſtod og fulltijngi, þvi can hanns formættu eckert Gott ad giora, og þar sem ſynaſt mæa, ad Lijk-Bondinn ſcu allareidu logd æ þeñañ Heim, hefur þu Ordſok ſtyniande (med Drofuñe) ſo ad andvarpa ſñ Simeon: Nu lætt þu Drotteñ þiñ Þioon i Fride fara, Luc. 2. v. 29. Og vilie Jeſus enn teigia Tijmañ, ſo ad þu ſiæer Fiorbrot Veralldariñar, i hverium ad allt uñ Koll keyreſt, ſo hallt þu þer þo vid þinn JEſum, þad'mæa gylda hvad gylda vill, Lijf edur Dauda, hann vill þa allri Beiſkiu i bleſſadañ Sætleik ſnwa, burthrinda ollu Diofulſins Vardhalldi, og afvenda allre Olucku.

Minn goode Jeſu! eg veit ad ſonnu, ad eg æ ad vera eiñ Vaktari þinnar Grafar, og eiñ af þm minſtu Voku-Moñum þijns Vijngards, aumur og overdugur: J hverutveggiu er eg nærſta ſvefnugur, doſinn og ſofandi, ſo mer hæfir Blygdan mijns Andlitis; Enn væg þu mer, goode Gud, og haf Medaumkan med mijnum Veikleika, eptir þiñi ſtooru Myſkunſemi, hver ed hylie og mer fyrergeſe mijn Afbrot, og vaki ſo þitt Verndar-Auga, ſem hverki ſefur ne ſiſiar, yfir mer og ollum þijnum Bornum, Pſalm. 121. v. 4. Amen.

16. Capitule.

Uñ Utgaungn Kæriſveinaña til Emaus.

ENN epter þad, þa er tveir af þeim Ferduduſt, epinberadi Jeſus ſig þeim i añarlegri Liſkingu, þa er þeir geingu uñ Porpa-Grundernar. Þviad ſian þu, ad tveir af þeim gengu þañ ſama Dag til nockurs Kauptuns, þad ed var fra Jeruſalem ſextyge Skeida-rwm ad Naſne Emaus, og þeir tolndu ſiju a mille, uñ alla þa Hluti ſiñ vid hefdu borid.

SE þad þijn Hiartans Gyrnd og Epterlanga an, minn Sal, ad na Funde þijns aaſtrijka Brwdguma Jeſu Chriſti, þa verdur þu ad ſegia lauſt vid þeñañ Heim, og ſkilia þig fra Selſkap Ogudlegra Maña og giora þad af fullri Alvoru, ecke med Ordi einaſta, helldr med Verki og Sañleika, þvi alltijd hefur þu illt af Verolldiñe, hun er fordiorfud i Gyrndum Villudoomſins, þvi Satan er heñar Hofdinge, eptir hvers Pijpu hun danſar, þegar hun bijdur þer Fadmiñ, og lætur ſiñ blijdaſt, þa hefr hun Dalilæ Hiarta, fullt Svika og ymiſlegra Flærda; þa vard Samſon hid fyrſta fanginn, er hañ lag i Fangi þeirrar ſvikſemu Hooru, hverin hañ elſkadi, Jud. 16. v. 19. So ſñ nu þeſſe Hoora var, ſo mattu lijſa epter Ver

olldiñi

olldiñe; Þu ſkylder þvi taka ſterkann Vara a þer, og varaſt Svikiñ. Þo þu nu verdir ad uñgangaſt i Heime þeſſum, 1.Cor. 5.v.10. medañ þu fær ecki ad kvittaſt vid Lijkhama þeſſa Dauda, Rom.7.v.24. (Hvor Dvol, þo ſart mæde margra Gudhræddra Manna Hugſkot, ſem verda i Flocke Rænglætra ad flækiaſi ſem Loth i Sodoma); þa ſiæ þu til, ad ei ſamlager þu þig Ofriooſſomum Verkum Myrkraña, Eph. 5. v. 11. Edur illre Breitne Gudlauſra Hyrduleyſingia, ad ei verdir þu Hluttakare Glæpa þeirra, og ſijdañ eiñig med þeim Straffſins og Oluckuñar. Giæt þu, mijn Sæl, i Añañ Stad, hvert þu ætt ad ſtefna, ef þu villt finna Jeſum; Þeſſer Lærijſveinar hugdu ſer ad fara til Emaus, hvert Kauptun lærder Menn hallda ſitt Nafn teked hafe af Vatne, af þvi ſæ Stadur var allavega Vatnum uñgyrdtur, og var eitt ſruggt Vijgi fyrir þæ er flija villdu, ef bræd Offookn bar ad Hendum. Vort Lijf i þeſſum Heime er ein Hrakningsfull Vegferdar-Reiſa, æ hverri marger mædaſt þvnglega: Sw Harma-Klogun er bæde Forn og Ny. Jacob giorir þvi retta Yfirſkrift þeſſarar Reiſu ſegiande: Fæir og illir eru mijnir Vegferdar-Dagar. Gen.47.v.9. Og David ſeger: Eg em Geſtur og framandi æ Jordu ñe, Pſ. 119.v. 19. Þeſſarar Reiſu verdur þo goodur Ender fyrer ollum þeim, ſem Stefnu hallda til þeſs himneſka Emaus med Huga og Hegdan, þvi þar er þad retta faſta

Slot

Slot og Frij-Stadur, i hverium Ohulter blij-
fa þeir sem þangad komast fyrer ollum Ovina
Arasum, og enginn Pijna snerter framar Drott-
ens Utvallda, þar eru Straumar lifandi Vatns
framfliootande af Stoole Lambsins, Apoc. 22. v.
1. med ylmandi og eilijfri Sætleiks Svolun: Jñ
til þess Slots flijr Hiartad og Hugureñ, nær hañ
mædest af þessa Heims Eynd og Hormuna, og ym-
sar Ovina Arasser ædynia, og þad er su Andlega
Vegferdar-Reisa, eñ hin fullkomna kemur æ ep-
tir. O Drottenn! veit þu mer þijna Nad og
Fulltijngi til þess eg stadnæmest ecke i Nade O-
gudlegra, helldur burtvijke fra þeim vonda Sel-
skap, og hafi eckert Hlutskipti med þm, og nær mijn
Vegferdar-Reisa er æ Enda kliad, þa gled þu
mig i þijnu eilijfa Dijrdar-Rijki. I þridia Maata,
hugleid þu mijn Sæl, hver og hvilijk þu skallt ve-
ra ef þu hyggur þer ad finna Jesum. Þesser Rey-
su-Meñ voru Jesu egen Læresveinar, og þeir so-
mu voru hriggver og harmandi. Þu mætt og
mijn Sæl vera Jesu Læriſveinn, annars verdur
Bid æ Fundenum, þu mætt vera þad, segi eg,
i Sannleika eñ ecki eintomu Nafne, med hvert
marger vilia nu læta ser duga: Þu ert þad i Sañ-
leika, ef þu elskar Jesum mest allra Hluta, og vird-
er allt Breck hiæ honum, Phil. 3. v. 8. Ef so er,
þa elskar þu og hañs Ord, vtbreider þad og med
kenner, lætur þer stioorna af honum, og lynda ser
hvad sem hañ læte vera. Jesus gefe stutta og skijra

Uto

Utſkijring her yfir og ſeger ; þer erud mijner Vinер eſ þer giored þad eg bijd ydur, Joh. 15. v. 14. Her ad ſkalltu leggia alla Krapta, minn Sal, medañ Lijfed endiſt; hañs Bod hefur þu, hañs Bod ſkalltu eiñeñ geyma; þad er, ſtunda þad ſem þau biooda, hata, flija og fordaſt þad þau baña, og veria ollu þvi Punde ſem þiñ Jeſus hefur þer i Hendur feinged, þeſſum þijnum Unnuſta til Þocknunar og Aviñings i alla ſtade, og ad ollum Tijmum : ſo Elſkar þu Jeſum, og ſo ertu hañs Vinur. Eñ framar ; ſe þetta þijn Hiartans Gyrnd og Aſtundan bæde Hædt og i Hlioode, þa er þad eitt Merke þar til, ad þu talar þa ecke einaſta vid Jeſum i þijnum Bænum, helldur ræder þu og uñ hañ vid adra, vijdfrægir hañs Nafn, og vtbreider hañs Lofſtijr med þinni Twngu, þvi þad er heñi tamaſt ſem Hiartanu er kiæraſt, þu læra þer þa og eiñiñ lynda hañs Kroſs, og hañs Ok verdur þer ſætt og elſkulegt, þvi triggver Meñ plaga ad lijda Liwſt og Leidt mz ſijnum Aſtvin. Lijt nu til, og ſkoda grant hvad þa kuñer ad ſiæa af þeſſu, og þvilijku i Heiminnum. Er nu ecki Kroſseñ Chriſti hatadur ad þeſſare Tijd? Eru ecke hañs Bod logd til Sijdu? Eru ecke optaſt Veralldleger Hluter ad Tungunne? Hvar er Hoogværd? Hvar er Lijtelæte? Ad ſlijku ſkallt þu huga, og þvi Athugalauſare og verre ſem Heimurenn gioreſt nu, þvi meire Upporvan ſkal þad giora þer i Aſtundan ſannrar Gudhrædſlu, og meige brijna deigt Jarn ſo þad

bijti

bijte, so vere slijkt þer ein Skierping, vilier þu añars ecke verda Heimenum samferda ofann til Sodoma og þadañ i Elldeñ sem alldrei uppbreñur.

O minn goode Gud! gef oss i Jesu Nafne, Styrk þijns H. Anda, so ad ver elskum þig, og stundum af Hiarta þad sem þu hefur oss boded, so vier eigum þig alltijd ad einn nædugann Gud bæde i Lijfe og Dauda, Amen.

17. Capitule.

Uñ þad hverneñ Christur kom i añarlegre Lijkingu til Emaus Reisu-Maña.

OG þad skiede so, þa þeir ræddust vid, og spurdust a sijn a millum ad sialfur JEsus nælægdest þa, og geck jafnframt þeim, enn þeirra Augu voru so halldenn, ad þeir þeckttu hann ecke.

HEr vt af hugleid þu enn, mijn Sæl, elskurijkt Hiartalag þijns Drottens; hañ er alltijd nælægur ollum sann-gudhræddum, og ecke sijst i þeirra Astrijdu og Freistingum, so hañ endurnære þa, og er Styrkur i þeirra Veikleika, hañ vidretter þa veikrwudu, styrker þa vanfæru, huggar þa hrelldu, og hiælpar þeim føllnu a Fætur: Þvi skalltu alldrei efa Hiælpræde og Myskun þijns Guds i nockre Nevd, hñ bæde vill og kañ ollu til besta ad koma. Hañ seger, hvar sem tveir edur

þrijr

þrijr eru til ſamans komner i mijnu Nafne, þar vil eg vera midt ca medal þeirra. Matth. 18. v. 20. Slijkt er good Hugaun fyrer alla þa er ottaſt Drotteñ, enn fyrſt hann er med, hver kann þa ad vera ca moote? Fyrſt hañ verndar, hver kann þa ad granda? Þvi ſem hann geymer, hver kann þvi ad ſtela? Hanns Hond er Ohullt Hyrdſla.

Þeſſer tveir Læreſveinar mattu ſegiaſt ad vera ſem burtvillter Sauder fra Ø Rottenns Sauda Hwſe. Veik Trw uñ Chriſti Uppriſu, og Otte fyrer Araſum rak þeſſe Lomb ca Flootta i hætta Villuſtigu, ſo ef ſa goode Hyrdereñ Jeſus, hefde ecke leitad ad þeſſum tyndu Saudum, mundu þeir hafa hytt Ulfeñ, ſem þeim hefde tortijnt; Eñ hañs Giædſka veik þeim aptur til Sauda-Hwſſens. O Drottenn! Opt hef eg aumur burtvillſt fra þiñe Sauda-Hiord, og viked ca vondañ Glotunar og Glæpa-Stig ymſra Ranglætinga, og nærſta hlijdeñ vered Holldſins og Diofulſins Aeggingum, ſem mer hefde eilijfs Dauda aflad, hefder þu ecke, O HErra! uppleitad mig tijndañ og tapadañ. Luc. 15. v. 6. Og viked ca retta Leid aptur til þiñar Hiardar. Soddañ Myſkun hefr þu margſiñis audſyndt mer o-verduguum, Lijfed mer opt gefed, og allt añad gott ca ea þer ad þacka. Epter ſijna Uppriſu byrteſt JEſus, ecke ollum, helldur alleina ſijnum Læreſveinum, og þeim gudhræddu Kviñum, ſm hañ elſkudu, og epter honum leitudu: þeſſer fengu ad ſia hñ eñ ecke adrer, hañ þecker ſijna

og

og hañ þeckteſt af ſijnum. Joh. 10. v. 14. Hann viſſe Sorg og Hormung þeſſara ſinna Aſtvina, er þeir bæru epter hañ, hañ kom og a' hugga þa epter ſiñe Lofan; Þier hafed nu ad ſoñu Hrygd, eñ eg ſkal ſiꝛa ydur aptur, og ydvart Hiarta ſkal fagna, og þañ Fognud ſkal engeñ af ydur taka. Eñ þeſſa urdu ecke hañs Oviner niootande, er ecke miñtuſt hañs nema til Laſts og Vanvirdu,, og ei villdu af illu læta; Þvi hverneñ kañ ſa ad vænta ſer Jeſu Nalægdar, edur fa hana, er hann þrioſkuſamlega og þralega fra ſer hrekur, med ydrunarlauſu Framhallde Synda og Ranglætis? Ef ſa rettlæte hialpaſt naumlega, hvar mun þa ſa hiñ ſynduge og Omillde byrtaſt? Ef Guds Viner fa ad klaga yfir Sioonar-Miſſer ſijns Herra, ſem hann þo af Hiarta gyrnaſt, hvad vill þa hina ſke, ſem hverke hafa Leit nie Laungun epter honum? Enn hvar Jeſus er vilDungis burt, þar er Diofullenn. Heyr þu Barn mitt! Villtu hafa Jeſum i Filgd med þer, ſo mætt þu endelega locka hann til þiin med H. Tale og gudlegum Munn-Ræd-um, ſem þeſſer Læreſveinar. Klæm og Keſkne, Bloot og Formælingar, Baktal og Brøxle, hrygia og burtfæla hann. Eph. 5. v. 4. Enn inntaka Satan til Herbergis hia þer aptur, og hverſu mun ſoddann Rade vegna nema illa? Dwfurnar hrædaſt Hrafna-Mæled, og Lombenn Ulfſins Hrinur; Eins er og þeſſu vared; Med vondum Muñ-Sofnude rekur þu Drottenn i burtu,

ſamt er þesſe hrædelega Synd so ydkud af nockrum, ad jafnvel Bornenn, sem fyrſt fara ad tala, og adur eñ þau kuña FAÐIR-VOR, eru epter Olldenne fullfær og snidug i Eydum, Nyde, Bloote og Bañe, og rekia so þañig ogudleg Synda-Spor þeirra Satans Erindesreka, er slijkt hafa þeim kiendt og fyrer þeim haft, so vondra Forelldra. 1. Kong. B. 15. v. 3. sem añarra samvitſkulausra Maña og Synda-Prœla, af hverium Gud mun uñ sijder Reikning heimta; Þvi ef sœ mæter þyngu Straffe, sem forsoomar ad leida þessa Smælingia til Jesum, med gœlausre Stundan christelegs Aga og Undervijsunar, þœ mun hinum ei liettbœrara verda; Hygge serhver ad slijku, og vande Verk siñar Kollunar i þessu sem hveriu. vdru, i Guds Nafne; Añars mun Barnanna Sœlna Klogun, sœrt svijda ydar Sœlum. So vondur sem sœ rijke Madur var, þœ villde hann þo ecke sijna Brœdur i Helvijte. Jesu blessadur Bloods-Kraptur vokve, vœge og vardveite oss alla frœ þeim Kvala-Stad! Nær þesser Emaus Reisu-Menn voru œ Ferdeñe hryggver, talande uñ Jesum, kom hann til þeirra i añarlegre Lijkingu. Þo eg gœnge i myrkvum Dal og Daudans Skugga, seger David, þœ hrædest eg enga Olucku, þvi Drotteñ er hiœ mer. Pſ. 23. v. 4. Slijks hafa og gudhrædder Menn alltijd ser ad vœnta, hiœ hverium Jesus er alltijd i Neydenne, hañ brigdar ecke sijn Ord, samt eru þeirra tœra-

full

full Augu opt so sioondspur a soddann Tijm-
um, ad þeir þeckia ecke so fliootlega hanns Nan-
lægd: Og þar fyrer man þar oskialldañ heyra sodd-
an Harma-Klogun: Drotteñ, þvi gengur þu so
fiærlægt og geymer þig a Hornungar-Tijman-
um. Pf. 10. v. 1. Petta er alijka og þa eñ er vil'ts-
ur, og þecker ecke þad sem honum er þo addur kuñ-
ugt. Annars byrteſt Jesus ofs med þreñu moote.

1. Audlega i Ordenu og Sacramentunum: Þar siaum ver hann einasta med Augum Trw-
arennar, enn ecke odruvijse, og þvi maa slykt heita ein hulenn Mynd, epter lijkhamlegre Vijsu.

2. Kiemur hañ til vor i einne framande Mynd, þegar hann sender ofs adskiliannlegann Kross og Mootlæte; Þa þeckium ver hañ opt ecke sem ofs byriar, þvi Vanmattur og Veikleike vor get-
ur þa ecke alltijd komed þvi fyrer sig, ad hañ elske ofs i soddañ Tilfellum, lijka sem Barned kañ ecke fyrr enn sijdar meir, þa þad er komed til Vits og Ara, ad þeckia Fodursins Elsku af Hyrtinguñe.

3. Kiemur Jesus til vor i eigenlegre Mynd, nær hañ kemur med sijna lifande Huggun, bæde andlega til Saalarennar, so og eiñeñ til Lijkham-
ans, med naakvæmum Bæter og Linun eiñar og añarar Eymdar. Pf. 91. v. 15. Þa epter a taka Hiartun vor til ad brenna, edur huxa þañig, þetta hefur mijnum Jesu geinged til ad græta mig, ad hann fenge þvi betra Rwm hia mer med sijna Huggun, eg vil hedann af vid soddañ kannast.

Þu ſæte Herra, kom i þeirre Aſynd til mijn ſem þer þocknaſt, þvi þiñ Tilgaungur er alldrei utañ goodur; Ef þu kemur og ert hiæ mer, hverneñ ſem þu kemur, þa mæa allt verda mer ad goodu, lijka vel mæa þa Helvijte ſnwaſt mer i Himnarijke, þvi hvar þu ert, þar er Himnarijke; ætla þo, ſæte Jeſu, mer ecke meira eñ bored get, Forþenuſtann mijn gierer mig hræddañ: Þo eg vilie þig fegenn eiga, og þer treyſta, þa verd eg ſamt mættvana, ſtander þu fiarlægt, eg vil fegeñ allt lijda med þer, hiæalpa þu mer, og þijn Hiæalp leide mig loksins af þeſſum Harma og Tæra-Vege i eilijſt Epterlæte; Þa ſæ eg fagnande og frijadur af ollum Eymdum og Hæſka þeſſa Heims, lioomande ſem Sool, i þijnum Liooma, þu bleſſada Sool Rettlæteſins, ad ſiæa þijna eigenlega Aſynd, eilijflega þig lofande, AMEN.

18. Capituli.

Uñ Samtal Chriſti vid Læreſveinana a Vegenum.

SEG hann ſagde til þeirra: Hvad er þad fyrer Ræda ſem þid hondled yckar a mille reikande og erud hriggver þar af? Þa ſvarade eiñ, er Cleophas var ad Nafne, og ſagde til hañs: Ert þu alleina ſo framande til Jeruſalem, ad þu veitſt ecke hvad a þeſſum Dogum

um þar iñe giorst hefur? Hañ segir til þeirra: Hvad er þad? Þeir sögdu til hañs: Þad af JEsu af Nazareth, hver ed var Spadooms Madur, mattugur i Verkum og Ordum fyrer Gude og ollu Foolke: Hvernig ad vorer Hofud Prestar selldu hañ i Fyrerdæmingu Daudans og krossfestu hañ. Eñ ver vonudum äd hañ munde endurleysa Israel: Og yfir allt þetta er nu hiñ þridie Dagur i Dag er þetta skede. So og hafa skielfst oss nockrar Kviñur af oss til, þær ed aarla hofdu hia Grafiñe vered, og fundu ecke hañs Lijkhama, komu og sögdu sig eirneñ sied hafa Englaña Siooner, þeir sem fegia hañ lifa; Og nockrer wt af oss gengu til Grafareñar og fundu eins lijka siñ Konurnar hofdu sagt, eñ hañ sau þeir ecke.

Sjñ goodur Lækner gefur ecke Lækninga Medol vid einu Scare, eda Siwkdoom, nema hann fæe ædur ad vita Upphaf og Orsok Sarsins edu. Siwkdoomsins i Ondverdu; Noog eru Smyrsleñ i Gilead hia þeim stoora Læknis Meistara Israels vid ollum Meinsemdum, samt vill hann ad aller openbere ser, med Bæn og ydrande Kvsrtun, Eymder og Vesolld sijna, og serhvad sem angrar a hverium Tiima, ef Boot skal gef-

aſt og Huggun meddeilaſt, ei þad ad hann vite ecke allar vorar Nauder, og hvad oſs þiakar i hvert eitt ſinn; Edur þvi ſkyllde hann ecke vita hvad hann ſiælfur æ oſs leggur? Sem veit oll Ord æ vorre Twngu, oll Verk og Hugſaner Hiartans, Jer. 17. v. 10. So ſeger hann her; Hvad mæder ydur ſo miog? Hvad þreynger ydar Hiarta? Eñ hygg ad, Guds Barn! Þegar Jeſus ſyneſt þer ad læta ſo okunnuglega, þa vill hann læta ſiælfa oſs þeckia vort eiged Iſtoduleyſe, Vantrw og Oþolemmæde med fleyru ſlijku, og tilbwa ſer ſiælfum ſo hiñ hagfelldaſta Amiñingar og Stroffunar Veg til vor, ſo oſs ſiælfer betur þeckium, ydrunſt og giorum Boot, þvi nær ver hofum ſo berlega þeckt vora eigenn Vanvirdu, þa fleigium ver oſs med þvi heitare Tærum ad Jeſu Footum, og mænum Augunum uppæ hañs Myſkun, leggiande Sæl og Lijf honum i Valld, ælijka og græted Barn hegdar ſer vid ſijna Moodur: I einu Orde: Þetta giorer Jeſus, ſo hañ locke til ſijn allt vort Hiarta, og ad þvi giordu, ſundur breſtur eirniñ hanns myſkunar-rijka Hiarta af nækvæmre Vægd og Medaumkan. Jer. 31. v. 20. O Jeſu minn! Opt blygdaſt eg ad ſegia Moñum Mein og Angur mijns Hiarta, eñ þer, þu Elſku Mooder, hveria eg vil hverke, ne fæ neins duled, vil eg hryggur oa þo hræddur ſe, þad opinnbera; Þu giorer vid þad allt, ſem nærſt er þijnu Hiarta: Ale gur þijnar vil eg giarnañ lijda! Ef eg er under þeim

ſarr

sært grantande, þau lætur þu mig ecke lenge Huggunar bijda: Eg er þer fyrer þau Trw, sem þu hefur i mer verkad, samteingdur, so ad hvad mijnu Hiarta þreynger, þad þreynger og þijnu Hiarta, og lætur þu þad ecke lenge Bootalaust. Reyndur veit best soddañ Sanninde skijrast fortelia.

Af Cleophæ Andsvare uppa Drotteñs Spurs-Maal, lære aller Jesu Þioonar sæña Tryggd og Hollustu vid sinn Herra, og þad af sialfs hanns Dæme; Ydur byriar ad vera mættugum i Ordum, med soddañ Rædu, so Amiñingæña sem Huggunæña, er þreyngia ser inn til Hiartans kroptuglega sem tvieggiad Sverd, ad þer æviñed Christo sem fleyrsta, hver epter þeirre Nædd sem honum er gefeñ, ann Afdrattar; Þvi ef þer hygged grant ad, mun ydur Olofande þess Þorf synast nu a Dogum, bæde sialfra ydar og añarra vegna: Þad þarf og endelega ad vera, ad Mættur þesse auglijsest og i Verkunum, so ad þeir, sem þer med hvertveggiu liifa eged, siæe ydur ecke lifande dauda. Apoc. 3. v. 1. Edur þau sömu daudu Verk ydkande, sem þer hardlega straffed og straffa eged a odrum, þvi ef odruvijse er, hvad vill þvi epterfylgia? Añad eñ þad, ad þer vallded þvi, ad Gud og hañs Ord er forsmad, og þer so sialfer ad Maklegleikum vanvirdter: Er þo sw Vanvirda sem eckert, ef oñur kiæme ecke a epter seirna, hverr ar þeir mega vijst vænta, sem i slijku framfara, og nidurbrioota so hrædelega og blygdunarlausleg a

þad med annarre Hendeñe, ſm̃ þeir lœtaſt ſo koſtgiœfilega uppbyggia med añare: Hyggium ad ollum Krijngum-Stœdum fyrre og ſeirne her ad lwtande, ſem þœa fyrer ollum oblindum opnaſt munu. Vorer Hofud-Preſtar og Hofdingiar ſeldu hñ i Fyrerdœmingu Daudans og kroſsfeſtu hañ, ſeger Cleophas. Pilatus kroſsfeſte ad ſoñu Jeſum, eñ þeſſer þreyngdu honum þar til; Sœa ſem eggiar og ſtyrker eiñ til þeſs illa, ſœa ſem, ſege eg, ecke hindrar og afrœdur odrum ſem kañ, þad illa, mun hañ ecke vera lijkt ſekur, ef ecke ſékare, eñ hiner fœvijſu er þad giora? Hvad giorer þad, ad Jeſus og hañs Bod eru nu ſo af morgum foottrodeñ? Andſvar; Þetta ſtrax nefnt er ecke hid miñſta, helldur hellſta Orſok, fyrer utañ þad, ad þar finnaſt marger ſm̃ ſtyrkia eiñ i hañs Ohlutvendne, vegna Beidne þeirrar bolvudu Agyrndar, ſem i ſiœlfum þm̃ rijker: So eru þeir og eirneñ til, ſem giora eiñ og añañ wt til illra Verka, eñ þad þridia ſyneſt nu morgum lijtel Syñd, þo þeir gamne ſer ad añarra Vondſku, eñ ad þegia og leggia ecke til, ſkal nu heita Hoogvœrd og ſtoor Heilagleike: Eñ Sooparner eru hverke ſamañbundner, og þar mz marger Limlitler, og þvi mœa þetta gœnga ſo wt, þar til Soopur þeſs hœrſta fellr yfer alla, edr og burtſoopar olldungis ollu ſoddañ Endeme i ſiñe Reide: O Tijd! O Tijd! Sem nu ſyneſt ad bijda þeſſarar Tijdar.

O þu hœrſte Herra Jeſu! ecki ad eins Selſkapur Gydinga, helldur mijn bloodug Jlſku-

Verk seldu þig i Kvaler og Krossens Dauda. Einusinni er þad noog: O ad eg gjordi ecke slijkt oftar! eg vil; eg vil feginn bæta mig, enn þijn Hialp styrki mig þar til! Þu hefur med þinne Kvol oss alla endrleyst, þar uppa skal sig forlæta, og þvi trwa, ad Synder mijnar munu ecke kunna ad hamla þvi, ad eg nae med þer, minn Herra, Jngaungu i þitt Dijrdar-Rijke; ad fullu sanna eg þad þa, ad þu hafer mig frelsad, nær þu veiter mer Oendanlega Unadsemd Fognud og Glede i þvi eilijfa Fodur-Lande. Cleophas seiger framan, ad Kvinnurnar hafi skielfst þa med sijnu Tali, er þo mætti vera þeim hinn stærste Gledi-Bodskapur, hefdu þeir þann Tijma samannborid þad vid Jesu Fyrer-sagner ædr um sijna Upprisu; En slijks giættu þeir ecke, þeirra Hiarnur og Trwarveike liet þm ecke epter ad sina neinum Gledi Sogum. So geingur þad og einig opt til fyrir oss; Vort angrædt Hiarta kemur ecke alltijd fyrer sig a soddan Tijd rietttre Þeckingu Hlutarins, Esa. 38. v. 11. Þad verdur þa stundum ad Skielfingu, sem annars þienar oss til Huggunar, þvi Holds Skilningurin i Mootlætinu er blindr og hindrar fyrer Trwni, og þeim rettu Skilnings-Augum, 1. Cor. 2 v. 14. Verde þa sagt til eins Krossberara: Þer gengur vel, þvi þu ert Guds Vinur: Þa kemur honum þesse Sanleikur so undarlega fyrer, sem se þad Hardydge og stoort Þorkunarleise, iafnvel þo hann megi vita þessa Bevijsing þar uppa: þesse Hryggd

ſem ſtundleg og lett er, wtvegar ollum þoliñmood-
um Jeſu Kroſsberendum eina eilijfa og yfir allañ
mæta mikla Þijngd Dijrdariñar. 2. Cor. 4. v. 17.
Jea, Mañſins Trw i Hormung Freiſtingaña er
nærſta lijk einu Skipe, ſem hrekſt i ſtoor-Bilgium
og ſterk-Vidre, hveriu þa og þa liggur vid Hvolfe,
eñ ſteypiſt þo ecki olldungis. Þſalm. 107. v. 17. Eñ
þar fyrir ſteipiſt Trwiñ ecki, ad Drottiñ kiemur
ſo opt i Leitirnar, og helldur ſiœlfur vid, nær allur
Mœttur og Þol vill til Grunns gœnga, jea, nær
fleria ætlar ſo miog, ad varla er ad fiña eina Hni-
jfs Eggiar Þickt millum Lijfs og Dauda, þa ſnijr
Guds Vœgdar og Nœdar Hond þeſſu Hrooſi
aptur til rettrar Reſar. Miñ goode Jeſu! ſem
þeckir og grœdir ſoddañ Hœttu Saar; Eg trwe
ad ſoñu, enn hiœlpa þu miñi veikre Trw, og þo
mig aumañ vilie nu margt mœda, og eitt Angur
odru filgia, þa vona eg ad þijn Giœdſka muni ſnart
koma, og þeſſu Vatne i Vijn ſnwa, AMEN.

19. Capituli.

Uñ Predikun Chriſti fyrer Lœriſveinunum a Veginum.

SEG hañ ſagde til þeirra: O þer
heimſker og treger i Hiarta ad tr-
wa þvi ollu ſem Spamneñerner
hafa talad: hlaut Chriſtur ecki þetta ad
lijda og iñgœnga ſo i ſijna Dijrd? Og hñ

took

took til fra Moyse og ollum Spamenñum, eg lagde vt fyrer peim allar Ritningar, pær af honum voru.

PEgar Cleophas (sem adur er umgetid) hafde opnad og auglijst Særinn peim Himneska Læknir Jesu Christo, pa let hann eige leinge undanndragast ad giora peim til gooda. Fyrst hellir hañ par inn beisku Vijni, siñar Strossinar, og kallar pau Heimska og Trega: Pvi sañlega er sa heimskr og nærsta fauvijs, sm̃ fylgir Hollds Skinsemeñe i Trwariñar Efnum, 2. Cor. 2. v. 14. Pvi hiñ same er lijkur peim Mañe sem kveiker eitt Lioos midt i Byrtu Soolareñar, i peirre Meiningu, ad hñ siane betur til, eins sm̃ Liooseð se biartara eñ Sooliñ, sem po eckert lijser i heñar Lioose: So er og sa nærsta fauvijs, sem ecke vill trwa néma pvi einu sem lijkhamleg Augu sia, og Hendurnar apreifa, po siñast soddañ Heimskingar fleir eñ skylde, og pad meira er, ad peir vilia ecke læta ser undirvijsa, og forsma Vitskuna, Prov. 1. v. 22. Og med pvi peir akta ecke um̃ hvad Guds Ord segir peim, verda peir ad Vantrwudum Pussum, Rom. 1. v. 22. meir elskande Lijgina eñ Sañleikañ, og falla pvi opt i Orvænting; So geingur pad pm̃ sem hafa Typtun Drottens, og ei vilia ser til hñs snwa a medann Drotteñ frambijdur Naadina. Esa. 65. v. 2. Pau Ord er eg tala, pau eru Ande og pau eru Lijf, segir vor HErra: Ja minn

Gud

Gud, þau eru einaſta Huggun mijns Hiarta, og ædſta Lækning allra minna Meina, i allre Aſtrijdu mitt Lijf-Atker, ſem alldrei forgengur. Epter þvi ſama þijnu Orde, ſem er Jlmnr Lijfſins, 2. Cor. 2. v. 16. verdur þo ad œvijta þeña hardhnæckada og hreckvijsa Heim, i Tijma og O-Tijma, og þo hann trwe ecke þeirre Predikun, þa hlijtur ſw ad vera Vidleitninn, Ezech. 33. v. 2. ef ſke mætte ad honum yrde ſnwed frœa Helvijte.

Sœl mijn, forakta ecke Typtan Drottins, og lœt þer þad alldrei miſlijka, þo Guds Pioonar ſtraffe þijnar Synder, elſka þœa miklu framar fyrer þad Verk, þvi þeir vilia þar med leida þig frœa Myrkrinu til Liooſsins, frœa Diofulſins Rijki til Guds Rijkis, þvi nær þeir hafa leidt þig til Saaranna Peckingar og þeirra Tilfinningar wt af Logmœlinu, og finna þig ſlijkt hatande og hafnande Syndinni, leida þeir þig i Smyrſla-Hws Drottiñs Nœdar Fyrerheita og Jeſu Forþienuſtu, ſem þig þœa grœder, ſo þa kœtiſt Gud og haũs H. Englar, Luc. 15. v. 7. 10. Þa kœtiſt þu, þœa kœtaſt Drottins Eyrindisrekar, og aller þeir ſem œa Guds Parte ſtanda; Allt ſoddañ ſier þu her ſatt ad vera, þvi þegar Jeſus hafde ſtraffad Lœriſveinana, huggar hañ þœa ſtrax aptur, ſegiande: Hlaut Chriſtur ecke þetta ad lijda, og inngœnga ſo i ſijna Dijrd? Sem villde hañ ſegia: Þad ſem Jeſus af Nazareth hefur lidid, þad hefr hañ lidid mañlegu Kyni til Frelſunar, og þad af œliktudu Guds

Rande

Rade, sem giordest adur eñ Madurenn var skapadur, Eph. 1. v. 4. Pad er og allt fyrer-sagt þvi kunne þad ecke ad slaa Feil. Minn Sæte Herra i Engenn naudgade þer ad lijda so beiska Kvol og Pijnu, þijn Eiska og Onmrædeleg Hiarta-Giædska til Mañkynsins, ad þad fordæmdist ecke, komt þer til þessa, her fyrer gafst þu þig viliugur i soddañ Pijsler og hrædelegar Kvaler; Mijn Sal, soddañ Elsku þijns Herra lat þer alldrei gleymast, lat hana, segie eg, vera þer eina sijfellda Uppvakning ad þena med Trigd og Elsku þessum þijnum Uñusta, so og ad taka viliug hañs Kross uppa þig, sem er þer eiñ Heilsusamlegur Kaleikur, Pf. 116. v. 13. O eitt Astar-Teikn Guds! Þu kannt ecke ad fa stærre Æru her i Heime, helldur eñ ad bera Krossen epter Christo, so þu lijkist hñs Hrigdar Mynd her i Tijmanum, uppa þad þu faer epter a, hanns Dijrdar Mynd ad bera eilijflega.

Þegar nu þitt Hollð, sem alltijd gyrnest i moote Andanum, amast vid og mootþægist Krosse þijns Herra, þa þagga þad nidur med þvi ad leida þer i Hug þetta Prent.

1. Guds Rad, sem alyktad hefur, ad engenn skule a Himnum Coronast utañ sa, sñ adur hefur riettelega barist her a Jorduñe; oss byrjar, segier Postuliñ, fyrer margar hormungar inn ad ganga i Guds Rijke, Post. G. 14. v. 22.

2. Lat þer i Hug koma Jesu Epterdæme, hafi hañ lided, so mattu og lijda, ef þu skallt lijkiast

hon-

honum, forſt Elſkañ hañs til þijn, þviingade hann ad lijda fyrer þig, ſo ſkal og Elſkann þijn til hanns þvijnga þig til ad lijda og giora þad hañ þer bodid hefur, 1. Cor. 4. v. 14. ſo ad eckert fæe þig fra honum og hanns Elſku ſkiled.

3. Lat þer i Hug koma þa Epterkomande Dijrd, ſem Krosſenum filger, og Coronu Lijfſins, ſem þu ætt ad fa til Launa (efter Guds Nadar Loforde) fyrer þeſſa Hryagd ſm ſtundleg og lett er, og ecke hennar Virde. Rom. 8. v. 18 Athuger þu under Krosſens Oki grant þeſſar Ordſaker, muntu framar fagna Krosſenum eñ mootbægaſt honum, þvi þad er illt Nafn ad heita Ovinur Krosſens Chriſti, og ega ſijdañ fyrer Hondum Fordæmingareñar Æfilok: Phil. 3. v. 18. 19. Hugſa þu framar a þad, ef þer er þijn Velferd kær, ad vera ecke lijk þeim Selſkap ſem þeſſa Yfirſkrift hefur, og vit ad ſa ma her nidur ſa i Tarunum ſem þar ſkal med Fognude uppſkiera; Þvi hverneñ ſkal Gud þerra þau Tærenn ſem alldrei hafa runned, og hvernenn kunna þau ad reña hia ſiglodum Sæl-kiera þeſſa Heims, ſem hverki þecker Gud ne fiælſann ſig.

Lokſens lagde Jeſus wt fyrer þeſſum Læriſveinum allar Ritningar um hū talande: þa fæ eg beſt ad beckia þig minn Herra Jeſu, nær þitt bleſſad Ord under vijſar mer um ſia, ſem bæde gledur og giorer vijſa þa einfelldu. Pſ. 119. v. 130. Þu Bleſſada Sarons Bloomſtur, þijn Ord eru ſem

Alld.

Alldingardur, i hverium þau Allden fyretta, sem kiæta Mañsins Sœl og Hiarta, og gefa Sœlu-hiælplegañ Vijsdoom þinnar soñu Kynningar; I odrum eñ þessum Alldengarde gefst slijkt ecke. Þu ert, O Jesu! sem eitt Gull Eple i Silfur-Skœl H. Ritningar, Prov. 25. v. 11. Þad sama Edla-Hnoss er minn Fiesioodur, hvern mijn Sœl elskar, og gyrnest af Hiarta, þvi hañ enn eckert añad, er heñar einka Unun i allre Neyd og Angist; Lœttu O Jesu! þijn Ord gledia mijna mœdda Sœl i Lijfe og Dauda, og epter Daud-ann, œ þvi sijdarsta Allsheriar-Þijnge Amen.

20. Capitule.

Bœn Lœresveinaña ad Christur være hia Þeim.

EG þeir tooku ad nalgast Kaup-twned þad þeir geingu til, og hañ liet þar sem villde hñ leingra gœnga, þeir neiddu hañ og sogdu: Vert Þu Hia Oss HERRA, Þviad KVØLD-DA tekur, og œ DAGINN lijdur.

HVert Ar hefur sinn Utgœng, og hver Dagur sijna Ending, so og eiñeñ þetta auma og vesœla Lijf, þad fær og uñ sijder ad sia sijna Endalykt: mijner Dagar, med ollum Þwnga og allre Armœdu sia lokssins sitt Kvolld, œ hveriu eg fer alfarenn wr Heimenum, i Himeninn, Joh. 23. v. 4.

wr

wr Strijdenu i Sigureñ, wr Sorgiñe i Gledena, jœa, wr allre Veralldar Aſtrijdu i Hendur Drottens, Spek. 3. v. 1. Þœa er eg komeñ i þad Himneſka Emaus, til hvers minn Hugur hefur her opt hvarflad, Hiartad epterlœngad og Augun mœnt, og hvert eg nu til þeſs Tijma þrœe marga Stund, Phil. 1. v. 23. Her þyker ſumum gott ad vera, eñ Herveran laung, er laung Plœga; Her plœga Synder, her plœgar Verolld, her plœgar Dioflull og Freiſtingar, fyrer utann hvorns-daglega Mœdu, þvi einn Dagur med odrum hefur ſijna Byrde, og opter œa einum Dege ecke Eymd ein; Eñ i þvi himneſka Emaus er fengeñ full Boot allra Meina. EJA VERUM VJER ÞAR!

Þegar Lœreſveinarner nœlœgduſt Kauptwned, liet Jeſus ſem villde hañ leingra gœnga. Chriſtenn Madur, Kroſs og Hormungar eru ad ſonnu Holldenu beiſkar, þvi þœa klagar margur og ſegier: Drottenn hefur œngrad mig, ſœa hinn almœtte uge hefur hrellt mig; Ei ad ſijdur erum ver œ ſoddañ Tijmum nœlœgre þvi himneſka Kauptwne œ margañ hœtt, þvi Hiartad forbetraſt vid Hryggdena, þad ſem œdur var kalldt og dofid, verdur þœa klockt og tilſiñingarſamt, þad ſem œdur ecke ſinte uñ Drotteñ, þad leitar þœa Drotteñs: Eñ þad er Hormungeñ meſt, þegar Drotteñ ſyneſt ad lœta þœa, ſem vilie hañ forlœta eiñ Kroſs-Berara, ſo hañ hlijtur ad klaga med Job oa ſegia: Þu ert mer nu uñſnwenn til eins, ſem er hrœdelegur og

aud-

audsyner þijna Reide a mer, med þeim Styrkleikunum þinar Handar, Job. 30. v. 4. So og med David segiande: Þvi gengur þu so fiarlægt, og geymer þig a Hormungar-Tijmanum. Ps. 10. v. 1. Somuleides med Jeremia, ad Drottenn hegde ser sem Giestur og framande, Jer. 14. v 8. Thren. 3. v. 3. Og snwe Hendeñe i moote ser: Eiñ uñ soddañ Guds Vidhondlan vid sijna, skyniar Mañ ecke alltijd, og kemur þvi ecke fyrer sig i Hormunguñe hvad soddañ hafi ad þijda, helldur verdur opt opolenmoodur; Eñ Drotteñs Tilgangur i þessu er sa, ad þessara Trw retteleg og miklu dijrmætare fundeñ verde helldur eñ forgeingelegt Gull sm i Elde er reynt, til Lofs, Dijrdar og Heidurs, nær Jesus mun opiñberast, 1. Pet. 1. v. 2. Alijka er þetta, Guds Barn, og nær goodur Vinur sijner sig afundeñ vid þañ sem hañ elskar þo heitt, eñ ætlar honum i Huga sijnum mikla Upphefd og Æru epter a seirna. Samt man þvi ecke neita, ad þessar Raunir seu særar og all-vid kvæmar medañ þær yfirstanda, og hitte þær bia, er audmiwkrar Bænar Plæstur hin besta Lækning vid þessu Sare, sem Dæmeñ i morg sijna, bæde þetta Læresveinanna og fleyre, hun afrekar alltijd hia Drottne uñ sijder einhverja Linun og Lækning, hverrar þu skallt bidiande bijda Poleñmoodur; Skoda þu Dæmed a þeirre Canverskv Konu, Matth. 15. v 22. seq. Sem er eitt hid liosasta her uppa: So og Eckiuñar, hverrar Bænar-Raun-

an kom uñ ſijder þeim rœnglœta Doomara œ Stad til ad hiœlpa heñe, hvar yfir Jeſus giorer ſoddañ Alyktan og ſeger: Skyllde Gud þœ ecke giora Frelſun ſiña Utvalldra, ſem Noott og Dag til hñs kalla, eñ þo hañ hafe Poleñmœde þar yfir? Luc. 18. v. 7. Þetta er nu þad Ofrijke, ſem Chriſtur ſeger ad Himnarijke þole, og þeir ſñ Ofrijked giore, þeir hreñe þad til ſijn med Makt. Matth. 11. v. 12. Jœ, gudhrœddra Bœner giora ſiœlfum Gude þetta Ofrijke, hvert hañ giarnañ lijdur. Þo enn Fader vœre hardhiartadur, þœ nœtte hañ þo frida ſig ef Borneñ umkrijngde hañ og grete; Þvi munu þœ ecke Guds Barna Tœr vinna œ Myſkunar-Hiarta Guds, ſo hañ heyre og bœnheyre, ſem giorer hvad þeir gudhrœddu gyrnaſt, heyrer þeirra Andvarp og hiœlpar þem, Pſ. 145. v. 19. Eg er viſs uppœ, ad alldrei miſlijkar þer þad, Drotteñ miñ, þo eg med Bœneñe neyde þig, og hallde mer ad þer, þvi vil eg alltijd giora þad, og mœ alldrei miſſa þig; Miſſe eg þig, þœ miſſe eg Lijfed og allt gott; Eg er nu opt hvngradur epter þvi, ad fœ ad eignaſt þig ad fullu leite, Pſ. 42. v. 3. Og ſvo Dvol eykur ſtundum Hiartanu Trega; Og hvad munde þad þœ vilia verda, ſkyllda eg midt i þeſſu miſſa þijna andlega Nœlœgd, og ſiœ þijn œ Bak; O Jeſu! Lœt þad ecke ſke, vert þu mijn Huggun i Hryggdeñe, mitt Lioos i Myrkrenu, miju Hiœlp i Neydeñe, þœngad til þu ert allt i ollum. Eg kañ ecke med mijnum Poña, ecke med Twnguñe, og ecke

i Hug

i Huganum upptelia allar þær stooru Naudsyniar sem oss þrijsta mega til ad bidia Jesum hiia oss ad vera, og hvad mun eg fœvijs þad kuña, sem eg helld ad engeñ gete fullkomlega; Eñ þad veit eg sem aller mega vita, ad kvolldar nu æred miog a marga Vegu i þessum hætta Heime, Jer. 6. v. 4. Og fyrer utañ oñur hañs Kvolld-Rockurs Vitne, eru allar Stietter i hverium hriggelega kvolldar; Þad gorer morgum Guds Bornum Hræddslu og Hiartans Angur; Þad er allt vel þo lijde a þeñan Veralldar-Vetur, þvi fagna Guds Born, og þeir aller a medal þeirra, sem von-goder ordner eru uñ snart-lideñ Hormunga Vetur siñar Hervistar med Simeone; Eñ hitt er Hormung ad vita, hversu allre Dygd og Dœdum kvolldar i ollum Stiettum. I þeirre andlegu kvoldar hreiñe Keñingu Guds Orda, eñ Fals-Lærdoomur og Villur hafa vijda Yfirhond, so alldrei veit nær ad Jesus er olldunges wtrekeñ; Og þo hañ se eñ a Twnguñe, og hañs hreirn Lærdoomur, drottnar ei ad sijdur Rœnglæted, sñ ei kañ ad foreinast vid þetta Lioos, utañ añadhvert se reyndar hatad. I þessare Stiett syneſt Bwksorgeñ opt wtreka Gudhræsluna, og trwa Astunda an Embættes Verksins; Agyrndeñ teingest so vid þessa sijna Syster, Luc. 16. v. 14. Matth. 23 v. 14. Ad Rettvijse og Myskunar-Verkum verdur gleymt; Hræsneñ samlagar sig opt þessum, er sig auglijser i Talenu vid Stoor-Meñeñ, hverium spand-

verdur Sigur-For nœlega i hverju Verke og Athofn ſem Achab fordum; Her vid bæteſt Stroffunarleyſe Syndaña, Ezech. 33.v.8. ſem nu hefur Hoogvœrdar Nafn œ þeſſu Kvollde. Soddann og fleyre Odygder, ſem nu fara i Vext, ſkarta ſtoor illa œ ollum, eñ þo verſt œ þeim ſem lijſa eiga odrum, bœde med Lœrdoome og Lijferne i þeſſu Nockre, og af hverium, nœr Dageñ til fulls byrter, heimtur verdur Reikningur Sœlnaña. I þeirre veralldlegu Stiett kvolldar eiñeñ ſtoorlega, þvi fyrer utañ þad, ad hver Unglingureñ hleipur uñ añañ þverañ i þetta Sœte, og ſoddañ Zoans Hofdingiar, Eſ. 19.v.11. Fœcka nu ecke, hvar fyrer Logeñ verda œ Eyrunum dreigeñ; Þœ hafa nu Mwtur og Fe-Gisllð eitt ſtoort Geuge, hveriar Ogudleger Meñ þiggia, og begia ſo Veg Rettarens, Ordsk. 17.v.23. Eſ. 1. v. 23. Þeſſa mœ ſœ aume og fœtœke giallda, eñ til hins rijka er ſagt: Ydar Þenare, fared i Fride. Þer Guds Foolks Doomendur! Vareſt ſoddañ, otteſt Drotteñ og vijked fron illu, ad ei verded ſiœlfer ſijdar i Reidœmder, þvi lijka hafed þer Reiknings ad vœnta.

I Hwsſtioornar-Stietteñe kvolldar og, þvi þar rijker Aſmodeus, Hatur og Ulfbwd medal ſumra Hioona, þar ſiœſt Aga-laus Born, med illra Forelldra Uñmerkium, og œ þeim Akre eru margar Netlur og Þyrnar, Prov. 24.v.3. Laſtaña, ſem giorer Hiartans Angur. Þar mœ ſiœ œ ſumum Hiwum Krans Odygdaña, Svik,

Ohlijd,

Ohlijdne, Agyrne, Ulfbwd, Drambſeme, og adſkilianleg Illſku-Por, ſem nu gænga Fiollum hærra. Og hvor kañ i ſtuttu Mæle ad upptelia allar þær Svijvirdingar ſiñ nu eru i fullum Proſka a þeſſu Kvollde Veralldareñar. A Sodomæ Borgar Kvollde lifde hun i hrædelegum Skoñum, ſem hroopudu i Himeneñ, hun foorſt og i Drotteñs Reide-Ellde; Eñ hvad nu Illſku Kvolld-Verkum Heimſins (og a medal añars þeſſa Lands) epterfylger, veit Gud, hver lenge hefur boleñmoodlega beded, og eñ bijdur epter Boot. Gud giæfe ad Meñ villdu þeckia ſijna Vondſku! Enn hvad ſkedur? Þeir þurka Munneñ med Hoor-Konuñe og ſegia: Eg hefe eckert illa giort, fyrer þvi mun þar verda eiñ vondur Tijme. A Kvolldenn geingur Sooleñ under: Eñ, O Jeſu! Þu bleſſada Sool Rettlæteſins, haf Poleñmæde, gack oſs ecke under, helldur lijs hverre Stiett, ſo hver eiñ i ſijnu Embætte betre ſig og lære rett ad giora, ſnwþu oſs, ſo er oſs ſnwed, lækna þu oſs, ſo verdum ver heilbrigder; Eñ þu hugleid, O Madur, ad Kvollde þijns Lijfs, ſem kemur uñ ſiider, og vert ecke vid þvi varbweñ, þu veitſt ecke nema þetta Kvolld verde þitt hid ſijdarſta Kvolld. O Jeſu! Eg þræe ſem Þiooneñ, epter þeſſu miña Lijfdaga Kvollde, yfergef þu mig alldrei, helldur vert þu mer naalægur med þijnu Hiælpræde i Lijfe og Dauda, AMEN.

21. Capitule.

Uñ Peckingu Læreſveinaña ai Chriſto i Geſta-Herbergenu, og Apturſnuning til Jeruſalem.

HAnn geck inn og var hiar þeim. Og þad ſkede þa hañ ſat med þñ til Bords, ad hañ took Brauded, bleſſade þad og braut, og riette ad þeim; Þa opnuduſt þeirra Augu ſo ad þeir þeckte hañ, og hañ hvarf fra þeirra Augum. Og þeir ſogdu ſijn ai mille: Brañ ecke ockar Hiarta i ockur þa hañ talade vid ockur ai Vegenum, og opnade ſyrer ockur Ritningarnar? Og þeir ſtoodu upp ai ſomu Stundu, og ſneru aptur til Jeruſalem, og fundu þa Elleſu ſamañ ſafnada, og þa ſem med þeim voru, hverier ed ſogdu: Drotteñ er ſañarlega upprijeñ og hefur byrſt Simoni; Og þeir ſogdu hvad giorſt hefde ai Veginum, og hverneñ þeir hefdu þeckt hañ i þvi hañ braut Brauded.

ÞO ad ſa almattuge Gud ſe i Raun og Sañleika eiñ oſigrande Herra, og Oyfirviñanlegur Gud, þa verdur hañ þo ſigradur med Bæn

eins

eins syndugs Manns, sem morg sanferdug Dæme sanna. Nær þeir heidnu villdu Godum sijnum hiia ser hallda, giordu þeir ser Gullvidiur og bundu þau med; Eñ so skalltu ecke heimskulega iunynda þer Almætte DRottens: Þviad eins kañt þu honum hiia þer hallda, ad þu brwker þar til trwada Bæn yduglega. Eg veit og twve, Herra Jesu, ad eg er innlæstur i þijn blessud Myskunar Ydur, i hverium þu hefur vitiad og funded mig, eg trwe og ad engeñ Hanske, Neyd edur Sverd kañ mig ad slijta wr þiñe Hende, og alldrei yfergefur þu mig: Þegar eg hefe til þijn kallad i mijnum Bænum, þa hefur þu alltijd gegnt og hialpad mer, mig mun og her epter ecke helldur neitt gott bresta af þinne Hende; Þvi þu ert Styrkleikur Lijtilmægnanis, Styrkleikur hins vesæla i Hormungunne, eitt Skiool fyrer Stoormvidrenu, og einn Skugge fyrer Of-Hitanum, nær ed Vijkingureñ olmast, so sem eitt Hretvidre ea moote einum Vegg. Esa. 25. v. 4. Jea, mijn Bæn til þijn i Neydeñe bindur þig betur hiia mer enn nockur Gull-Vidia, þvi Bæn hins fatæka heyrer þu giarnañ, og eangradañ Anda fyrerlijtur þu ecke: Herrañ blessade her og braut Brauded, og feck þad Læresveinunum. Þetta var ein almenneleg Maltijd, þvi ecke er her (ad mijnu Vite) neitt talad uñ Sacramented, og ber slijkt ollum vel ad hugleida nær þeir medtaka Guds Gæfur edur Fædslu sijns Lijkhama, þvi allt vort Upphellde

þiggium ver af Myſkunar Hende Guds, hverre hañ upplijkur, og ſedur allar lifande Skepnur med ſinne Bleſſan. :. Pſal. 145. v. 15. Þvi ſkal og ſerhver, fyrer audmiwka Packlætes Hond, retta ſlijkar Gœfur Guds i Jeſu Hond, eñ gleipa ecke Brauded ſem gijrugur Hundur, helldur med Bœn og Bleſſan medtaka þœr Fœdu, ſem Lijkhamañ ſkal ſedia og endurnœra; Þu ſkallt og, hver ſem þu ert, vakta þig, ad ſnara ecke dreiſſuglega frœ þer, ne under Fœtur, þeim ſmœu Braud-Molum, hvar med Skaparenn verdur foraktadur, enn þvi Forakte fylger œ epter Hwngur og Olucka. Hondla þvi alltijd vel med Guds Gœfur, og nær þu ert miettur; prijſa hann, ſo munt þu ei Skort hafa œ hanns Hiœlp; Vert ei Svijnunum lijkur, er þau nidurfallande Eple af Eikunum upptijna, eñ til Treſins reña þau ecke Augunum; Þeim Svijnum er þo ſœ Madur lijkur ſem þyggur og þackar ecke: Soddañ Svijna og Hunda Art fordaſt þu. Medtaker þu nu Gœfur Guds, ſem þer er ſagt, og afler þu þeirra i Sveita þijns Andlites, froomlega i þiñe Stiett, þœ retter Jeſus ad þer og brijtur þer þad Braud, ſem hañ vill bleſſa; Eñ hver ſem ſtelur, ruplar og rœner Braudenu wr añarra Hende, hañ mœ med reettu ſegiaſt ad medtaka ſoddañ Braud wr Satans Hende, hveriu ad fylger Bolvan eñ ecke Bleſſan. Herrañ hafde nu ecke Þorf þeſſarar Maaltijdar, og ei hyrdte hañ uñ hana; Þu ſkallt þo biooda þijnum Herra til

Bords

Bords, Guds Barn, hvad þu og giorer, so hann er so gott sem þinn Bord-Giestur, ef þu sedur hñs þurftuga Lime epter hanns siælfs Bode, hverju Myskunar-Verke þijnu ad þa eptirfylger rijkuglega tijmannleg og eilijf Blessan, þvi þad þu þessum giorer, reiknar hann ser giort vera. Es. 58. v. 7. Matth. 25. v. 34. seq.

Vid her greinda Drottiñs Hondlan opnudust Læriſveinanna Augu, so ad þeir þeckte hann. Af Blessan Drottiñs maattu og, christeñ Madur, skynia Guds Naadar Naalægd alltijd, þa skylldu þijn Augu opnast til ad þeckia Guds Hæatign og þinn Audvirdilegleika og Overdugleika, jæa, Guds allt, og þitt eckert. Ef so væri, munder þu audmykia þig, eñ ecke vestna i Drambi og Odygdum, sem margur blindur nu giorer, giætande þess allijtt, ad Guds eru allar Eigur, enn ver erum Raads-Menn þeirra margra, er þar af skulum Reikning Herranum standa æa sijnum Tijma.

Ritningenn seger, ad Adams og Evu Augu hafe opnast epter þad þau voru i Syndina falliñ, þa sæu þau hrygg og hrædd sijna Bligdan, Gen. 3. v. 7. og Misser þeirrar soñu og blessudu Guds Myndar, þeynkande einasta æa Kvolina og Daudañ, eñ sæu einga Linun ne Harma-Boot. Og þesse Synda-Arfur er so rijkur med odru Illu, lijka vel i morgum siñ þo eru af Gude endurfædder, Luc. 8. v. 13. Ebr. 3. v. 14. ad þeir vilia ecke þeckia Gud af hañs Giæfku, edur audmykiast vid

hanns Laanglundar-Geð, margfalldt Eptir læte og Velgiorder, ecki heyra talad uñ Syndina, þvi ſijdur þeckia hana, þar til þeir eru uñ Koll dottner, og Guds Vondur Hwdfletter þa, og ſia þeir þa ſtundum ſo hryggver ſijna Blygdan, ad þeim verdur varla Trw talinn uñ Guds Nad i Chriſto Jeſu, Pſalm. 38. v. 4. Ecke ſo, chriſtenn Madur! Helldur þar ſem Drottenn ſnijr ſo opt ad þer ſijnum Myſkunar og Velgiorda Fadme eina Tijd epter adra, bæde andlega og lijkhamlega, þa lat þer ſegiaſt i Þeckingu þijns Herra a ſoddann Nadar-Tijd, ſem þeſſer Læreſveinar, hverier hér i Emaus, vid. Braudſins Brotningu, þeckti hann uppriſinn vera, og gledduſt hiartannlega, ſannande þar med, ad Jeſus hefde fyrer ſijna Uppriſu ollum trwudum Guds Bornum audlega upprijſſande afrekad eilijfa Bleſſan og Skrwda Riettlætiſins, ſo þau ſkylldu alldrei framar meir nakinn finnaſt, Gal. 3. v. 17. Opinb. 3. v. 18.

Medanu þeſſer Læriſveinar voru a Reiſuñe, og Jeſus talade fyrer þem af Ritningunum, brann þeirra Hiarta i þeim, ſem þeir her ſijdar auglijſa. So ſkal og ſa andlegi Guds Orda Elldur, hvern Jeſus eiñig fraũ bijdur þer a þeſſare þinne Reiſu, upptendra i þer, þu Guds Barn, andlegann Elld Trwarennar, Gudhræſluñar, Fagnadarins og Kiæreikans, þvi þar ſem Guds Ord, er Guds Ord, eñ ecke Mannaña Ord, ſo hefur þadog

gudlega

Gudlega Verkan i þeim og þeirra Hiertum er það medtaka rettilega, og er þeim sem ein Leidar-Stiarna, hver þeim lijser, so sem það fegursta Ljoos á dimum Vege þessarar Villugiornu Eydemerkur, Psalm. 119. v. 105 vermande þau Isollnu Hiortun; Jer. 23. v. 29. Já, það blessada Ordid Drottins er Sæde allra Dygda, i hverium hellst Akre sem það fær Rwm og Rætur.

O Herra Jesu! hvad kallt og dofed er optsinnis mitt Hiarta? Þar eru inni margfolld Synda og Sorga Myrkur, sem þiá og áungra mijna Sælu, og þau andlegu Auguñ eru opt ærijd Sioon-dopur; Soddañ Eymd mijna á lijttu i Nædminn Hiartans Herra, verm þu og gled mitt Iskallda og sorgande Hiarta med himneskum Astar-Elldi og Huggun þijns H. Anda, og lát so þitt Ord og Ljooma þijns Andlitis, sem upplijser Auguñ og þerrar Harmeñ, lijsa mer vr ollum nu yfirstandande Mootgángs Bylgium og Syndaña Skugga til eilijfs Liifs, Ljooss og Glede. Lærisveinarner stoodu strax upp, fooru og kunngiordu sijnum Med-Brædrum ser meddeildann Jesu Opinnberunar Fognud. Þegar þu snijst, þá styrk þu Brædur þijna, sagde Jesus fordum til Peturs, Luc. 22. v. 31. Þegar ver medteked hofum Sætleika Drottins Nádar og Myskunarrijkustu Velgiorda Andlegra eda Lijkhamlegra, þá egum ver ecki ad hallda slijku fyrer oss einsamla, helldur so sem þæg epterbreitande Born, giora

odrum

ǫdrum hid ſama gott af Elſku og Kiærleika, ſem ver i Trwñi fiñum ad Jeſu ſhafeoſs giort; Sa ſem af honum er upplijſtur, upplijſe eirn annann i Myrkrum og Villu ſitiande: Sa ſem huggadur er, huggi aptur i moot þa hryggvu, og ſo i ſierhverju; Þvi hid tendrada Lioos, ſkal ecke ſetiaſt under mæli-Aſk, helldur a Kierta Halldenn, ſo þad lijſi ollum þeim i Hwſinu eru, Matth. 5. v 15. og chriſtnum Manne byriar ad vera ſem fagre Roos, er gledur adra i þeirra Hryggdum, þvi ſoddann ſkartar vel. Minn Gud! gef mer þad Hiarta og Sinne, ad eg, af þer huggadur, hugge adra ſorgande, med hvert Slag ſem eg megna, og þer er Dijrdlegt, enn þijnum Bornum þarflegt, ſo þinn Prijs af mer wtbreidiſt alltijd, og i alla Stade, AMEN.

22. Capituli.

Uñ Tijmañ a hverium JEſus kom til Læriſveinaña, þa hann byrtiſt þem fyrſt i Jeruſalem.

ENN ſeinaſt, er þeir Ellefu ſattu til Bords, byrtiſt hañ, og þa er þeir toludu þetta, var Kvolld þeſs Dags, ſem fyrſtur er Vikunnar.

ÞEtta Kvolld, ſem Jeſus byrtiſt fyrſt Sameigennlega Læriſveinunum, var þeſs Dags, a hverium hañ hafde ſneñ a Morguns uppriſed, hv

or Dagur nu er vor Sunnudagur, sem ædur er umgieted. A þessum sama Deige hafde hann byrt sig Mariu Magdalenu, so og Kviñunum til samans, þar nærst þeim Emaus Vegfarendum, og sijd ann Petre, enn sijdarst ad Kvøllde byrtest hñ her Læresveinunum til samans, ad ei skylldu þeir hñs til Morgundagsins bijda Harmþrwgner; og er slijk Drottens Adferd engeñ Nyung, hañs Vani er ad koma hvad hellst til sína þegar þem liggr mest a; Nær i oll oñur Skiool er soked, opnast þeim þetta Skiool, þvi þess verdr þa og eiñeñ hvad Hiarta ñlegast leitad; þegar Medlætis og Fridar Dyr þessa Heims eru Guds Bornum byrgdar hid Ytra, liukast þem upp Myskunar Dyr Drottens hid Jñra, med Fride og Huggun H. Anda; Þegar Sorg og Daude strijder a Utvortis, þa er hañ med Gledennar Fortolum Innvortis. Haf þvi i Minne, þu Guds Barn! Kvøllds Veniu Tijma Guds Hiælprædes, enn þa er Kvøllð komed nær mest æliggur. So byrtest þa Gud ad Kvøllde vorum fyrstu Forelldrum, og gaf þeim i særre Synd og Dauda stoddum þa sætustu Hugsvolun um Kviñuñar Sæde, sem þau, og oss alla sijdañ endurnærir, Gen. 3. v. 15. Nu synde Jesus þetta Fyrerheit Guds uppfyllt vera, med Sigre sialfs sijns Uppriſu a þessari Kvøllds Stund, er hñ kom til Læresveinaña; þa var Høggormsins Høfudsundur mared, og hañ ollum sinum Herklædum soiptur, sañt hañs Armleggur sundur broteñ, hvar

vid

vid Sæliñ ſig fagnande gledur, þvi Jeſu Chriſti vors Herra Lijf og Sigur, er vort Lijf og vor Sigur eilijflega. Á Kvolld-Tijña kom Dwfañ aptur i Orkina med eitt afbroted Oliu Lauf-Blad, af hverju Noe fagnande formerkte, ad Flooded være þverrad á Jordunñe, Gen. 8. v. 11. Frelſarenn Jeſus (yfer hvern ſw himneſka Dwfañ H. Ande kom fyrre i hanns Skijrn) kom her og á Kvolld-Tijma til ſiña Læreſveina og færde þeim hid ylmſæraſta Oliu-Lauf-Blad ſiñar Fagnadarfullu Fridarbodunar: Sa bleſſade H. Ande kemur enn i Nafne Jeſu Chriſti i Hiortu Guds Barna med margt eitt Oliu-Blad Guds Nadar Orda og Fyrerheita, ſamt Hiartans Hugſvolunar, og þad á Kvolldeſtormunganna, ſynande þem þar med ad Flood Guds Grimdar Reide ſe med Floode Jeſu Bloods-Kraptar og dyrmæta Sigurs af þverrad, ſo og ad þeirra Tæara og kroſs-Mædu Flood ſkule her, med Gudlegre Huggun, kriddaſt og yfirdreifaſt, enn ſijdann til fulls af þurkaſt i þvi eilijſa Fodurlande. Uñ Kvolld edur Nætur-Tijma kom Jeſus til Læreſveinanna, þegar Skipid hrakteſt uñ Bilgurnar i Mootvidrenu og huggade þa, Matth. 14. v. 24. ſeq. So mættu enn þa, kiæra Guds Barn, vænta þijns Jeſu Nadælægdar, á Noottu edur Kvollde þinna Mootlætinga, nær Bilgiur Freiſtinganna og Motvidre ymſra Mannrauna mæter þer; Þegar þu nu ſveyma þikeſt i Byrleyſe Luckunnar og Holdlegs

Med-

Medlætis ad soddañ Sorgar Hafe, enn ser adra sigla fullum Seglum, þa kemur Jesus til þijn, huggar þig harmande og seger: Eg em hiæ þer i Neydenne, eg vil þer þadañ wtrickia og þig vegsamlegañ giora, Ps. 90. v. 15. Þvi ad þroteñe veralldlegre Glede, uppbyriaſt sw andlega og himneſka, sem ecke er fyrer alla Veraldar Glede miſſande: Þad munu þeir sijdar saña fatt ad vera, sem her hafa hleiged, enn þar græta.

Þegar Lijfſins-Kvolld var komed fyrer hinum H. Sthephano i Grioot-Hrijdeñe, þæ|byrte Jesus sig, fyrer Opnan Himnaña, standande til Fodursins hægre Handar, so sem wtbreidande Fadmeñ i moote hanns Sælu, hveria sæ Guds Astvinur honum eiñeñ afhendte. Eins lijka, christeñ Mader, æ þijnu sijdarsta Kvollde, byrter Jesus sig þer, so sem reidubwenn, ecke einasta ad taka þig wr Grioot-Hrijd allra Veralldar Anauda, helldur og þæ wr diñum Daudans|Bondum iñ|æ Land lifande Maña: So bijd nu þæ Drottens, sem komande kemur og ecke tefur, Hab. 2. v. 3. Medañ hañ dvelur ad koma, er hañ ad tilreida þig ad medtaka sig, so yckar Samfunder verde þvi farsælle og bædum gledelegre. Seint og sneña, jæ, ad Morgne, uñ Middag og Kvolld opeñberade Jesus sig æ sijnum Uppriſu-Deige; Hinn same Jesus wtbreider eñ Hendur sijnar allañ Dageñ, Es. 65. v. 2. So hañ medtake alla þæ, sem ser vilia til hanns sinwa; Uñ Kvolld, Morgna og

Mid-

Middege vil eg kveina og grœta, þœr mun Drottẽn heyra mijna Rauſt ſeger David, Pſ. 55. v. 18. Eñ, O Herra Jeſu! Þu ſem ſo hefur tiœd fyrre þijna Myſkunſeme, þeim ſem ad þer hafa leitad, hvad opt mega Sœler þinna Turtil-Dwfna kvaka epter þer og bijda þijn, frœa einum Dege til añars, frœa Morgne til Kvolld-Reckurſins, og fornema ecke þijna ſœtu Huggunar Nœrvist? O hvad ſœrt vill ſoddañ Strijd mœda Hiartad! Ad ſiœa þig ecke, er hid þijngſta Mootkaſt, ofañ œ adrar umkrijngiande Mootlœtingar. Eñ, mijn Sœl, hvar fyrer forundrar þig þeſſe Bideñ epter þijnum Herra? Orſokeñ er hiœ þer ſiœlfre; hann hefur ſo opt til þijn hroopad eina Tijd epter ádra, frœa Morgne til Kvollds, og boded þer ad betra þig, og bœta Jllverkeñ, enn þu hefur daufheyrſt, og eckert Ydrunar Andſvar gefed, hallded œafram i Syndeñe i Glaum og Glede, og audſynt þañig Priootſku og Fiandſkap i gegn þijnum Gude og Herra, Eſ. 22. v. 12. Rom. 8. v. 7. 8. Þvi er þad nu meir eñ verdſkulldad, O ſœte Jeſu! þo eg umm nockurn Tijma meige þijn eiñeñ bijda i mijnum Hormungum, jœ, þo þu lœter mig hroopa epter þer frœa einu Kvolldenu til añars, þœ ſkal þo ei orvœnta, þvi þar med gengur þu þo ecke i fullann Reikning miña Misgiorda, hvern Reikning engeñ fœr ſtadeſt, Joh. 11. v. 6. Þijn Myſkunſeme er ſo miſa breñheit, ad þu giorer ecke epter þiñe Grimdar Reide, og ſnijr þer ecke til ad fordiarfa alldeilis,

hvad

hvad munde añars verda af einum Jardar Orme, sem iñdrucked hefur Syndena sem Jordeñ Vatnid? Jæa, Drotteñ, þu sem sagt hefur til vor; Vidurkieñ ad eins þijnar Synder. Eg vidurkeñe þær miñ Gud af Hiarta, og bid uñ Nad i Jesu Nafne, þar fyrer veit eg og, ad þu villt ecke lenge ofsækia þetta visnada Hælm-Stræa, þvi þad er eingenn Prijs þijnu Nafne ne þiñe stooru Myskun þo þvi burt feiker med Storme þiñar rettferdugu Reide i eilijfar Pijsler, þu sem svared hefur, ad ei vilier Syndarans Glotun, Ezech. 33. v. 1. Eg skal nu vona og bijda, þijn Dvol er engeñ Nædar Afneitun, helldur miñar Bænar og Trwar Upporfvan; O ad eg kiñe þessu alltijd rettelega fyrer mig ad koma! Þæa munde mijn Ond þreya audmiwk og þolenmoodare, helldur enn opt skedur, epter Kvolld-Stund þiñe, miñ Herra; Þvi komer þu ecke fyrre, þæa kemur þu þo æa heñe, þesse þiñ Tijme er og hiñ beste Tijme; beste sege eg, þvi þæa verdur Mañ fegnastur, nær hann er sem þurstugastur, þiñ Koss verdur mer þæa sætastur, þegar eg er sem særdastur. Eñ, O þu Mooder myskunsamasta! þegar Kered er orded af Hormungum fullt allt æa Barma; so mijnum Veikleika tekur ad ofbiooda lengur af ad swpa, læt þu mig þæa ecke lenge bijda þiña nædar-rijku Umskipta, Joh. 2. v. 9. Eg vil fegen her epter tilstunda fyrer þijna Hialp ad draga ecke lengur undañ mijna Ydran til Kvolldz, helldur æa medañ þar kallast eñ i Dag, vil eg

hvert Dags Kvolld væta þijna Fætur med Tær-
um, ſamannblondudum vid þitt Blood i Trwñe,
og midt i þvi Verke wtaf ſofna, þar til eg ſkal uñ
ſijder, hedañ af þer kalladur, til fulls ſofna, og
Daudeñ a mijnu ſijdaſta Lijfs Kvollde ſtormar
a þetta veſæla Bein-Hws, ſo hañ þad nidur-
brioote og Sæluñe þadañ wthyſe; Hugſvala mer
þa, O Jeſu! med þiñe Fridar Nælægd, og dreif
þau a Sælu mijna þeſſu Hunange: Vert þu
huahrauſtur Sonur þer eru þijnar Synder fyr-
ergefnar; So mæa Kroppureñ fara i Jordena,
enn Sælenn falle i þiñ Fadm, miñ Jeſu! ſem ert
vort Lijf og Uppriſa, Joh. 11. v. 25. Amen.

23. Capitule.

Uñ Jeſu Komu ad luktum Dyrum.

SIG Dyrnar voru apturluktar, þar-
ed Læreſveinarner voru ſamann-
komner, fyrer Hrædſlu ſaker vid
Gydinga.

SO ſem þad hefur optaſt vered Venia Guds
almæattugs, ad koma til ſiña a Kvolld-Tijm-
anum, edur ad undergengeñe Sool veralldlegs
Medlætes, mannlegra Urræda og Huggunar, þvi
heiler þurfa ecke Læknarans: So er þad og einn
hañs tijdkannlegur Hættur ad koma til þeirra ad
luktum Dyrum, lijka ſem her til Læreſveinanna.
Sa lifande Gud ſem ſkapad hefur allra Hluta

Edle

Edle og Natturu, er ecke Natturuñe undergefeñ eda vid hana bundeñ, honum er eckert Ord Omættugt, og engeñ Hlutur kañ hindra edur hamla hañs fullkomneñe Fyrerætlan; Þess byriar Guds Bornum ad giæta, i hvada Defnum sem þau eru stodd, þa nær Gud alltijd til þeirra, þvi hañ er alltstadar, og uppfyller Himen og Jord: Þad bevijsade vor Herra med sialfu Verkenu, i þvi hañ kom her med Bud og Lijkhama i gegnum læstar Dyr. Hañ sem adur fæddest i Heimeñ af Osaurgudu og Ospisludu Meyar-Lijfe, og uppreis af tii-luktre Grof, med iñsigludum Steine, hañ kañ og ad þrengia ser inn, hvar mañleg Skynseme ser enga Vegu, sem er medal añars i þær innstu Hiartans Rætur, hvadañ hañs Kraptur ser wtdreifer: Slijk Jhugan er alla Tijma ein stoor Glede og Sælar-Svolun. Her fæum vèr aumer Menn ad dragast med þwngbærañ Daudans Lijkhama, medañ Sæleñ hefur þar iñe sijñ Bwstad, hver epter heñar Vidskilnad fær ad finnast i sitt fyrra Verkefne, þvi hañ er Molld, og ad Molldu skal hañ aptur verda og Madka Fæda, hveria Job kallar sijna Moodur og Systur, Job. 7. v. 14. Eñ þesse O-æsialege Saur verdur sijdar i Uppriseñe, af Guds Almættes Krapte, fyrer Jesu Uppriseu, endurnyadur, fegradur og forklæradur, og Sæluñe samtengdur, til ad lifa i Gnoogt Fagnadarens hiem Gude eilijflega: Matth. 13. v. 43. Soddann meiga kallast luktar Dyr fyrer

mannlegre Skynſeme, enn er þo hindrunarlaus Vegur fyrer Guds Almætte, hvar til ſonn Trw ſeger ſitt Amen.

Auk þeſſa eru margar til-luktar Dyr ad finna, gegnum hveriar Jeſus kemſt og kemur þo alltijd til ſiña Aſtvina, ad þægelegum Hiælpar-Tijma: Opt virdeſt veikum Mañe, einkum i Freiſtingunum, ad Guds Hiarta-Dyr ſieu hardlega aptur-læſtar, ſo þadañ fæeſt varla einn Huggunar-Drope, og ſeger þvi med ſijnum Herra: Gud minn! Gud minn! hvar fyrer hefur þu yfirgefed mig. Eñ iñañ ſkams, þo minſt varer, upplijkur Jeſus ſoddañ Dyrum; ſo Madureñ vidlijfgadur, hreſtur og endurnærdur, ſeger aptur: Þad er fullkomnad, Gud hefur miñ Hriggdar-Seck i ſundur ſlited, og hiartañlega ad ſer teked, mijna Sæalu; Eſ. 38. v. 17. Og hverſu unnarſamlega med tvofolldum Bæter epterad, ad Jeſus upplijke þeſſum læſtu Dyrum veit Reynſlañ giorſt ad ſegia. Opt er Mañaña Hiarta-Dyrum i Sannleika aptur-lokad fyrer þeim, er i Eymd, Veſolld og Sorgum velkaſt, ſo þar er ecke ad fa einn Vægdar ne Vorkunar-Dropa, helldur eñ Vatn af hordum Hellu-Steine; Og hverrar Vorkunar ſkal Mañ vænta hiad þeim, ſem meir hæda eñ vorkeña, meir bryxla eñ bæta uñ añarra Mañ-Rauner, og gefa Mootlætinaum þeirra Olucku Nafn? Soddañ Satans Nodrur, firdtar ollum Kiærleiks-Taugum, ſkera ſærara eñ nockurt Sverd, þvi þeir hafa lært

af

af sijnum Fodur ad deyda og drepa, særa og stijng-
a; Petta giora þeir daglega sinne eigeñ Sælu,
og hælast uñ þad epter æ; Og þvi munu þeir þæ
hlijfast vid adra? Enn med soddañ Adferd þeirra
bæreſt opt eitt æ annad ofann. Lijka verdur
stundum Vina og Næunaa Stodenn vollt æ
Mootgæings-Tijmanum, Pſ. 38. v. 12. So her
er nærsta fatt sem fulltreysta mege, jæ, eckert ne-
ma blessad Mystunar-Hiarta Guds, hvers Hond,
ad medtekur nær Mañaña Hond burt hrekur;
Þegar Verolldeñ hefur ælyktad og sagt: Eg hefe
eckert med þeñañ Mañ ad bestilla; Þæ seger Je-
sus: Mer ert þu velkomeñ, þu ert minn, eg þecke
þig med Nafne, og þu hefur funded Nad fyrer
mijnum Augum: Ad þessu Skioole opnu, mæ fara
uñ hinar Dyrnar sem fara vill; Jesus hefur
noog Skiool, noog Nad, lijka vel ad upplæta
hveriar Dyr sem hañ vill fyrer sijnum, so sæ ogud-
lege mæ stundum þena einu Guds Barne æ
moote sijnum Vilia. So hefur Jesus þessar Dyr
upplæted! Vorar eigeñ Hiartans Dyr eru opt-
siñes hardlæstar bæde fyrer sialfum Gude med
Ydrunarleysenu, so þo hañ æ þær tijdt klappe, Op-
inb. 3. v. 20. fær hañ þar ecke inne: So og fyrer
hañs voludum, þvi mæ Lazarus so opt Kaunum
vasiñ liggia fyrer Dyrum wte, Luc. 16. v. 20. Ad
bæde er Hiartad og Hwsed lokad. Jesus kemur
ad luktum Dyrum, og kremur med Krossens
Hamre, so þad ydrunarlausa Hiarta, ad þad

verdur ſundurmared, og þad medaumkunarlauſa mæa læra af Svida ſiña eigeñ Særa, ad keña i Briooſte uñ adra, og vita ſo hvad þeir hafa ad bera, græatande ſijdañ med Græatendum. Vort Hiarta, ſege eg eñ, er ſo hardlæſt, ad þar fiñſt engeñ Tæra-Drope, engeñ Andakt, engeñ Andvarpan, og engeñ Huggun, þo Hugureñ hwngradur vilie þetta odlaſt, her af kemur þad þæa opt, ad Vonar og Trwareñar-Dyr verda æred naumar, ſo Hiartad veit ecke hvad uppæa ſkal ſlæa, edur til Bragds taka; Midtiñi þetta Volmudar-Hws, kemur Meina-Booteñ bleſſadur Jeſus, myker, vokoar og huggar Hiartad, ſo þad endurnæreſt af Jl hañs Aſtar og Anda, og kemſt ſo til Rooleghcita. Jæa, miñ Jeſu! þig kañ eckert ad hindra, og ecke Synder mijnar, ad koma til mijn, Rom. 8. v. 38. ſeq. Þegar eg fæ þæa Næad ad eg gyrneſt þig af Hiarta, og hveriar hellſt Dyr ſem mer opnaſt til Lijfs edur Saalar-Nota, til tijmañlegra og eilijfra Gæda, þæa eru þær mer af þer opnadar, þu bleſſade Liooſsens og Lijfſens Fader, hvers Elſku Elldur ad alltijd er brennande, hvers Huggunar-Brunnur alldrei þrijtur þeim hryggvu, Eſ. 55. v. 1. Og þo aller adrer gleyme mer, þæa gleymer þu mer alldrei, og ei muntu nockurn Tijma fyrer mer læſa þijnum Myſkunar og Naadar-Dyrum: Jhverium hellſt Preyngſlum ſem eg er ſtaddur, þæa nær þijn Naadar-Hond alltijd til mijn; So hefur þad vered, ſo mun þad verda eins

ca Noott sem Dege. Og so sem þu hefur marga Hiælp og Medaumkan veitt mer, so bid eg þiñ H. Ande stioorne mer, Myskum ad veita þeim eg ca og kañ ad biarga med Ord edur Verk, so hverke fiñeſt Hendur, Hwsine Hiarta, læſt fyrer þijnum voludum Saudum, heldur her epter alltijd oped fyrer þijnu Bode og blessudum Vilia, eñ hardlæſt fyrer Diofie og hreckvijſum Heime þeſſum, samt Hollds og Bloods Gyrndum. Þu gafſt mer þitt Myſknar-Hiarta, þer gef eg aptur mitt Hiarta; Soddañ Bijte eru hin beſtu, læt mer so opnar Dyr eilijfs Lijfs ca Dauda-Stunduñe, ad eg med ollum Utvolldum odlæſt þad himneſka Dijrdareñar Heimkyñe. Þeſs ſkalltu adgiæta, mijn Sæl, ad þa Jeſus var iñkomeñ ad luktum Dyrum til Læreſveinaña, þa ſtood hañ. Adur felldu hañ Synder vorar i Þijnu og Þijſler, i Daudañ og lokſins i Groſena, nu er hañ med veglegum Sigre uppſtadeñ, og ſtendur sem Hetia hia þeim hræddu, Huggareñ hia hryggvum, Vidrettareñ hia follnum, Læknereñ hia ſiukum, Læreineiſtareñ hia fravijſum, Verndareñ hia ofſooktum, Hyrderenn hia Saudunum, og Lijfed hia dauduum. A ſoddann Hatt vill Jeſus enn ſtanda hia ollum þem, sem ca hann trwa, þvi hann er med þeim alla Daga allt til Enda Veralldar, Matth. 28. v. 20. Falle eg nu aumur eitthvert sinn under Krosſens Byrde, edur (sem opt ſkedur) i Syndena, eg ſkal þo gledia mig vid minn Jeſum, sem

hiia mer ſtendur og vidretter mig, jaa, þo Diofull og Heimur binde ſijn Raad ſamañ mig ad fella, og mer fyrerkoma, eg vil þo ſamt Okvijdeñ vona aa Jeſum, hann mun mig aumann styrkia, ſo eg fae ſigrad i hañs Krapte. Hitt aangrar mig og hræder optlega; ad eg hefe auked þer, Drotteñ minn, Mein og Mædu med mijnum Illgiordum, og þad eg enn ſo tijdt ſtygge og hrygge þig, miñ Frelſare; Eg vil fegeñ raada Boot vid ſlijku, enn mijnum Veikleika og Vanmætte væge þijn Giædſka, ſem veit af hveriu Verk-Efne eg er; Eg vil af ollu Hiarta i Trw og Packlæte þer þioona; Eg vil gledia mig midt i mijnum Eymdum vid þiñ Sigur aa Dioflenum og ollum hañs Her, hvern þu hefur Footum troded: Þar fyrer Lof ſynge þer Englar og Menn, og allt hvad er og heiter aa Himne og Jordu, Amen.

24. Capituli.

Uñ þad, ad Jeſus ſtood i Mided.

OG Jeſus kom ſiaalfur, og ſtood i Mided peirra, og midt aa medal peirra ſagde hañ peim.

MIded hefur alla Tijd veglegur Stadur vered halldeñ og hid hærſta Tignar-Sæte, þann Seſs hafa opt wtvaled þeir meſtu Magtar-Meñ, eiñig hafa þeir yppurſtu Hluter þar ſtadar numed: A Feſtingar-Himnenum er Sooleñ i Mided hiia

Plan-

Planetunum: J Mided var Lijfsins Tried i Edens Alldengarde: Alldtijd er Mañdygdeñ i Mided: Hiartad Mannsins er midt i Brioostenu; Og Medalhoofid a alltijd ad aktast og vardveitast, þo oss þad nærsta erfidt veite; Þad hindrar Satan sem mest hañ ma: J Syndeñe leitar hañ vid ad giora oss añadhvert of-hughrausta, ednr of-Orvæntingarfulla, so ad a einhvern Hatt skule Þankarner plaga oss lijka vel til Dauda; Þetta vill hañ, añadhvert ver giora skulum ofmiked edur oslijted af fleirstum Hlutum. Jesus hefur ratad fyrer oss alla Medalhoofed, bætt og uppfyllt med sinne Fullkomuan allann vorn Osullkomleika: Hvar sem vor Sæl sier til hañs, edur skigneſt epter honum, þa er hann alltijd i Mided. Ef þu skigneſt epter honum a Himnum, þa er hann þar Mid-Persoonañ þeirrar hæbleſſudu Guddomsins Þrenningar i þeim eina og eiktfa Guddoome, þvi Þrijr eru þeir sem Vitnesburdeñ giefa a Himne, Fadireñ, Orded og H. Ande, og þesser Þrijr eru Eitt, 1. Joh. 5. v. 7. Þar a Himnum er Jesus einn Medalgængare mille Guds og Manna, 1. Tim. 2. v. 5. Þar er hañ sa himneſke Aaron med Reikelsis Kier sinar dijrmætrar Fyrerboonar; Vilie Gud med Reidennar Sverde Syndaranum nidur hrinda til Helvijtes, þa fellur Jesus i Fodursins Fang med sinn Betaling og bidur Vægdar, þar med fær Syndarenn Lausn. Enn skigneſt þu epter Jesu her nidre a Jordunne, þa sier þu

hann þar eirnenn i Miðed. Midt a millum Betlehems Borgar Jñbyggiara fæddeſt hann. A miðre Nottu vard Fiarhyrdurunum bodud hanns Fæding af einum Engle, Luc. 2. v. 8. ſeq. Mille marg-Þuſunda himneſkra Her-Skara; Audſynande, ad hann ſe midt i Myrkrunum Boot Syndanna, Mvt fyrer Hæſkanum, og ſa er Hiartanu hæge, þvi lijſe, og þad hugge, nær þad ſveimar a Sorganna Hafe, og Augunn væta Sængina med Tarum: Tolf Ara var hañ i Miðed hia Lærefedrunum i Muſterinu, hvar hañs Guddoms Vitſka liomade med Forundran adra uppfræðande, Luc. 2. v. 46. Hvar med hann helgade og bleſſade ſoddañ Lærdooms og Menta Samkvæme, og ſynde ſig ad hafa a þvi alla Velþokknan, nær þad þenar hañs Dijrd, og Uppbyggingu hanns Chriſtne. Johañes ſa og Jeſum midt a medal þeirra Sio gullegu Liooſa-Stiaka: Apoc. 1. v. 13. So er hañ og eñ midt i Samkundum Guds Barna, þvi hvar tveir edur þrijr eru ſamañkomner i hañs Nafne, þar vill hañ vera midt a medal þeirra, Matth. 18. v. 20. Hañ, ſw bleſſud Riettlætes Sooleñ, er a þeim andlega Feſtingar Himne chriſtilegrar Kyrkiu midt a medal Stiarnaña, ſinna Ordſins Þenara, hverium hañ ecke ad eins helldur i ſiñe hægre Hende, þad er, verndar og vardveiter, hver þa ſnerter, ſnerter Sialfdur hañs Auga, helldur og legar þeim ſitt Ord i Muñ, Eſ. 51. v. 16. Og hañs Andi talar fyrir þa, ſo Lijfſins Food-

ur

ur meddeildt verde hñs Saudum, er afvende eilijfu Hungre. I Pijnunne var Jesus kvalenn, midt a mille tveggia Rœningia, Joh. 19.v. 8. Nær hañ afskoof þa Handskriptena sm̃ i moote oss var, og i Setningum var hulinn, og oss gagnstœdeleg, og festi hana med fer a Krosinn, Col. 2.v. 14. Og fann eilijfa Endurlausn ollum þeim sem a hann trwa.

Her epter sijna Upprisu stood hañ midt a medal Lœresveinaña, einginn of-fiœrre, helldur ollum so nœrre, ad aller þeir mættu hafa Hlutdeild i honum og hañs Forþenan: Petur hafde ad sonu mest syndgad med sine Afneitan og Eyde, eñ þess miñtist nu Jesus ecke, hañ var honum eins nœlœgur sem hinum Lœresveinunum. So ert þu, O minn Jesu! mer aumum eins nœlœgur, þo eg se hinn stœrste Syndare, ef eg ad eins sny mer til þijn fyrer sanna Ydran, so sem þeim heilagre og betre eru; Þvi þu leitar giarnann ad tijndum Saudum, og ert komenn Sœluhoolped ad giora þad sem tapad var, þijn Vœgd bregdst ecke veikum, og Myskun þijn sneider ecke hia þeim aumu, þvi þessara Glotun villt þu ecke; Þvi skal þad mijn Huggun hvar sem eg er staddur: Hafi eg þig, miñ Drotten, þa hyrde eg hverke uñ Himin nie Jerd, eda hvad þau boda mer, Jæ, þo ad eiñiñ mitt Lijf og Sœl vanmegnist, ert þu, O Jesu! alla Tijma mitt Hiartans Traust og Hlutskipte, Pj. 73. v. 26. Minn Dvinur er Syndinn, hverja eg (æ þvi verr) giore

mer

mer ad Vin, opt vitanlega, optar Ovitanlega, hun vill fyrſt ræda ofmiog, enn ſijdann fordæma; Par gengur þu æ midle, og tekur mig wr þeſſum hordu Bondum, ſyner mer ad ſonnu Guds Reide i gegn henni, enn þo ſtrax aptur þitt Riettlæte, ſem se minn Betalingur: Skyllda mijn er þad þvi ad elſka þig, þar þu hefur mer ſo margt og mikid Illt uppgefed, og ecki gengid i Doomiñ. Eñ nu ad þeſſum Ovin vferunnum, er oll magt annarra miña Sælar Ovina wti og endud, bæde Logmalſins, þvi æ moote þeſs Bolvan ert þu, Jeſu, mijn Bleſſan; Daudinn er beiſkur, eñ moote hañs Beiſkleika, ert þu, Jeſu, minn Sætleike; Diofullenn er falſkur og æſækiñ, eñ moote honum ert þu Jeſu, mijn Vernd og Voktun; Verolldiñ er hord og hreckvijs, eñ moot heñi ver mig Almættur, Vitſka og Sætleike mijns Jeſu. Soleidis er nu Jeſus millum mijn og þeſſara; Og þo ſo længt og vijdt villde koma, ad eingeñ Madur vilde edur kynne ad koma mer til Hiælpar, ne hræra ſiñ miñſta Fijndur mer til Adſtodar, ſo mijn Sæl og Hiarta være olldungis af Hormungaña Vatni umflotid, Jæa, þo Meñirner, þar æ ofañ, legde allt mitt Mæleſne wt æ falſkañ og ræangañ Veg, ſo ſem Job yfer klagar, Job. 13.v.4. Þa er þo Jeſus mijn Hiælp, hann bæde kann og vill ſamt vera hiæa mer, ſo ſlijkt allt hafi einga Neyd, þvi hvad ſem æangra vill, þad verdur þo ei ad Angre þegar Jeſus huggar, lijka ſem þa Elldureñ vilde brenna

þau

þa þrian Sveina i Babilon, enn gat ecke brent; Soddañ Sier sæter allt Mootlæte, þvi hvar Gud er med, hver kann þar i moote? Rom. 8. v. 31. Miñ Gud, mitt Hiarta er Mid-Partur mijns Lijkhama, eg bid þid af þess iñstu Rootum (þu veitst þad er mijn Alvara) ad þu viliër þar bwa, þvi bwer þu þar, ottast eg eckert, og vil eingu kvijda.

O þu Lioomanda Lioos! O þu Uñustenn sætaste Sealareñar! O þu Athavrsid elskulegasta oruggasta og trwfastasta i ollum Naudum! O þu blessada Lijfsins Eik! Lijs þu oss i þeim sijdurstu Daudans Myrkrum, fadma oss i þeim Fiorbrotum, hlijf og vernda oss i þeim hætta Bardaga, lækne þa Lauf-Blodeñ þijn oll Andar Særeñ, og leid oss af þijnum Sætleikans Sadning endurnærda i eilijfar Tiall-Bwder Fridarens wr þessa Heims Her-Bwdum, Amen.

25. Capitule.

Uñ Christi Fridar-Bodan.

FRIDUR SE MED YDUR.

Pad Fookk sem gieck i Myrkrunum sier eitt miked Lioos, og yfer þeim sem bwa i mirkvu Lande skijn þad klært, segier Spæmadurenn Esaias, Es. 9. v. 2. Þo hañ tale her serdeilis uñ Heidingaña Uppbirtinau og andlega Kallan til Trwarinnar a Jesum Christum, þa meiga þo lijka þesse Ord nu til her greindrar blessadrar Fridar Bodunar Drottens; Her kveikte sa blessade Lioossens

Skap-

Skapare, og ſiaalfst Liooſed Jeſus Chriſtur eitt hid meſta Stoor lioos hiia ſijnum Læreſveinum i Hrygdda Myrkrum ſtoddum.

Ad Jeſu Pijnu Tijma, og þar epter, maattu þeir i Veikleika ſijnum ſegia ſem Job: Eg vonade epter Liooſe, og ſia þar var Myrkur, Job. 30. v. 26. hveriu og ſamſiñtu þeir Emaus Reiſu-Meñ, ſegiande, VJER VONUDUM AD HANN MUNDI ENDURLEYSA ISRAEL. Nu ſcatu þeir i Sorga og Vanmatt-Myrkrum, Jea, i þeſſu Kvolld-Rockurs Hvome sveimudu þeir eiñeñ i Hrædſlunnar Diñu, meinande ad ſer munde þa og þa Vopnlauſum Vode og Oſſookn hwenn af Hende ſiña Ovina; þeir hofdu og adur i Naattmyrkrenu, þa Jeſus var fangenn, hann yfer gefed og frea honum flwed, ſo maattu þeir nu og i ſcarum Kvijda Samvitſkuñar ſijta og grata, midt i ollum þeſſum Myrkrum, ſo her voru a Ferdum andleg og lijkhamleg Myrkur under eins, Jea, Myrkur maattu her ſijnaſt Jñvortis og Utvortes, yfer, under og a allar Sijdur, ſo ſem þeim ſijneſt opt eñ, ſem vidlijka eru ſtadder og þeir voru nu, þvi nær ſo er aſtatt, heiter þad ſo ſem David ſegier: Engeñ Heilbrygde er i mijnu Hollde fyrer þinne Ognan, og ege nockur Fridur i mijnum Beinum fyrer ſokum Synda miñna; Pſ. 38. v. 4. Her vard og engenn til ad letta þeſſum Myrkrum frea med neinne Fridar-Bodan, ſo þeir gæte ſer þad i Nyt fært vegna Veikleika Trwareñar,

ennar, og Hryggdareñar Yfirgnæfanlegleika, so þeir sem þar til sender voru urdu þeim mæduſamer Huggarar, so sem stundum er lijka tijdt vor æ medal, so her er (ad minnu Vite) hiñ liooſaſte Spegill ſorgande og aumſtaddra Manna Ymyndar.

Til þeſſara so aumſtaddra og ſæraudra Sauda kom nu Læknarenn, Drotteñ Jeſus Chriſtur, ecke ſærande þad ſærda med nockrum Hardendum edur Straffe (sem opt er tijdt i þeſſum Heime) helldur med ſætre Fridar-Bodan til þeirra fridlauſra, af hverre hanns myſkunarrijkre Hondlan, nær sem mer hun i Hug kemur, mer alltijd ſtendur ein lifande Huggun, þvi Jeſus er hiñ ſame og hañ var þæ, jæ, hinn ſame allt til Eilijfdar, Ebr. 13. v. 8. hann gefur ad ſonnu allañ rettneſndann Frid og Farſælld, so andlegann sem lijkhamlegann, so jardneſkann sem himneſkañ, hann lætur ſitt Fridar-Bod i Fridarens Evangelio ſkiært hlioома, og framberaſt af Fiollda ſinna Fridar-Bodara, hvert (ad ſonnu) alla chriſtna ſnerter, eñ þo ſerdeiles hwngradar, edur ſturladar Samvitſkur i þeirra Sorgar-Bondum, eñ ſamt hrijſur þad þeim ecke nema Jeſus predike iñvortes i Hiartanu, nema hañ bode þar Frideñ, og hugge ſiælfur þad ſorgande Hiarta; 1. Joh. 3. v. 20. Þeſſu er æ lijka vared og fyrer Jacob, þegar Syner hanns ſogdu honum ad Joſeph lifde, hañ hugſade allt annad, og kom þvi ecke fyrer ſig ad þad være ſo, þar til hiñ

heyrde

heyrde Joſephs Ord og ſa Vagnana, þa lifn-
ade hanns Önd, ſo hann ſagde: Það er mer noog
að minn Son Joſeph lifer. Gen. 45. v. 28. So og
við Jeſu innvortes Fridar-Bodan ſerdeiles gledſt
Hiartad, og Sælenn endurlifnar. Jeſu Fridur
er ſiw Hyrdſla, ſem oll himneſk Audæfe hefur ad
geyma, hann letter af oſs Syndanna Byrde,
hann ſtiller Oroofeme Samvitſkunnar, hann
dyrfer oſs ad forakta Diofulenn, hann gledur
oſs i Hormungunum og Oſſooknum Heimſins,
hann giorer Daudann ſætt ſmackande, hann flit-
ur Hiartad, medann þetta Lijf varer, til Jeſum i
Hædena, enn Sælena ſijdann inn i Land lifend-
ra. Þegar nu þar fyrer þeſſe tvo Hioon, Stur-
lan Hugarens, og Fridur Drottens, ſænga ſam-
ann; þa verdur þar nærſta Fagnadarſont
Hioona-Sæng, þvi Jeſu bleſſadur Bloops-
Kraptur, ſem er allra Meina og Mædu Boot,
laugar, bleſſar og hreſſer þa þeſſe Hioon, hver
hañ hefur ſamann vijgt med þeſſare ægiætu Vijg-
ſlu Predikun: Sæler eru þeir ſem harma, þvi
þeir ſkulu huggader verda. Matth. 5. v. 4.

Það ſorglega Synda-Brot vors fyrſta Fodurs
Adams fyrdte oſs ollum Fride, Blijdu og bleſſad-
re Vingan þeſs eilifa Guds, þar af hafa ſijdann
ſprotted oll Synda og Sorga-Myrkur; ytra og
iñra yfir oſs dynjande: Það Dauda Mein mæt-
te engenn bæta, nema bleſſadur Fridar-Hofd-
ingenn Jeſus, Eſa. 9. v. 6. af hvers Fyllingu

ver

ver hofum fenged Lausn, Mæd og Frid vid Gud aptur, Rom. 5. v. 1. Enn þad matte hann so dyrt kosta, ad hann vard sialfur þar fyrer fridlaus ad verda, og af Gude yfirgefenn; Marc. 15. v. 34. so ver nædum i honum og fæst hann þvi eiliſa Fridar Hnossir, Eph. 2. v. 14 Þar fyrer veitest oss einen her i Heime so margur Astar Kofs lifanda Guds, og so morg Hægd og Stilling a Samvitskuñar Hugar-Vijle og vinsum Sorga-Merkrum: Ja fyrer oss afrekadann Frid vors Frelsara, er nu Gud vorden vor æstriikur Fader, eg kañ ecke framar ad fortæra oss i Loga siñar Reide, edur fridlausa Synda Refsing a oss ad leggia, þvi þañ Reideñar Blossa, hefur hanns elskulegur Sonur Jesus slockt med þvi Bloode og Vatne sem wtrañ af hañs Hiarta. So skal þa slikt fridstilla vorar Samvirskur! Þvi seg mer, Guds Barn, hvilijkur er þesse Jesu Fridur? Hann er Olijkur Veralldarennar Fride, Joh. 14. v. 27. þvi heñar Fridar-Bodañ skal engen Madur trwa; Edur i itst nockrum þad Fridur, ad kyssa og bijta under eins, so sem hvañ er Vatte til? En Jesu Fridur er enn stadfestur Fridur, þar er ecke eitt i Dag, annad a Morgun, þvi jafnvel þo hann laute þig i Dag, finna til þess himneska Sætleika, enn a Morgun til Beyskju Helvijtes Angistar, þa er þo þad sijdara engen Fridar-Roskun, helldur Stadfesting hañs Fridar yfir þer. Medañ ver erum i þessum Ofullkomlegleika,

þa giorer Sætleikeñ oſs yfred glada, af hverre Glede ver giorunſt ſtundum hofmooduger og meinum oſs ellum sælle, og Gude þægeleare; Eñ so ad þesſe andlega Drambseme fare ecke Ofdiwpar Nætur oſs til Skada og Fordiorfunar, þa sender Gud oſs hitt til Handa, uppa þad ver seum lijtelaater og ottasleaner þvi þa verdur betur verkud Saluh'alpeñ. Þo St. Þaall være i þridia Himen uppnumeñ, 2. Cor. 12. v. 4. þa mætte hann þo þar hia slegeñ verda af Andſkotans Engle, v. 7. og so hefur þetta genged og gengur eñ optſiñis Guds Vinum; þvi sagde eg, ad þetta være Drottenns Fridar Stadfesting enn ecke Roſkun. Verolldeñ helldur þad Frid, þegar hverke er Siwkdoomur, Faatækt, Olaan, edur Utvortes Ovinur, og allt leikur i Lynde; Enn Christi Fridur er þar i inntefaleñ, ad nær Madur er umkrijngdur af Syndenne, Daudanum, Dioflenum, Verolldeñe, samt ymsum Ovinum og Mootkaste, hann er þo samt fyrer allt þetta i Christo Jesu gladur, hughraustur, og vruggur i Hiartanu; 2. Cor. 6. v. 9. 10. Þañ Mann kalla eg i Hadeiges Stad: Enn, christenn Madur, vilier þu verda Jesu Fridar, her og sijdar, eilijflega nivotande, þa varastu hañ af þer ad briota med vijſvitande Ydkun Syndaña, edur Ydrunarleyse og Vantrw, helldur stunda þu ad hafa daglega Frid vid Gud, syrer hreina daglega Ydran, so og Frid vid þiñ samchristenn, so miked sem mogulegt er, þvi hverier

hellſt

hellst Fridenn hata, og fyker lett og lijsted honum ad raska, peir eru ca Vege Glotunareñar, og eru rett kallader Her-Menn Andskotans, pvi pad er Art ogudlegra, hverier ad hafa engañ Frid, so sem Drotteñ seger hia Spæmañenum, Es. 57. v. 21. Eg hefe mijnum trwfasta Jesu pvi optlega lofad, eg vil pad og fyrer hanns Hiælp hughraustur efna, sem er ad strijda vid Synd, Diofsul og allt hanns Herlid; Enn, O Jesu! Leat oss alla pijns Fridar og Frelses niootande verda fyrer Sæl og Lijf, og leid sijdann her fræa med Fride i eilijfann Frid, Amen.

26. Capituli.

Uñ pad ad Jesus synde Læresveinunum sijnar Hendur, Fætur og Sijdu.

ENN peir skielfdust og urdu hræddir, meinande sig sia Anda nockurn, og hañ sagde til peirra: Pvi erud per so skielfder, og hvi uppstijga soddañ Pankar i ydar Hiortum? Sianed mijnar Hendur og mijna Fætur: Pad eg em pad sialfur, preifed ad mer og sianed: Pvi Ande hefur hverke Holld ne Bein, so sem pier sianed mig hafa. Og pa hañ hafde petta sagt; Synde hañ peim Hendur og Fætur og sijna Sijdu; Pa

urdu Læreſveinarner glader, ad þeir ſau HERRann.

Af þeſſu Dæme Læreſveinaña er auglioost, ad Mañeſkian ſe af Nætturuñe ottafull og hræd-ſlugiorn, og er þad, ſem hver añar Veikleike, einn Arfur fræa Adam komenn, hver lijka vel heimſookt hefur þæa froomu og gudhræddu, hverium þo Samvitſkañ good er daglegt Sælgæte og Hug-ar-Hreſsing, ſamt hefur þad þem tilfalled optlega; Enn þo langt odruvijſe eñ Ogudlegum Moñum, hverra Ottaſeme ad velldur ecke einaſta Iſtodu-leyſe Nætturunnar, helldur og þad, ad þeir eru ſer ſo miargrar Vondſku og Glæpa medvitande, hvar fyrer Salomon ſeger, ad þeir flye, þo engeñ ellte þæa, Prov. 28. v. 1. Jæa, þeir hrædaſt hvert þioot-ande Lauf-Blad, Lev. 26. v. 17. Gudhræddra og froomra Mañа Otte er þar i moote einn ſonarleg-ur Otte, og ſo ſem David ſeger: Þiooned Drott-ne med Otta, og gledied ydur med Skialfta, Pſ. 2. v. 11. Vid þeñan Hræddſlunnar Veikleika mæa þo kañſke margur beriaſt lijka ſem hveria adra ſæ-ra Freiſtinga Aſtrijdu, ſem mæſke virdeſt ad vera lijtelvæg epter Mañа Doome, eñ er þo reindar mikel; Þvi þad er miked ad forgleyma Gude og vantreyſta honum, hvad þo opt ſkedur ofhræddañ Mañ, þvi ſeger Drotteñ hiæa Eſaiam: Eg, eg er ydar Hugſvalare, hver ert þu þæa, ad þu hrædeſt fyrer Moñum, þeir ed þo deya, og fyrer Mañaña Bornum, ſem fortæraſt ſem Hey, og foraleyma

Drott-

Drottne þem sem þig hefur giort, Esa. 51. v. 7. Jea, þad maa satt kalla sem Seneca seger her uñ, ad eckert se vesælla ne heimskulegra enn sijfelldur Otte, og þad oruggasta se ad hrædast eckert nema Gud. Eitt veit eg, og þvi trwe eg, ad so framt eg leitast vid ad fordast oskickanlega Hrædslu, þa reiknar Guds mijns Myskun mer ecke mijna Hrædslu fyrer Synd, helldur gefur mer Hluttoku i þessu Orde: Sæll er sa sem alltijd er uggande; eñ sa sem hardsvijradur er, mun falla i Olucku, Prov. 28. v. 14. Læreisveinaña Otte ordsakadest þar af, ad þeir meintu sig ad sia Anda nockurn. Þar af er merkiande, ad Andarner, edur þvilijkar Siooner, eru til, hvad og vijdar maa sia af Sriste̅, og eru þa þesser Andar añadhvert gooder edur vonder. Þar af eru gooder Andar þeckiañleger, ad þeir aminña og upphvetia til gudlegra, leifelegra og soomalegra Hluta, er þena gudhræddum Moñum til Huggunar og Saluhialpar. Þeir vondu þar a moote, upphvetia a einhvern hatt til Ogudleika, Hiartrvar, Villu, Lyge, Vanheidurs og annars þvilijks ills. Marger iñbirla ser, ad Siooner og Fyrerburder seu daudra Maña i Saler edur Lijkhamer: Þar mæla þo Guds Ord i moote. Gudhræddra Saler kunna þad ecke ad vera, þvi þær vid Lijkhamena skildar, eru i Hende Drottenns, Ps. 31. v. 16. Sap. 3. v. 1. Ei helldur vondra Maña Saler, þvi þær fara til Helvijtes, Ps. 55. v. 16. Ps. 49. v. 15. hvar Dauden nag[illegible]

þær: Og hvert hellſt ad Eykenn fellur, þar liggur hun; Eccl. 11. v. 3. Ecke helldur kunna þad ad vera Lijkhámer gudhræddra, þvi þeir hvijla i ſijnum Svefn-Hwſum, Eſ. 26. v. 20. Apoc. 14. v. 13. Ei helldur Lijkhamer Ogudlegra, þvi þeir koma ei aptur i ſitt Hws, og þeirra Stadur þecker þa ecke framar; Job. 7. v. 10. Og Madkar og Ormar fortæra hverutveggium, Syr. 10. v. 12. Þvi maa her af ſiaſt, ad þeir gete ecke vered her reikande. Og ſkyllde þad ſo vera, þa yrde þad ad ſke añadhvert af Guds Skipan, edur þeirra egeñ Fyrertekt. Af Guds Skipan ſkedur þad ecke, þvi þad kenner oſs hverge Ritningeñ, miklu helldur er hun þvi mootſtædeleg. Ecke helldur af egeñ Vilia: Ad hvertveggia ſe ſatt, ſyna oſs Ord Abrahams til þeſs rijka: A medal vor og ydar, ſeger hañ, er miked Diwp ſtadfeſt, ſo ad þeir ſem hedañ vilia fara nidur til ydar, geta þad ecke, og þeir ecke fraa ydur upp til vor komeſt, Luc. 16. v. 26. Ver megum ecke kaſta þvngum Steine a Læreſveinana, fyrer þad þeir hræddiſt her hinn beſta Vin og bleſſadann Fridarbodara Jeſum, þvi þeir hræddiſt ad ſonnu hañ ecke, helldur ſijna raunau Jñbirling. Kome Jeſus til vor med Kroſsenn, þa ſkelfunſt ver opt nærſta: Og hver af oſs tekur gladur og fagnande i moote ſoddañ? Samt verdur þvi ecke neitad, ad ſoddañ Hrædſla kemur af Van-Pecking og Trwar-Veike. Jeſus a alltijd ad vera velkomeñ, uñ hveriar hellſt

Dyr

Dyr sem hañ kemur, hvert helldur uñ apturlukt-ar Sorgar-Dyr, edur opnar Glede-Dyr; Ver egum ad varast ad retta oss ofmiog epter vorra egeñ Jñbirlingum, edur hallda fast uppa vora egeñ Þœnka, œ hverju Skere þo margañ flœder, so ad þeir trwa þeim opt framar eñ sœlsum Gude. Fyrer slijkt œvijtar Lausnareñ her sijna Læresveina, og under eins œmuñer alla oss ad ver stunda skulum andlega Hug-Dyrsku, i þvi, ad biooda Trœas Hollde Heime og Diosle, vitande ad hann er dœmdur og med oss hefur hañ eckert, helldur eñ med vort Hofud Jesum Christum; Hvar fyrer hñ seger til vor: Ottast ecke, eg em med þer, vijk þu ecke, þvi eg em þiñ Gud, eg stirke þig, hiœlpa þer, og hellD þer vid, fyrer þœa hœgre Houdena minns Rettlœtes, Es. 41. v. 10. Eñ fyrst hann er med oss, hver kañ þœa ad vera œ moote oss? Rom. 8. v. 31. Ver egum, seni hlijdeñ Born, ad lœta oss segiast i þvi ad trwa ecke ofmiog Hollds Skilninge og Jñbirlingum vorum, og hofum þœr ecke fyrer vort Evangelium, svikular og œ kalldañ Klaka leidande. Herra Jesu! forlœt mer minna oterlega Hrœdslu og lykna miñe Trwar-Veike, gef ad eg trwe þer og þijnu Orde, grœte mijn Synda-Sœr, og glediest af þeim Grœdslu Medolum, er þu har vid leggur, hvert þau Holldenu svr edur sœr finnast, so mun þijn Mystkum œ hagkvœmum Tijma, hugga og endurnœra mitt bryggva og nœdþyrsta Hiarta, er tijdum lœngar epter þer; Drotteñ mitt

Hialprædr. Þu O J ſu! barſt Sarin a þijnum forklarada Lykhamra, til þeis ad næra þijn veik-trwud Born med þeim og þeirra Apreiſingu; Eñ eg mun fyrer þiña Sara Skuld ecke hera mijn Sar leingur eñ til Daudans, þa veit eg þau læknaſt ad ollu leite, þar vid gled eg mig opt, ja, ſo opt ſem eg ſie, hverſu ad her vill ein Sorg, eitt Sar odru filgia. Eg fæ og midt i þeſſa Heims Mootgangs Bilgium, ad breida andlega a þijnum bleſsudu Sara-Orum. Nær Holdid vill hafa ſiñ Vilia i Syndeñe, bortaſt opt Hiartanu þijn Sar og ſegia til mijn: Hugleid þu þeſſe Sar, vilt þu nu ofa þau upp aptur, er ſa ſart eitt ſinn ſordu þiña vegna? Vilt bu nu krosfeſta þiñ Jeſum ad nyu? Af ſoddañ Sioon og Tilfite gefſt mer opt Orſok af uppbyriudum og aformudum Synda Vege arantande aptur ſnwa. Ad giordre Syndeñe, midt i Kvalning Hugarens, hefe eg fenged, mer til Heilſubootar, ad ſia eiñeñ þeſſe þijn Sar, miñ Herra, ofred opt, einkanlega þitt Hiarta Sar, er þu hefur beſſu ad mer hvijſlad: Lat af, og vert huahraustur Sonur, eg vil ecke þijna Glotun, eg mun til þiin, mijn Elſka og Myſkun er ſo breidhit, ad eg vil ecke giora vid þig epter minne Heimdar-Reide, en hlijt ad vægia þer og vera þer myſkunſamur, til þeſs þrepuger mer mijn brennande Hiarta Elſka.

I Freiſtingunum ſkona og þeſſe Sareñ ſkiært fyrer Augunum, Openb. 2. v. 10. Nær eg i

Aung-

Augvite Trwareñar, Peliñmædiñar og Vonarinnar ligg lijka sem sar brasade a medal Næningia, og helt mig so nær af Gude yfergesiñ, so skamt er a mille Lijfs og Dauda: Þa syner Jesus mer þesse sijn Sar, einkanlega sijn Handa Sar og seger: Munt þu nockud fa gleymt þeim Hrijngum sem er a þañ Hendi, Lofk. 8. v. 6. Ætlar þu þa ad eg muni gleyma þer, hvern eg hefi teiknad i minnum Hendum? Esa. 49. v. 16. Hver hefur hingad til hialpad þer? Hefur ecki mijn Hond bored þig og hialpad þer, medañ Moodur-Hondiñ hiellt enn a þer, þar eg þig, og nu sijdañ, hefi giort þer hid sama, Esa. 46. v. 4. Cap. 63. v. 9. og ecki foraleimt þer. Hvad opt hefur mijn Hond reyst þig fallen a Fætur, stutt big i þijnu Embættis Verke, vardveitt þig i Hæskonum, og teked þig sem einn Eldibrand ur Eldinum? Psalm. 66. v. 12. Þvi villt þu nu þa vantreysta minne Myskun og Trufeste? Esa. 43. v 10. Jac. 1. v. 12. Hefi eg ecke sagt þer, ad Trwudum se allt mogulegt, og ad þetta hitte þig, so þu reyndur verder, og odlist sijdann Cyronuna, Opinb. 2. v. 10. Vertu þvi glader i mer, sem til þijn man, og big skal gledia. Se eg radlijtell og vite ecke hvert eg skal mer snua i þeim og þeim Vanda, hvar Hrædslann prenger a adra Hlid, eñ Vanvitskañ a adra, med fleyru þvi, sem þar kañ ad adstidia, se eg mijn Jesu! þijn Sar, einkum þijna Foota, sem þaleida mig a þañ retta Veg, Psalm. 25 v. 12.

Item 32.v.8. Se annars, munde eg falla ad Veg Oluckunnar her tijmannlega, enn ad Veg Fordæmingarinnar eilijflega. Soleidis veitſt þu nu miñ Jeſu, ad gledia og endurnæra. Nær ſem þu nu ſyner mer Særiñ þijn ad þijnum ſærdum, hryggvum og naudlidande Limum, med hvert Slag ſem þad vera kañ, þa vil eg giarnañ af freinſta Megni til-leita þañ Plaſtur, ſem þa kañ ad hugga og lækna, og þu mer meddeilt hefur; Enn hiælpa mer, O Jeſu i ollu því er þu villt eg lijda ſkule i þeſſum Heime, Pſalm. 68. v. 20. Par til Þitt Hiarta aumkaſt til fulls yfer mig, og þijn Hond tekur mig i eilijft Epterlæti, Amen.

27. Capituli.

Uñ Samtal Chriſti vid Læriſveinana, og hañs Matar-Nautn.

EG er þeir trwdu eñ eige fyrer Fagnadar Saker, og undrande þad, ſagde hañ til þeirra: Hafid þer hèr nockra Fædu? Og þeir løgdu fyrir hañ Stycke af ſteiktum Fiſke og Hunangs-Seim, og hañ medtook þad og at fyrer þeirra Augum. Og hañ brýrlade þeim uñ þeirra Vantrw og Hiartans Hardwd, þad þeir hefdu ei trwad þeim ſem hñ hefdu ſied uppriſeñ. Eñ hañ ſagde til þeirra: Þetta eru þáu Ord, hver eg talade

til

til ydar, þa eg var eñ nu hiar ydur, ad endelega hlite allt ad uppfyllaſt, hvad af mer er ſkrifad i Logmaale Moſis, Spamañaña Bookum og Pſalmum: Þa opnade hañ peirra Hugſkot, ſo ad peir ſkildu Ritningarnar, og ſagde til peirra: Þviad ſo er pad ſkrifad, og ſo biriadi Christo ad lijda, og a þridia Degi upprijſa fra Daudum; Og predikaſt læta i hañs Nafne Ydran og Fyrirgefning Syndanna a medal allra Þioda, upphefiande til Jeruſalem, eñ þer erud Vottar allra þeſſarra Hluta.

Þeſſarar Matar Nautnar þurfte Frelſariñ ecki ſijn vegna, hñs Lijkhami var nu eptir hñs Upprifu forklæradur, og þeſs-Hattar Lijkhamir hafa ecki ad giora med Mat og Dryck, heim vidhelldut himneſkur Fognudur, Pſ. 17. v. 15. Enn þetta brwkade Jeſus þo einaſta Læriſveinunum til Trwar-Styrkingar, Luc. 24. v. 41. Og maa her af enn ſia, hvad ſætur og liwfur ad Drottinn er, og hverſu nækvæmlegg hañ ſtyrker þa Veiktrwudu, og lætur eckert þad ogiort, ſem þeim mætti Hialpar þena; Samt var nu þeſsi Nautn eingiñ Misſijning hñdur ſañarleg, berande lioost Sañleiks Vitni Jeſu dijrdarfullu Upprifu, þvi hañ bevijſade her med Læriſveinunum, ad ſa ſami ſiñ Lijkhame, ſem pijnſt og dæmd hefde a Kroſs-

inum

inum, væri nu af Dauda uppriſenn, 1. Cor. 15. v. 3. 4. 5. Hann ſyndi þem med Nautn þeſſare ſiñ Krapt, eñ einga eginn Naudþurft, þvi odruvijſe dregur þurr Jord til ſijn Vatnid, helldur eñ Sool ar-Hiteñ, þo hañ þad lijka upphurke: Dijrd Drottins eyddi þeſſare Fædu, eñ ecki ſneriſt hun i edur til Lijkhamlegs Vidurhalldz, þvi Fædann þeſſe er Holldlegs eñ ecki Andlegs Lijkhama, epter þvi Guds Rijki er ecki Matur og Dryckur, helldur Rettlæte, Fridur og Fognudur i H. Anda, Rom. 14. v. 17. Þegar ver etum Chriſti Holld og dreckum hañs Blood i þvi hæverduga Kvollmaltijdar Sacramento, þa er þad ecki helldur Nætturleg Nautn, ſamt er hun ecke ad ſijdur ſannarleg, þvi þad er vijſt, og ſlijkt efar einginn vor, ad þar med tokum ver etum og dreckum þa ſtrapnefndu Lijfſins Bord-Riette, Jeſu Holld og Blood, epter ſem Jeſus ſiælfur hefur oſs þad ſagt og tilbwed, Matth. 26. v. 26. 28. Og vid Medtekning þeſſarar Odaudleikans Fædu ſiñum ver i oſs ſiælfum Uppriſu Krapt vors Drottins Jeſu Chriſti, þviad i þeim Styrkleika, er ver þar af hofum og odlunſt, kunnum ver ad feta uñ hinn diña Veg þeſſarar eymdarfullu Eydemerkur til þeirra himneſku Fiall-Bygda, ei ſijdur enn Guds Spæmadur Elias geck Fiorutijge Daga og Fiorutijge Nætur i Styrkleika þeirrar Fædu, ſiñ Guds Engill færdi honum, til Guds Fialls Horeb. 1. Reg. 19. v. 8. hyggium eñ framar ad, hvad her var a Bordbor-

ed

red fyrer Kong Dijrdarennar, sem var Sticke af steiktum Fiske og Hunangs Seimur til Vidbits: Hvar af Men̄ læra meiga, ad sedia i Maata þeñ-añ Madka-Seck, og hafa ecke of-miked Eptirlæte vid Hvlld og Blood, þañ skadsama Ovin Saalar-ennar, Rom. 7. v. 18. Gal. 5. v. 17. So hann raadest ecke a hana: Naudþurftar-Listena ad sedia er Leifilegt, eñ Hundunum ad lijkast i Gyrugleikans Bwk-Fylle, soomer ecke þeim christnum Mañe, sem nockra Eptirtekt hafa vill a þessare Jesu Advorum: Vared ydur, ad ydar Hiarta þijngest ecke af Of-Ate edur Of-Dryckiu, etc. Þviad þvi feitare Bwkr, þvi vesælle Saal; og ad venia sig til yduglegra Kræsinga, og soddann meira Ohoofs er Þioofnadur, eñ engenn Froomleike; Heilsunne, Formeiganenne og Fastækra Skatte, er þar med opt forspilad, moote Guds Bode, af þeim sem meina sig meiga giora hvad þa lyster; Et þu þvi so og dreck, ad þu siert styrkvare epter ad giora þad Verk, sem Gud hefur þer boded. Minn Jesu! eg vil feigeñ fa þig til Gesta hia mer, Gen. 18. v. 8. Eñ hvad skal eg frambera, sem þinne Millde þocknast? Eg frambijd Fisk, steiktann vid Mootgangs Elld þessa Lijfs, angradann og sundurkramenn Anda, sem enn þa fyrer þijna Hialp behelldi nockre Tegund Þolinmædeñar, þo harla se veik: Lijka hef eg ad frambiooda lijteñ Hunangs-Seim veikrar Trwar: og þetta med Til-lite minnar Vonar, til þinnar Millde og Lijtelætes, ad þad firra forakter

ecke

ecke, enn ſtyrker ſad ſijdara, ſo ſem ßu lofad hefur i ßijnum Saunleiksfullu Fyrerheitum, hver alldrei forgaanga, ßvi ſundurkramenn Anda villtu i Naad aalijta, Pſ. 51. v. 19. Og braakadann Reyr ecke i ſundur-briotа. Eſ. 42. v. 3.

Her nærſt ſtraffade Jeſus Vantrw og Hardwd Læreſveinaña. Soddañ Odyggder eru tvær ßær verſtu Syſtr algeinguar og alßecktar aa med al margra aa ßeſſum vondu Tijmum; Marger jaata ßvi nu med Munnenum, ſiñ ßeir ßver-neita med Verkunum, Tit. 1. v. 16. SSeir ſeigaſt trwa Jeſum uppriſeñ, enn vilia ßo ecke ſiælfer af Syndeñe upprijſa; Vitund ßeſſara goodu Hluta er innprickt i Eirum enn ecke i Hiartad. Hvad nuun ßeſſu vallda añad eñ Vantrw og Hardydge, ſem ecke aa neina Skylldſeme vid veika Trw, ßvi ßo Breiſkleikinn opt bile hana, vill hun lagſæraſt, og verdur i Naad af Jeſu aalitenn, og af hañs Hiaalp uñfodmud; SSvi ſkulu og Guds SSioonar i Muvklæte mz hana hondla, eñ Vantrw og Hardydge ßar i moot Roggſamlega ſtraffa i Tijma og Ó-Tijma, talande enn ecke ßeigande, ßo med Hoogværd til Uppbyggingar eñ ecke Eydeleggingaar, og bidia Gud ßar hiaa ydduglega, uñ ſliikra Manna uñvendan. Oll ſoddañ Lækninga Medol ſkal plocka af Guds Orde, ſiñ kroptugt er og hverju tvij-eggiudu Sverde hvaſſara, Ebr. 4. v. 12. SSvi hefur og Gud loſad, ad laata ßad ecke koma toomt til ſijn aptur, Eſ. 55. v. 10. Er ßad og Kraptur Guds til

Sam-

Saluhiálpar, Rom. 1. v. 16. enn ecke vorar eg-enn Uppfindingar. Soddañ Adferd kenner her Christur med síñe Vidhbndlan vid Læresveinana, hverium hañ opiñberade Ritningarnar, síñ uppfyllast hlutu, og opnade sijdann þeirra Hugskot, so ad þeir skylldu þær. Soddañ eiñ goodur Læremeistare er Jesus, hañ ecke einasta keñer, Ps. 119. v. 68. Helldur gefur og Skilningeñ, Samsinniguna og Kraptenn, Act. 16. v. 14. Jca, upplijkr Hiortunum og iñskrifar i þau sitt Logmeal, Jer. 31. v. 33. Þvi hliota bæde Keñarar og Tilheyrendur ad flija til þessa Herra med Bæneñe uñ soddañ Hlute, og sijdañ einum honum tileinka audmiwker med Hiartans Þacklæte allt hvad afrekast i þvi Gooda, þvi hñ er sca síñ alla Hlute i ollum uppfyller, enn sca er eckert sem plantar edur vokvar, allt vort Erfidi vill einungis bera Þyrna og Þistla nema Jesus gefi Frioofgunena, 1. Cor. 3. v. 6. Hann forlijkar, hann bæter og lagfærer, og þvi byriade honum ad lijda og upprijsa ca Þridia Dege. Þau Ordenn, sem til vor verda tolud wt af Þijnunne Drottens, stilla þa stooru Hiartans Kvol, er oss stendur af Syndenne og Guds Reide i giegn henne, þvi vorar banvænu Under og Sær eru i hanns Undum lækenadar, Es. 53. v. 5. Enn hañs blessadur Upprisu-Sigur kæter Saalena, og endurnærer sundur-mared Hiarta: Jesus uppfillte Skriftena, og fullkomnade hvad af honum var spad og talad, so þar brestur eckert

an, og er oss því af honum veitt fullkomeñ Lausn og Frelse. Eñ so sem honum barlade ad lijda, og upprijsa a Pridia Deige, Post. G. B. 17. v. 3. So byriar þer og, mijn Saal, eyt-r auertu Guds Rande her i Heime, ad lijda Kross og Hormungar; hafer þu Jesum kæran, mattu vid slijku bwast, og ei læta þig undra, sm-hendte þig eithvad fatheyrt, Lijder þu her i Heime, hefur þu ad vænta Dijrdar og Glede annars Heims. Gem því þetta Ord þijns Herra: Hvar eg er, þar skal og mñ Penare vera, því mun það vera her i Hormungenne, fyrst það er ad vera sijdar i Vegsemdenne, edur hverneñ mega þau Tareñ þar af burkast, Openb. 7. v. 17. sem ei hafa her wthellt vered? Ps. 126. v. 5 Og hvernenn geta þau wthellst nema fyrer Hormungarnar? Hoi f því ecke so grant epter þessum Vege, sem Vegarens Endalykt, ecke so epter Verkenu, sem Verdkaupenu, er Guds Nad vill þer aefa, so muntu sijdur Oplenunisod verda, bijd þennañ litla Tijma, þar til Jesus kemur komande an Dvalar. Openb. 22 v. 20.

Framar audlijser Jesus, ad Pran og Fyrergefning Syndanna skule i sinu Nafne predikast. Soddañ hañs Bodarhng Keñarar og Tilheyrendur, og aiæte hverutveagu, ad sa Guds Pion hagar vel sinne Predikun epter þessu Bode, sem af Logmaalemi, med skarpre Syndaña Opeñberan, an Hræsne og Mañgreinar-Alits, Es. 58. v. 1. An Asyrndar, Otta og Fylgis, sijner þa swnu og for-

rotnu Særeñ þeim daudu og dofnu Samvitsk-um, so þær uppvakne, þecke sig, og leite ser, med fl-re Ydran, Lyknar og Lækningar, og bidie Gud Vægdar og Myskunar, Es. 55. v. 6. 7. Því hvor-nenn kann sa ad gyrnast Lausnena rett lega, sem ecke þecker sig bundeñ, edur sa ad odlast Græd-slu, sem ecke þecker sig særañ. Eñ giærþu ad; Mañ-sins Medkenning ea soddañ, enn sorgfullrar Hiart-ans Tilfinningar og Hatur3 ea Syndeñe, duger alls eckert fyrer Gude, sem ealijtur Hiartad. Ad nu þessu undañgengnu, byriar einum Guds Þioon, ad lækna og leggia vid Særed, og hella þar inn tilsickudu Salve Syndaña Fyrergefn-ingar, og taka, sem mivk Mooder moote harm-þrungnu Barne, ea moote þessum. Col. 5, v. 14. So giorande Guds Þioonar predika i Jesu Nafne, hiner skulu og medtaka slijkt af þeim i Jesu Nafne, so mun þar bædum af-standa tijmanleg og eilijf Blessan.

O þu goode Jesu! Logmæled hootar mer Bolvan, og margt vill mig aumann Saka-Mañ æklaga: Snw þvi, O Jesu! I Blessan, minnar rettrar Uñtvendunar, og þiñar Fyrergefningar, þvi þu himneske Lækner i Gilead, ert rijkur af alls-kyns Lækning og Hugsvolun, og villt engum Nad-þyrstum slijks synia,

AMEN.

28. Capitule.

Uñ Jñſetning þeſs H. Predikunar Embættis.

NN Jeſus ſagde eñ þan aptur til þeirra: FRIDUR SE MED YDUR. So ſem þad Fadereñ ſende mig, ſo ſende eg ydur eiñeñ. Og er hañ ſagde þetta, blies hañ a þa, og ſagde til þeirra: MEDTAKED ÞER HEILAGANN ANDA.

Þad er her fyrſt vel athugande, ad nær Jeſus innſette Predikunar-Embætted, þa itrekade hann aptur ſijna bleſſada Fridar-Oſk, og brwkade hana ſo ſem fyrer eina nœkvœma Vijgſlu-Predikun, i hverre ad bœde er faleñ ſtoor Huggun og eptertektaverd Amiñing fyrer Ordſins Þenara. Huggun er þeim þad; Þvi ſo ſem Poſtularner hofdu adur falled fra Drottne, yfirgefed hann, og afneitad honum, enn Jeſus gaf þeim nu aptur eitt Uppreiſtar-Bref med þeſſare Fridar-Oſk, og Forlœt Synda þeirra; Zach. 1. v. 3. So mœa og hver eiñ Guds Þenare vel vita ad þeckia nockud ſiœlfañ ſig, og kañaſt vid Veike ſijna, Exod. 3. v. 11. C. 4. v. 10. Eſ. 6. v. 5. Jer. 1. v. 6. Og Misgiorninga moot ſijnum Herra, ſem ſañlega eru jafnmikler ſem Poſtulaña, bœde ad Stœrd og Fiollda, ef grant er adgœd. Þo nu Straffſins ſe þvi hardara ad vœnta, ſem ſa er meir upplijſtur

og

og hefur stærra Pund, sem syndgar, þá er samt þess að fullvænta af Guds Myskun, að hann væge þessum Bornum, ansamt hinum, hver líklegt er að opt fiot falla imege með Tærum að Footum sijns Herra, því bæde eiga þeir erdugt Strijd við Diofsul og Verolld, og mæta morgum Aræsum: Eph. 6. v. 12. Líka má það sært skera þá, að þeir skule styggia Gud, sín adra eiga að vara við Guds Styggdum, og Gude eiga að vera eitt fyrer sig hvað handgengnaster; Helld eg því að slíker mune Hlut-tøku fá í þessu Orde, að þeim fyrergefist margar Synder, því þeir elske miked. Luc. 7. v. 47. 1. Pet. 4. v. 8. Það nu Jesus seger her í Innsetningu Predikunar Embættesins, FRIÐUR SE MED YDUR, þá er það sem hann so miked tale: Eg gef ydur nu siálfann mig til Forlijkunar fyrer ydar Synder, og í mer eín milldann og myskunsamann Fodur, eg gef ydur sáña Hug-Dyrfsku að strijda framster í Fylkingu minne að moote Diofslenum og hans Rijke, moote Verolldenne og hennar Hneixlunum, hénar Fiúsku og Aræsum, so að þer vited, að hverneñ sem það vill ganga ydur í Heimenum, þá eged þer þañ að í Himnenum, sem ydur hiálpar, styrker og stiður að moote því ollu samann, Ps. 73. v. 26. So ydar Samvitskur skulu ecke einasta vera til Frids með Guds Vilia í ollum Hlutum, helldur skulu þer og fridstilla annara Samvitskur, og að lyktum vil eg gefa ydur eilijfañ Frid.

Aminning ſwer og ſo i þeſſare FRIÐAR OSK, ad Þioonar Guds ſeu ſamlynder ſijn ai mille, og hallde Eindrægne i Andanum fyrer Band Fridarens, Eph. 4.v. 3. Þvi þad ſkartar illa, ad þeir hafe Ofrid, ſem Fridenn eiga ad boda og ſtipta medal añara; Og þar ſem þeir gioraſt nu yfred marger ſem mootbægiaſt Gude i ſlijku ai þeſſare Styrialldarſomu Ölld, þa ætte og mætte Guds Þioonum virdaſt hid verſta þañ Flock ad fylla. Ad giordre þeſſare Vijgſlu-Predikun, gaf Jeſus Læreſveinunum Kalls-Briefed, ſegiande; LIKA SEM FADEREN SENDE MIG, SO SENDE EG YDUR, Joh. 20.v.21. Athuga her kriſteñ Madur, hveria Gud ſender her til þijn i ſinn Stad, hann ſender her ſynduga Menn til ad kenna þer og predika, eñ ecke H. Engla; Hañ viſſe, ad ei munder þu, ſo morgum Afbrotum hladeñ, og fyrer þau hrædd-ur og ſkialfande, ſtandaſt kuña þeirra Nærviſt, þvi hafe þeir heilogaſtu og beſtu falled flater af Mættleiſe til Jardar. Dom. 13.v. 22. Og vered nær Dauda af Hrædſlu vid Englaña Opeñber-aner, ſem ſiaa er vijda i Guds Orde; Hvad mun-de þa hafa af oſs vorded aumum Synda og Saurenda-Seckium? Þvi ſette Jeſus ſynduga Menn til þeſſa Verks, og gaf þeim þar til ſijna Fullmagt, edur ſamlijka þeirre er hanns himneſke Fader hafde honum gefed, þo i viſſum Greinum.

1. Ad Befalninguñe til; Þvi ſo ſem Jeſus var

ſend-

sendur ad predika Evangelium, Es. 61. v. 1. So sende hann þai ad predika þad allre Skepnu, Matth. 28. v. 19.

2. Ad Verkanenne til; So sem Christi Keñingar-Embætte var kroptugt Ydrunar og Syndaña Fyrergefningar Medal, Marc. 1. v. 15. So og einneñ Postulanna, Marc. 16. v. 20.

3. Ad Luckuñe til: So sem Christur reynde Hatur, Ofund og Ofsoknir fyrer sijna Keñing, so fengu þad og Postularner i Laun hiá Heimenum, Matth. 10. v. 22.

4. Ad Forsvarinu til; So sem Christi Oviner fengu engre sinne Jllsku vid hañ framűkomed-ann hanns Vilia, so og ecke helldur vid hañs Postuta. Matth. 10. v. 28. etc. Og i seddañ Greinum var nu Postulleg Sending lijk Christi Sending, edur hañs Spaamañlegu Embætte, enn ecke hañs Endurlausnar edur Medalgannara-Embætte. 1. Tim. 2. v. 5. 1. Joh. 2. v. 2. Vel þad er eins Christi enn einkes añars; Hañ einsamañ hefur fyrer oss troded Vijn-Prewgu Guds Reide, Es. 63. v. 3. Og funded so Postulunum, sem ollum heim ad hañ trwa, eilijfa Endurlausn; Hann einn bar ad fijnum Herdum alla Logmalsins Bolvan, allar Veralldareñar Synder, alla Guds Reide i gegn þeim, og allra andlegra Ovina Arafer, hañ so einnsamañ Sigur á ollum þeim, og i honum einum er oll vor Heill og Saluhialp, Act. 4. v. 12. Þetta allt og hvilijkt keña oss Pioonar Drott-

iñs, og þar til eru þeir eñ i Dag af honum ſkalſinn ſender, jafnvel þo þad ſe nu fyrer Medol, hvor, nær þau rettelega brwkaſt, ſo innra ſem ytra, þar er þad ſo gylld og good Sending ſem hiña fyrre edur Poſtulaña, þvi enn er Jeſus ſa ſem tilſetur Spaameñ, Poſtula, Gudſpiallara, Hyrdara og Læreſedur, Eph. 4. v. 11. Act. 20. v. 28. til Uppbyggingar Chriſtneñe, ſijnum Lijkhama; Þvi kallar og Paulus Læreſedurna i Epheſo (hverier þo voru fyrer Medal kallader) ad vera af H. Anda tilſkickada, og enn ſeger hañ ſo vel uñ Soſthenem fyrer Medal kalladañ, ſem uñ ſiaalfañ ſig enn Medals.: Hver Madur hallde oſs fyrer Chriſti Þenara. Vilie nu nockur af þeim kolludu efa Gylldle ka ſiñar Kollunar, hann ſe þeim þad epterlated, ſem fyrer Kollunar Medal innvortis brwka Aggrunda, 1. Macc 7. v. 5. 2. Macc. 4. v. 8. Cap. 14. v. 4. Eñ wtvortes, Mvtur og Fylge, med ſlijku ſkeiru, hverra Erfides Avoxtur ſe Gude befaladur; Hitt er vijſt, ad trwlyndra Guds Pioona Kenning er Lijfſins Ord Jeſu Chriſti, med hverju hann vordaudvona Hiortu lijfgar, ſo þar af verkaſt bæde Huggun og Forbetran.

Ad wtgefnu þeſſu Kalls Breſi, ſette Jeſus ſitt Innſigle þar fyrer nedañ, Eph. 4. v. 30. Þvi hann blies a Læreſveinana og ſagde: MEDTAKED ÞER HEILAGANN ANDA, Joh. 20. v. 22. Þegar Gud Drotteñ hafde ſkapad hinn fyrſta Mañ Adam af Jardar-Leyr, þa blies

hañ

hañ lifande Anda i hañs Naser, hvar med sw Odaudlega Saal saunteingdist Holldenu, og þvi segier Ritningeñ: Ad Madureñ hafe orded ad lifande Saalu, Gen. 2. v. 7. Þar nu Jesus blies her a Postulana, hveria hañ wtsende i sinn Stad, þa meddeilde hann þeim þar med, þvi andlega Lijfe, þeim andlegu Gaafum, og andlega Styrkleika til Jeañkvæmdar þess andlega Embættes, sem i Monnum uppretta a þar sonu Guds Mynd, sem tapadest i Synda-Fallenu, þvi an H. Anda blessadrar Adstodar kann eckert gott ad wirkaast; skule Orded vera Ande og Lijf, so maa þad af Andanum predikast. Þvi skyldar oss alla Þorfeñ umm þessa Astsiof Drottens hugarlandlega ad bidia i Jesu Nafne, og alldrei kuñum ver ad bidia þarfare Boonar eñ þessarar. So eru þau Drottens Þioonar smurder med þessu himneska Vidsmiore, og mer virdest ad Gud breite i þessu Efne alijka og i Mosis Tijd; Gud took af hañs Anda og meddeilde odrum, Num. 11. v. 17. Ei ad Andans Gaafur þar med mijnke hia þeim, heldur skedur þau alijka og hina fautæku Ekiu, i hverrar Kros ad ecke þraut Vidsmiored, þo hun betalade sijnar Skullder, 2. Reg. 4. v. 6. etc. So er nu þetta haverduga Embætte umgyrdt af Guds Befalningu, Mynduglleika, Verkan og Krapte, jafnvel þo þeir blessudu Fridar-Bodar seu af þessum vonda Heime optsinnis, og a marga Vegu ofsookter og svirdter, og þo þau morg hver Heimsins Born,

er þetta giora ad Handverke, vite nooglega af þeſſum Jeſu Ordum: HVER YDUR FORSMAER, HANN FORSMAER MIG, Luc. 10. v. 16. Enn þeir goodu Guds Þionar, ſem þeſſu mæta, ſtunde ſaña Poleñmæde og Hoogværd, og hafe ſer fyrer Sioonar-Spegil Epterdæme ſijns Meiſtara Jeſu, og lijde fagnande Hædungar fyrer hañs Nafns saker, vitande ad þeirra Verdkaup er miked a Himnum. Enn þu goode Herra Jeſu! Gef ad þinn goode heilage Ande ſe Styrkur, Vernd og Efling allra andlegrar Stiettar Maña, og þeirra naakvæm Huggun og Hugſvolun i ollu Erfide og Hryggdum, ſo þeir ed boda oſs i þijnu Umbode Bleſsan og Synda-Kvittun, og nidur ſai ſlijku Bleſſunar-Sæde opt med Tærum, faxe af þer Umbun tijmannlegrar og eilijfrar Bleſsunar, AMEN.

29. Capitule.

Um þad Kennemañlega Lykla Valld.

VErium hellſt þer fyrergefed Syndernar, þeim eru þær fyrergefnar, og hverium hellſt ſem þer þær aptur hallded, þeim eru þær aptur haldnar.

MAdgar Eymder umkrijngia oſs i þeſsum Heime, eñ Root og Uppſpretta allra þeirra, bæde gnd-

andlegra og likhamlegra, tijmañlegra og eilijfra er Syndiñ, Rom. 5. v. 12. Skule nu þessi saara Syndarinnar Kvol af oss sviptast, og ver wr þessum Jarn-Hleckium losast, þa mun Jesus koma þar til, og gefa oss sanna Vpran, og Aflausn, annars er þar engum Fridur, engenn Heilbrygdi, enginn Roosemc; Psalm. 38. v. 4. Enn nu kemur hann til vor, og tekur oss hryggva wr þessu Fangelsi, og wtleider oss wr þeirre fridlausu Syndaña Myrkvastofu syrer sijna Pioona, Esa. 52. v. 2. Hverju Verke þeirra og Vallde yfer ollum sannyndrande, ad hverke fær hneckt Diofull, Helvijte, Luc. 13. v. 11. ne neiner Veralldar Menn, hveria Adburde sem þeir vilia brwka; Þar uñ erum ver visser, af strax nefndu Uñbode Drottenns, wtgefnu hanns Pioonum. Soddann þiñar Gædsku hefi eg opt ad notid, minn JEsu; Þvi nær eg sekur, Synda færdur og Hiarta hryggur kem ad Footum þinna Pioona, þar leysa þeir mig i þijnu Uñbode, og so verd eg þiñar Naadar niootande; 2. Sam. 12. v. 13. Þu veiter oss ad sonnu Otal margar Velgiorder, og þijn Gædska er hvern Morgun ny (hvar fyrer mijn Sæl, ollum Skepnum framar, tilskylldast ad elska og lofa þig sem mogulegt er, og þo ert þu enn meira Heidurs verdugur); Enn þesse Astgisf þijn, Syndanna Fyrergefning, er sw mesta og stærsta: Psalm. 51. v. 11. seq. Þegar þu fyrergefur oss Syndirnar, þa gefur þu oss Daudum Lifed,

Pſ. 51. v. 12. Ecki ſo þad tijmarnlega, ſo ſem þad andlega og eilijfa, ann hvers Lijfs ad þetta Lijf, er ecki annad ad reikna enn Daude og Helvijte, edur Reisa til eilijfra Kvala. Einn Saka-Madur, ſem broted hefur af ſer Lijfed, hann verdur gladur, nær hañ er upphafdur vr Myrkvaſtofunne, og honum er þetta tijmarnlega Lijf gefed, ſem þo er einn at ſijgande Daude, Eymd og ſijfelld Plœga; Hvad miklu feginare megum ver þa verda, aumer Daudans og Grafareñar Fangar, þegar Jeſus vor hædſte Herra gefur oſs upp alla vora Synda Sekt, og ſeger: Þu ſkalt lifa og ecke deya, 2. Sam. 12. v. 13. Þa er oſs gefed þad himneſka Arfa Gotzid, ſem ver af oſs brutum, Jœa, wtſooudum med þeim fortapada Syne, Luc. 15. v. 14. 22. Þa er mer gefinn Akur Myſkunarinnar i Stadinn fyrer Dyrbliſſu Neydariñar; Gledinnar Ande fyrer Hryggdar Anda; Fyrer Serk Volœnnarinnar, Kyrtill Rettlœtiſins; Eſa. 61. v. 3. Naad Guds, fyrer Omœd Samvitſkunnar; Forſvar Jeſu Chriſti, fyrer Aklsgun Diofulſins; Eilijf Viſtar-Von himneſkrar Paradijſar, fyrer forþenta Utſnaran fra Guds Dirdar Auglite eilijflega. Hvad ſkal eg vm þeſſa Omœlanlega Nœd Guds ſegia, annad enn þetta: Þu, Herra Jeſu, ſnijr þer til eins dauds Hunds, þegar þu ſnijr þer til mijn og fyrer gefur mer Syndernar, 1. Sam. 24. v. 15. Enn Hund reikna eg mig maklega, þvi eg er ſo

opt

opt upp aptur Syndanna Spyu og Obeckt, hverja eg ædur liest vilia yfergefa: Jæeitt Svijn er eg rett nefndur, þvi eg velltemer so tijdt i sama Saur, 2. Pet. 2. v. 2. Samt hefur þu so opt tekid mig til Nædar, O Herra! eg hrædest ad bijn morgu Myskunar-Verk mer veitt, hvor eg hefe til Syndana vanbrwkad, Esa. 65. v. 2. mune verda uppa Reikning skrisad, og sinvast mer sijdar til stærre Hefnda. O hvad opt hefi eg lofad þer Trygdum! O hvad opt hafa þijner Pioonar sagt til mijn: Lat af Illu og gior hid Gooda! Þessu hefeg lofad, enn Dogum optar af þvi brugdid, Jer. 3. v. 20. Mæa eg opt hugsa so, einkum þegar eg skrijd fram forer þitt Auglit i Skriptar-Stoolnum: Hvad skal mer Overdugum Ormi, Esa. 41. v. 14. og i ollum goodum Verkum visnudu Halm-Strae, ad vogast fram forer Guds heilagt og hrædilegt Tignar-Velde? Jer. 23. v. 11. Hvad skal mer ad Jesu Fœtum, hvers Blood eg hefi troded, og hvers Sættmæla eg hefi opt rofid? Ebr. 10. v. 29, Samt mæa þo ecki þesse Þanke reka mig fra þessu Skioole; Þvi deye eg, so dey eg Drottne, Rom. 14. v. 8. Hvornenn sem þad gengur mer, þa fæ eg þo hverke Lækning ne Lijf, nema hia þer, þu eilijfa Lijf, og Læknis-Meistarinn Herra Jesu: Þvi skal eg her ei Ohræddur hætta, mer hefur þad ad goodu Athvarfi orded, so mun þad og verda her epter: Þu villt engann fra þer reka sem til þijn kemur: Þet-

ta Ordid: Engañ: Dyrfir mig, eg vil lœta mer œnœgia þad, med þvi fleira sem þijner Pioonar her uñ boda mer, fraṁ af hverra Munne ad þitt bleſſad Blood, O Jeſu! ſo gott sem blœder yfir ſollinn Synda Sœr mijn, 1. Joh. 1. v. 7. Og þetta Salve yfer mitt ſorgande Hiarta: Hvar vid eg lœknaſt og fœ andlega Hugar-Hreſsing: Þegar eg tiœne þeim þeſſa mijna ſœru Eynid med Munninum, Pſ 32. v. 5. enn þer, O Jeſu! med Hiartanu ſundurmordu, þa ſvara þeir mer þeſſu Utvortis, enn þu Hiartanu Jñvortis fyrir H. Anda sem þad þar fyrer Trwna innſiglar: Jeſu Hiarta þoler þad ecke ad burtreka þig Hiœlparlauſann, hanns Myſkun mœder hañ, Jer. 31. v. 20. Hann vill ei þinn Dauda, hañ er þer gefinn til Vijsdooms, Rettlœtes, Helgunar og eilijfrar Endurlauſnar, 1. Cor. 1. v. 30. So vertu nu hughreuſtur Sonur, þer eru þijnar Synder fyrer gefnar, Matth. 9. v. 2. Og þeir eru dauder og Magtarlauſer, sem leitudu epter þijnu Lijfe, Exod. 4. v. 19. Þar med verd eg fyrer Trwna heilbrigdur. Þau Launget nu Born ſtanda ecki til Arfs epter ſijna Forellðra, eñ þau ſkilgetnu hafa ecki fyrer þvi ad Ottaſt, og þeim þarf engenn uñ þad ad bryxla: So er og Drottins Pioonar aller ſkilgetner, Gal. 4. v. 26. til þeſſa Arfs edur Embœttis Utretting ar, epter Poſtulana, og þeirra Embœttis Verk kroptug fyrer Gudi (ſo sem edur er bevijſad) nœr þeir rekia Foot-Spor ſijns Herra, og fylgia hañs

Bod-

Bodum, i þvi ad kęna Orded hreint, og einardlega straffa þa sem gęnga ęa raungum Vege, so þeir af Guds Orde þecke sig og mege leidrettast, 2. Tim. 4. v 2. Tit. 1. v. 13. So sem og hugga þa hryggvu af Drottens Nęadar Fyrerheitum, Es. 10. v. 1. Cap. 35. v. 4. Ja, hvad þeir wtrietta i þessu, epter Jesu Orda Fyrersogn, þad er stadfest ęa Himnum. Nær þeir nu straffa mig, vil eg ecke einasta þad fegeñ lijda, helldur og til Þackar taka; hafi eg þann kęrann sem mig vara vill vid lijkhamlegu Skadręde, þvi skal mer ecke sęa kęr miklu framar, sem mig vill draga frę Helvijtis Ellde og eilijfu Skadręde? Eg veit ad Gud hefur bannad honum, ad gefa Hundum Helgedoom, Matth. 7. v. 6. Þvi skal eg þa þyckia þad, þo hañ varne mer ad medtaka, sem Hundur, Guds hęverduga Helgedooma, sem vantrwudum og Ogudlegum Medtokurum verda ad Ylm Daudans til Daudans, 2. Cor. 2. v. 16. Edur er þad ecke Velgiorningur ad bægia einum frę Elldenum, so hann brenne ecke? Meddeile þesse Guds Rads-Madur mervitanlega Overdugum þęa stooru Dyrendis Fesioodu sijns Herra, þa setur hañ będe mig og sialfann sig i hiñ mesta Hęska, Ezech. 33. v. 8. So sem eg vil fegenn ad Jesus giore þad vid mig sem honum gott þiker, so vil eg og fegeñ ad þesser giore þad vid mig sem Jesu wtgefed Uñbod til helldur þeim; Eg veit ad eg verd alldrei fegnare ad medtaka þau andlegu Gędenn af þeirra Hende, helldur eñ þeir

ad

ad meddeila mer þau, nær þeir ſiœa mig og þeckia fyrer þau hwngradann, Exod. 32. v. 32. Rom. 9. v. 3. Her fyrer utann boda þeir mer ſo margt eitt Lijſſins Ord, leyſa mig fiotradann, hugga mig hryggvañ, og ſenda ſo morg heit Bœnar-Tœr leint og hooſt fyrer minnar Velferdar Saker, upp til Drottens 1. Tim. 2. v. 1. ad mer mœtte verda þad Orſok, Tijmanlegrar og eilijfrar Olucku, eſ eg, ofañ a adra Jllſku mijna, hatade þa og forakt-ade fyrer allt þetta, Luc. 10. v. 16. So þeir and-verpudu þar yfer ofann a adra Mœdu, Ebr. 13. v. 17. Þvi hvada Barne er þad ſem hrœker i Aud-lit ſijns Fodurs, edur ſlœr og bolvar ſinne Mœdr-ur; ſkal þad ecke Bolvanenne nœrſt? Slijks hefn-er Drottenn viſſulega, ſem ecke lœtur ad ſer hœda.

Vareſt þvi aller þad ſterklega, ſem vilia inn-komaſt i Himnariike. Her fyrer utañ meiga Guds Þioonar vita Ekylldu ſijna i þvi ad fara vandlega og varlega med ſitt Lykla-Vallð, þvi med Draum-be og Ofbeilde ad brwka þad, hagar illa þeim frem-ia vilia goodañ Riddaraſkap; ad behallda goodre Samvitſku, koſtar Athygle, 1. Tim. 6. v. 12. 2. Tim. 4. v. 7. So ecke kvijde Saalenn vid þwng-um Reikningſkap epter a ſeinna: Ad dvelia ecke vid Aflauſn ydrande Manna, enn ſnwa þverbrot-num med Hoogvœrd, er goodur Mante i þeſſu Verke, 1. Theſſ. 5. v. 14. O Jeſu! Þu ſœtaſte Unnuſte minnar Saalar, myſkuna þu mer Over-dugum, ſnw þu mer gœlauſum og Giœlijf-

um

um, og leys af mer þijnum: Fanga þau særu Synda-Fiotur, so eg særdur og Synda hreildur, fae Frid og Fognud, Rom. 14. v. 17. Þad bodar mer minn Gud her uñ fyrer Muñ sinna Pioona, þvi vil eg og trwa, vitande ad mijns Hyrders Laufn, er fem flædfs þijns Laufu, so verdur mer sem og trwe, Amen.

30. Capitul.

Uñ Fall Thomæ Postula.

UNN Thomas, eiñ af þeim toolf, sem kalladest Tvijbure, var ecke med þeim þa ed Jesus kom. Eñ hiner adrer Læresveinarner sogdu til hañs: Ver hofum sied Herrañ. Enn hann sagde til þeirra: Nema eg siae Naglaforeñ i hanns Hendum, og lante minn Fijngur i Naglaforeñ, og eg legge mijna Hond i hanns Stijdu, þa trwe eg ecke.

AD sofa lenge, aflar Vanheilsu, tærer Formeganenne og spiller Nædar Tijmanum, soddañ Slen hindrar opt fra goodu Tækefære. Þad er engenn Nijdvng, ad heyra þad, ad Menn barmer sier og æsake sig, nær þeir forsiaa sig i þessu, þegar þeir vilia vera i þeim Hlutum, sem Holldsins Vilia og tijmañlegum Giædum vidkoma: Var eg

ecke

ecke eirn Vitſyrringur (ſegia þeir) ad eg forſoom-
ade þad edur þad: Eñ hvad ſkalldan heyra Meñ
ad þad take ſært, þo þau andlegu Efne og Verk-
an Sæluhiælpareñar falle undañ; Tilſiñingenn
þar til, ſijneſt opt ad vera æred dofeñ, þar vid er
ecke brugded Blunde þo kallad og hroopad ſe ſeg-
iande: Sofed ecke, Matth. 26. v. 41. 1. Pet. 5. v. 8.
Þad bijdur ad Meñ vakne edur þecke þad fyrer
ſtoora Misgiørd, edur gefe good Svor, fyrr enn
Lwdur, ecke ad eins Logmæalſins, helldur Hrijſſ-
ens og ſnarprar Hegningar giellur uñ Eyrunn,
jæa, ſtundum ecke fyrre eñ Særed er orded fwed
og for-roted, og ollum Svidanum leggur inn ad
Lijfe Sæalareñar. ſo heñe er Daude bweñ; Þar
kemur og ſtundum añad verra til, þvi eitt bijdur
odru heim, þad er Torvelldne Trwarennar, ſo þar
ſijneſt Skipbrot bwed æa hverre Stundu; Sodd-
ann er algengeñ Landfar-Soott æa þeſſum Dog-
um, þetta og þvilijkt Harma-Spil mæa noog ſiæa
og heyra.

Lijking her uppæa mæa ſiæa æa Thoma Poſtula,
hañ var ecke med Læreſveinunum þæa Jeſus kom,
hvar hañ var æa medañ vardar oſs ecke uñ: Ad
hañ hafe ecke ſamlagad ſig Læreſveinunum, epter
þad ad þeirra Flootte giordeſt fræa Drottne i
Grasgardenum er misgrunande, þvi Lucas ſeger,
ad þeir tweir Emaus Vegfarendur hafi funded þæa
elleſu ſamañſafnada; Hitt er lijklegra, ad hañ hafe
uñ þeſſa Stund, ſem Jeſus kom, genged eitt-

hvad

hvad uppa Skemtan edur Forvitne, ellegar til einhverra sinna Utrettinga; eñ hvad sem i þessu vered hefur, þa feck hann noogu þwnkt Sar af siñe Burt-Veru, sem var Vantrwenn, eitt þad stærsta og Saalunne skadvænasta, þvi aan Trwareñar er Omogulegt Gude ad þocknast, Ebr. 11. v. 6. og hver ei trwer hann skal fordæmast: Hver Synd kann þa ad vera skiædare og skadsamare enn þesse? Þvi ef Liooseð sialfr er Myrkur, hve mikil munu þa sialf Myrkurenn? Matth. 6. v. 23. So var þetta Lioos formyrkvad orded hia þessum Guds Manne wr Hoofi fraiñ, ad hann trwde ei ad eins ecke heyrande, helldur sagdest hañ ecke trwa siaande, nema hann yrde Sarunum Drottenns apreifande. Serhver lære þvi her af þessu Dæmi, ad skilia sig ecki frea Samfelagskap Guds Barna, Ebr. 10. v. 25. edur Samkundu þeirra Frumgietnu, Ebr. 12. v. 23. hvar Guds hreina Ord er kendt og predikad, af hverju vort Trwar Lioos kviknar og endurnæreſt, Rom. 10. v. 17. vidhellst og vardveiteſt, þviad i Kyrkunne talar Drottenn vid oss, og uppvekur vor Eyru, so ad ver heyra kunnum, so sem sanner Læresveinar, og vitum sijdañ ad tala þar wt af, ecke ad eins vid vor mædd Hiertu, helldur og vid adrar Sorgbitnar Saler i Naudsyn; Es. 50. v. 4. 10. Þar faum ver Græðslu vid serhverium Meinsemdum vorrar Saalar; Es. 53. v. 3. Þar faum ver retta Undervijsan uñ þad, hvernenn ver skulum gaa-

ga og Gude þocknaſt; Þar fæum ver ſied, ſ
ſem i odrum Spegle vora Breitne og Blette; Þar
fæum ver Vopnenn til ad beriaſt med, i þvi and-
lega Strijde, ſo ad Corona Lijfſins oſs ſijdaſt veit-
aſt kuñe; Jeinu Orde: Þar fæum ver ad læra þa
ſonnu Gudhrædſlu, ſem bæde er til þeſſa og añars
Lijfs nytſamleg: Gefer þu þig fræa þeſſu andlega
Herberge og Borg Drottens, hefur þu ad væn-
ta andlegrar Villu i þeſſare Eydemork, ei ſijdur eñ
Agar burt vikenn vr Abrahams Hwſe, Gen. 21.
v. 14. Þu telur þad ecke mikla Synd, eitt Sinn
og annad ad hallda þer fræa Guds Barna Sam-
kvæme; eñ eg ſegie: Flijtur a medann ecke ſockur:
Her var Thomas eitt Sinn i burt, og feck hann
noogu þwnge af þvi. Barn Guds, vird alltijd fyrer
þer þann þraungva Veg Lijfſins; ef þeir, ſem koſt-
gæfa ad fara alltijd ſem rettuſtu Leid, hiælpaſt
naumlega, hvad mun þa vilia verda umñ hina ſem
ſijfellt ſofa i Athugaleyſenu, Poſt. G. 20. v. 9. og
yduglega forſmæa Kyrkiur, Kennemenn og Guds
Orda Lærdoom; þeir þurfa ecke ad undraſt þo ad
framkome, ad þeir fare enga Huggun af Gude i
ſiñe Hriggd, helldur ad hann vilie ſpotta þa i þeir-
ra Plægum, fyrſt þeir ſættu honum ecke, og verde
ſo ſadder af ſinne egenn Prioſku. Prov. 1. v. 25.
26. Ad ſoñu er þeſſe Doomur Veralldareñar Al-
kuñugur; nær hun hughreyſter ſig i ſiinum Glæp-
um, ſegier hun: þad ſier ecke meira a mer eñ hinum
odrum. Þad kañ þer þu vonde Hyrduleyſinge ſo ad

ſijnaſt

sijnast uñ Stund; eñ vilttu ecke leida þer i Hug ad þad kunne ad ske, ad Gud uñ lijde þig sem annad Reidennar-Ker, sem bwed er til Fordæmingar, og sem Saud sem ætladur er under Knijseñ, þegar þu hefur ecke einasta soddann Þocknan og Lyst æ þijnum Lostum, helldur og añarra eins æ sig komnum: Þad er og stundum skañt ad bijda Hoggsins, þvi audur eñ þad Þyrnarner eru fullvaxner æ Þyrne-Bwskenum, þad er, audur eñ sa edur sa hælfnad hefur Eirn og Añañ vondann Asetning, edur mjdt i honum, tekur Gud af øll Raadeñ, og hañs Reide svipter þeim ferskum i burtu. Ps. 58. v. 10. Þu kannt ecke ad tala æn Twngu, og ecke ad lisa fyrer utann Hiarta; So sijnast þo marger i Heimenum ad vera æ sig komner; þeir hafa Obeit mikla æ þvi ad læta undervijsa ser uñ Gud, þvi tala þeir og hid færsta uñ hann, þar af mæa sijnast þeir hafe hañ ecke i Hiartanu, edur Elsku nockra til hañs ne Trwa honum, þer fyrer reiknast þeir lifande dauder; I þvi er falid þad eilijfa Lijf ad trwa i Hiartanu æ Gud, og jæta hañ med Munnenum, þa fylger epter Rettlæted og Sæluhiælpenn. Rom. 10. v. 10. Eitt dofed og daudt Hollð sinnur ei til þess, þo þad se skored edur kliped; eins er og vared þeim daudu og dofnu Samvitskum: Þær finna ecke til þess, þo Satan skere wr þeim Hiartad, þad er, alla Tilfinning til Syndarinnar, øll Ydrunar Mykende, og alla Elsku til Guds og hanns Bodorda, þar sem eitt Guds Barn fær megn Sarend-

de jafnvel af eiñe Yfirſioon, þvi Þeirra Samvitſka er ſo kvik af ſijfelldre Stroffun Heilags Anda, yfir hverium þau bwa, ad þau mega eckert vidkvæmt þar innleggia: Hvad ſem uñ þetta er meira ad vera, ſe ollum oſs ræadlagt, ad minnaſt jafnann og haſa i Huganum, einkum þegar Diofull, Holld og Heimur vill hindra oſs fra þvi gooda, þau Ord ſem Martha ſagde Syſtur ſinne Mariu fordum; Meiſtarenn ſagde hun (enn þad var Jeſus), er þar, og kallar a þig. Joh. 11. v. 28. Hann kallar a þig til Guds Orda Heyrnar, þvi i hverium Stad ſin hañ ſickad hefr ad vera ſkuli Miñing ſijns Nafns, þangad vill hann koma og bleſſa þig. Exod. 20. v. 24. Þeſſe ſame Stadur og Sofnudur Guds Barna, maa heita eiñ andlegur Himen, a hverium Sool Rettlæteſins Jeſus lætur ſijna Geiſla ſkijna, er upplijſa vor Mannanna Hiortu. Vilier þu nu ecke verda wti i Myrkruuum, fyrſt Villunnar og ſijdañ Fyrerdæmingareñar, ſo gack nu i þeſſu bleſſada Liooſe, ſo þad leide þig i Lioos eilijfrar Byrtu. Lær her eñ framar, chriſteñ Madur, ad rettlæta ei þijn raungu Verk, med Hreſunum Drottens Aſtvina, ſegiande: Þad og þat hendte hañ og var hañ þo goodur Madur, þvi maa mig ei ſijdur ſke hid ſama? Þvi þo Noa hendti Oſ-dryckann; Gen. 9. v. 21. Loth Bloodſkoñ, Gen. 19. v. 33. etc Moyſen Manndraped, Exod. 2. v. 12. og Efaſemenn, 4. M. B. 20. v. 10. Aronem Skwrgodadyrkuneñ, 2. M. B. 32. v. 2.

Davið

David Hoordoom og Manndrapid, 2. Sam. 12. v. 2. etc. Petrs Afneiting, og þau adra Drottens Læresveina Hardvidenn, þau er slijkt ecke skrifad þer til Eptirbreitingar. Eda villtu breita efter Juda i Falsinu og Svikunum, og verda honum maaske samferda? Nei; Helldur er slijkt skrifad þer til Vidvorunar, og Sannvdrande Monnum til Trwarstyrkingar, ad nær þeir falla, þa skule þeir þo ecke orvænta ser Nadar Drottinns, sem er rijkur af Myskun yfer þeim sem aptur snwa, af Hiarta ydrast og Ottast hann, þvi þar sem þess er þeckia med sarru Angre Syndina, og hata hana, enn trwa a Jesum, sem rettlæter Rangiætann, þa nær þetta Ord til hvilijkra: Hvar Syndinn yfergnæfer, þar yfirgnæfer Nadenn miklu framar. Minn goode Jesu! opt vill mer tilfalla særlegur Veikleke Trwarinnar, en hiealpa þu minne veikre Trw, se hun lifi og lifsi i sannre Gudhræddu; Þu blessada Loos og Lijf, kar þitt Lijfsins Ord, lijsa oss allt til Heimsins Enda, so ver alldrei fra þer fallum i neina Vantrw edur Orvæntíng, AMEN.

31. Capituli.

Um Vidrettíng St. Thomæ af Skodun Sara Þraña Jesu.

EFter Atta Daga voru en aptur hans Læresveinar þar inne og Thomas med þeim. Þa kom Jesus ad

luktum Dyrum, ſtood i Mided og ſagde: Fridur ſe med ydur. Sijdañ ſagde hañ til Thomam: Rett þu þín Fijngur hijngad, og ſkoda mijnar Hendur; lypt upp þíne Hende og legg i mijna Sijdu, og vert ecke vantrwadur, helldur trwadur.

Um þann lifanda Gud talar David þañig: So ſem þitt Nafn er, ſo er og þín Lofſtijr iñ til Enda Veralldarinnar, Pſ. 48. v. 11. Medal Mannaña er Nafn og Lofſtijr alltijd ſamferda, enn ſo ſem Gud tiener ſig ad vera i Ordinu, ſo reyneſt hañ alltijd i Verkunum; Hiñ goode Jeſus ſvarar alltijd til ſiña Nafna i ſíne Vidhoudlan vid oſs Syndarana: Hann nefner ſig goodañ Hyrder, Joh. 10. v. 11. Hañs Gædſka verdur og alldrei wogſlega wtſogd, hañ tekur ecke ad eins fagnande ea moote þeim Saudum ſem til hañs flya, helldur leitar hann og ea allar Lunder ad þeim ſem villaſt, og ber þa maettlauſa a ſijnum Herdum heim til Sauda-Hwſsins wr Haaſkanum, Luc. 15. v. 5. Þo Otal Dyner vilie umkrijngia þa og epter þeim ſækia, fær engenn þa ſkadad a einu Hofud-Haare, Eſa. 40. v. 11. ne þa ſlited wr hanns Hende, hann glatar engum af þeim, hann gefur þeim Liif og fulla Nægd, Luc. 21. v. 18. Joh. 10. v. 28. Þañig ſvarar nu Jeſus til ſijns Hyrders Nafns. Nærſta vel ſañadiſt þad a hañs Vidhoudlan vid Thomam. Munde ecke Thomas vera her ord-

eñ

inn allrar Readar Overdugur vegna Vantrwar sinnar? Hafde ecke Drottenn Rett til ad yfirgefa hann i fræleitt Siñe so hañ tryde Lygiñe og tapadest, fyrst hann villde ecke Sannleikanum trwa? Eñ þad kuñe ecke Jesu Myskunar Hiarta ad lijda, þvi kom hann her uppa nijtt hanns vegna, med nija Medalgæaungu og nija Fridarbodan, so hann læknade hanns niju daudlegu Akomu. Hvar fæst nu liosara Dæme og Sañleiks-Vitne uppa hñs Loford, ad hann vilie ecke wtslokva lijttlogande Lijn-Kveik, ne brækadañ Reyr sundurbrioota, Esa. 42.v.3. Og ad hann se komenn epter ad leita, og Saaluhoolped ad giora hid tapada? Soddañ er ollum veik-trwudum Guds Saudum til stærstu Huggunar, og ollum sannydrande Syndurum til Andlegrar Hugar-Hressingar, þvi Jesus er hinn same i Gær og i Dag, hinn same allt til Eilijfdar, af Ordaunlega heitum Myskunar Ydrum, og stærsta Oveilia a Syndarans Dauda. Jesus itrekar her oll hin somu Ord, sem Thomas hafde adur brwkad a sijnum Vantrwar Vege: So hagar Jesus þvi enn þa alltijd; Þegar hann snijr Syndaranum a Ydrunar-Vegeñ, þa lærir hañ Syndarañ rekia til Baka þau Synda Spореñ, sem hañ geck fyrre, fyrer Endurmiñing, Upprifian, og saña Þecking i Hiartanu, hvar af ad aflast sonn Ydrunar-Tar, so sem þa grafed er epter Vatni i Jordena; Og mun sañlega margur af oss kannast vid soddañ Jesu Adferd med Hiartans Packlæte,

Þvi Þad sem ver nidurgrofum og hylium, Þad vill Gud uppgrafa og i Lioos leida, Eſa. 29. v. 15. Matth. 10. v. 26. Og mundum ver margt ſoleidis fela, og Þeſs ſeint minnaſt ef ſiælfræader værum, eñ hvad Madur man ecke, Þar tekur hañ einga ſerdeilis Ydran fyrer, enn hvar er Ydrunarlauſre Vonſkdu Fyrergefning heited? Þvi er Þad eitt Gædſku Verk Guds og nækvæmur Fodurs Gornungur, ad hann lætur Synda Regiſtur vort vera opid i Huganum, oſs til ſijfelldrar Ydrunar Amiñingar, uppa Þad, ad Þad verdi her i Naadenni yferdreged, og ſijdur leſid oſs til Sekta edur Syndagiallds a Þvi ſijdarſta allsheriar Þijnge: Eñ ſerdeilis upprifiaſt gordar Synder i Hornungum og Freiſtingum, Þa verda Þeſſe Særeñ vidkvæm, ſem Dæme Jacobs Sona wtvijſar, Þvi nær Þeim geck mæduſamlega i Ægyptalande, Þa mundu Þeir, ad Þeir hofdu ſeldt Broodur ſiñ, Gen. 42. v. 23. Þa maa Mann opt med Harme rekia Þad ſem adur var med Hlætre nidurſad. Herſogd Drottiñs Amiñning gioorer oſs og Vareigdarſamare ad ſia vid Syndinne, og Koſtgæfnare ad ſtrijda moote Dioflinum, Heiminum og Holldinu, Þvi Minning hinna fyrre Synda, bender oſs til Þeirra allt ſiæande Drottinns Augna, ſem ecke einaſta veit oll vor Verk og Ord, helldur og Þa huldu og heimuglegu Hiartans Þænka, Jer. 17. v. 7. Þvi ſo ſem hann ſer Þad fyrra, ſo ſer hann og Þad ſijdara, og alldrei dyliunſt ver

fyrer

fyrer hanns Augum. Nu uppa það ad Thomas med andlegre Veilbrygde og Hugar-Hægd, synde Jesus honum sijn Særa-Ör, so hañ mætte þar a þreifa, og af vantrwudum giorast trwadur; Hvad og aan Dvalar skede. So fær og enn mijn Sal i Trwnne, ad þreifa a og skoda þijn Handa og Foota Sær, minn Herra Jesu, hvar vid eg læknast af mijnum Audar Meinsemdum, og giör st þar uñ fullvruggur, ad þu hafer mig med þeim innskrifad og teiknad i þijnum Hondum, Es. 49.v.16. Þegar mijner Fætur þreytast her a Krossens Vege, og Hollded tregdast med stoorre Ofoleñmæde, ad gænga þa tilskickudu Gotu Guds Bornum, þa set eg mer fyrer Sioonar, til Eflingar andlegrar Orku og Dugnadar, þijn Foota Sær og svijdande Under: So verdur mer, O Jesu! Þesse Rauna Vegur þægre og elskulegre, þvi eg sie þa, ad þad kañ ecke a añañ hætt af ad komast, ad naa inn i Himnarijke til þijn, eñ so; P.G. 14.v. 22. Þegar Syndaña Sær særa og mæda mitt Hiarta, og boda mer Helvijtes Pijnu, og þad eg mune wtskwfast frea þeim eilijfa Brwdar Sal, inn i hvern þeir ohreinu fa ecke ad komast, Openb. 21.v.27. Þa fly eg hræddur og mædur i Sared þiñar signudu Sijdu, þa blesudu Svolunar Biarg-Skoru, hvadañ strax skyn yfer mig liomande Geysle þiñar Elsku, lijka sem Glanse af Brivost-Skylde Arons fordum leiptrade yfer Foolked, til Fullvissu eins nad-

uglegs Teikns og Andſvars af Drottne : Hvar med þa og fridſtilleſt mitt Hiarta og fær andlega Endurnæring, jæa, hvad ſem mig vill aklaga, þar ſkal eg undañ þeirre Aklogun flya, til þeſſa Frij-Stadar og faſta Slotz. Hver maa mig þadann reka ? Enn ſerdeilis og enkum vil eg og ſkal hafa mig i þetta ohulta Skiool, nær eg formerke ad mijn Stund ſe komeñ, ad gæanga Veg allrar Veralldar, og Sæal mijn æa burt ad venda wr þeſſu Lijkhamans Hwſe : Þaangad i þañ Fagnadar og Fridarins Bwſtad vil eg þar ſenda hana, fyrer heitar Hiartans Andvarpaner, epter þvi ad eg er nu i Trwñe (þo veik ſe) viſs uñ þad, miñ Jeſu, ad hun ſe þijn Uñuſta, hveria þu hefur þer faſtnad i Naad og Myſkunſeme, Hoſ. 2. v. 19. Þu munt og eirneñ ſenda æa moote heñe þar himneſku Vagna, þijna H. Engla, og ad heñe innkomeñe i þetta faſta Slot, kann engeñ heñe framar ad ama, hverke Diofull, Synd, Logmæal, Heimur ne Helvijte : Enn æa medañ þetta dregſt undañ, og eg er her dveliande i Utlegdeñe, og Sæleñ verdur ad draga epter ſer Lijkhama þeſſa Dauda, Rom. 7. v. 24. vil eg alltijd nær ſem mer ſvijda Synda Særenn, og þeſſar Under uppyfaſt, ſem mig opt vill ſke, leggja Sær oid Sær, mijn Sælar Sær, vid Jeſu Sær : Þad ſkal miñ einaſte Græde-Plæſtur, þar med ſkal ſtilla allañ Hiartans ofur-Hita og Drooſeme, ſo burt þurkaſt beſt Syndarennar Blood, ad þad ſe med Jeſu Benia Bloode i burt

þveged, 1. Joh. 1. v. 7. So nærist best, i þessu Myrkre, þad andlega Trwar Ljoos, ad þetta Vidsmior legg'st þar ad, añars trwe eg ad fætt mune til Huggunar i þessare Eymdaña Myrkva-Stofu: Jæa, so verdur allre Bolvan best i Blessan snwed, oll Freisting best lægd, allur Harmur best bættur, allt þetta Skañ-Dege yndesfamast, allar Læng-Nætur, Job. 7. v. 3. Roosamastar, og Daudans Beiskleike burt drifeñ, med ollu odru Strijde adsnakande; Ad þu blessade Fridar Herrañ Jesu sert herbergiande i Hiartanu, saint Særa-Dreñ þijn opeñ, og Blooded blessad auglioost fyrer Augum Endurmiñingareñar; So skal þad vera mer, miñ Jesu, i þijnu Nafne og Naadar-Trauste! Añad Skiool og Traust hef eg ecke; Med þeirre Huggun vil eg lifa æa medañ eg life, med heñe og deya þegar eg dey, þvi fyrer hana og i heñe æa eg eilijflega ad gledjast. Þu, miñ Jesu! barst her Særa-Dreñ æa þijnum forklæradra Lijkhama, og lijfgader med þeirra Syning þañ hælfdauda Thomam; Þu syner þau mer her eñ, mijnu Hiarta til Endurnæringar; Eñ þar nu i Hæatigneñe þijnum himneska Fodur mer syndugum til Fridar og Boota; Þar sia nu þau og þijner wtvalldar, sem eitt Sigur-Teikn og Orsok sñar eilijfrar Sælu hiælpar; Þar fæ eg og ad sia þau med þeim, med fullkomeñe Glede-Sioon, æa hver eg nu horfe med veikre Trwar-Sioon. Þer, O Herra Jesu! se Dijrd og Vegsemd ad eilijfu, Amen.

32. Capitule.

Uñ Trwar-Styrking Thomæ Poſtula.

THomas ſvarade og ſagde til hñs: DROTTINN MINN OG GUD MINN. Jeſus ſagde til hañs: Af Pvi Pu Sanſt Mig Thoma Trnyder Pu; Sæler Eru Peir Sem Ecki Sian, Eñ Trwa Pe. Morg eñur Teikn gior de Jeſus i Augſyn ſiña Læreſveina, hver ad ei eru ſkrifud i peſſare Book, eñ Petta er Pvi ſkrifad, ad per trwed, Pad Jeſus ſe Chriſtur Sonur Guds, og ad per ſo trwader hefdud Lijf i hañs Nafne.

NÆr ed pitt Ord, Drotteñ, Pad opeñberaſt, Pa gledur Pad og gierer vijſa Pa einfolldu, ſeger hiñ H. David rettelega uñ Pad lifanda Guds Ord, ſo Pad ſem her er framűſett, ſem oll oñur, Pviad i peſſu Lijfſins Orde medal añara, fiñur Pu, Sæla mijn, ef Pu Pad grant ſkodar, eiñ fagrañ Lærdoom. Pu ſier her fyrſt nærſta vel uppfyllaſt a Thoma Poſtula, ſo ſem og opt a ſiælfre per, villtum og veik-trwudum Saud Jeſu Haglendes, Petta ſem Drotteñ ſeger fyrer Muñ Eſaiæ: Pegar ea var reidur uppa Odygd peirra Agyrndar, ſloo Pad og geymda mig fyrer Peim, og vard reidur, Pa raafudu peir hijngad og Pangad a Vegenum ſijns Hiarta, eñ Pa ed eg ſyndi peirra Vegu,

græda

grædda eg þau, og leidde þau, og huggade þau aptur, og þau sem gretu yfir þeim, Es. 57. v. 17. 18. Þad mega kallast hord Slog, þegar Drotten tekur af Hendena, og lætur oss reasa sialfkrafa at Hollds-Villdareñar Vegum, og i Blindleika Hugskotsins, 1. Pet. 5. v. 22. Þad skedur þo optt, þegar ver leatum oss ecke añad þocknast, eñ þad sem vond Naattura, uppæst af Diofle og Heime, vill hafa, eñ fyrerlijtum Gnds og goodra Maña Raad og Fortolur, Jer. 7. v. 24. Þau dregur Gud Reidareñar Sky yfir sijna Hiealp og Stiornan. Soddañ er megn Myrting, og ad þvi Leite meginare, sem blindum Mañe finst miña til heñar; Þad er þo tijdt einum trilltum Syndara. Hvad mun þvi þau vallda, þegar soddañ Villudyr aptur snwa af retta Leid? Añad eñ Til-lit Drottens Astar og Miskunar, sem tekur i Taumeñ og aptrar Ferdeñi til Helvijtes, Jer. 31. v. 18. 19. Og onijtter oll Kaupeñ, sem sameñ hafa vered vid Diofuleñ og Þerellderna, so sem þau hann rak wt Seliendur og Kaupendur wr Musterenu, Luc. 19. v. 45. hrein sar sijdañ Sareñ med Myrru beiskrar Tilfinningar, græder þar epter Sar med Sare, Es. 53. v. 8. og gledur so hiartanlega bæde Saal þess uñvenda, Es. 38. v. 17. Luc. 15. v. 32. og hiña sem borimudu ser, og adur gretu yfir hañs Hardydge og Uñvendunarleyse. Skal þer nu ecke virdast, mijn Saal, ad Milldeñ Drottens fare naakvæmlega ad Græddslu so daudlegs Sars? Soddañ fijner

sia

ſca Myſkunar-Meiſtareñ daglega bæde ca þer og morgum odrum, ſo ſem og eirneñ ca Thoma, hver her callitenn, græddur, leiddur og huggadur af Myſkunar-Hond Jeſu Chriſti, giorde eina ſtutta, eñ þo ſkijra og vafalauſa Jcatning uñ Jeſu Perſoonu og Embætte, ad hañ være ſañur Gud og ſañur Madur; Mañ med Apreifinguñe, og Gud Drotteñ med trwadre Vidurkenningu, medkende Thomas Jeſum, og ſo under eins tvær Nattururi i eiñe Perſoonu. Ad ſtanda i Miped, tala, ſijna, og leata þreifa ca Sœra-Drum Lijkhamans, voru obrigdañleg, auglioos, og omootmælañleg Teikn ſañarlegs Mañdooms, i hverium bygge ſkilningsfull Sœl; Eñ þeſſe Nafneñ, Gud og Drotteñ, bevijſudu Guddoomeñ ſerdeileslega (þo þad mege eiñeñ ſegiaſt uñ Mañdoomeñ, i Tillite til þeirrar perſoonulegu Einingar) hver nu ſo olldunges og einfalldlega kallaſt fyrre og ſeirne i Skriftenne, hann er Gud og Drotteñ, og þeſſe Gud og Drotteñ er Jeſus Chriſtur bleſſadur ad eilijfu, Rom. 9. v. 5. Hvers ad er Heidureñ og Rijked, Pioonkan allra Piooda og Twngumœla, og eitt eilijſt Vellde. Dan. 7. v. 15. Soddañ medkenner nu Thomas af Nad ſijns Guds trwadur giordur af vantrwudum, af ſœrdum Mañe heilbrigdur, af daudum lifande: Ea og einneñ, med honum þannig lœknadur, jœa hreinſadur i Sœl og Samvitſku af daudlegum Verkum, fyrer þitt Blood O Jeſu, Ebr. 9. v. 14. Þer til

Pioon-

Þioonuſtu, jæta þig og medkenna, eg vil þig alltijd jætà medañ þar er nockur Lijfs-Ed heit i mijnu Hiarta, og uñ ſijder, fyrer þiñ Krapt, hugſande, þæa Megned er þroted ad jæta þad talande; Eg vil og jæta þig med Hlijdneñe og Þioonuſtuñe; Eg vil jæta þig, Kroſseñ þiñ uppæa mig takande, og lijda allt hvad þer þocknaſt æa mig ad leggia, Pſ. 68. v. 20. Eñ læat þu, miñ goode Jeſu, þiñ Tilſtyrk hialpa mer i þeſſu ollu ſamañ allt til Enda, Matth. 11. v. 29. Bænheyr þad, þvi þu veitſt ad eg bid þig her uñ af ollu Hiarta, og vona vijſt ad ei vilier þu mer hvngrudum Saud þeſſa ſynia, ſem rette æa moote þer mæattlijteñ Fadm, þu minn Gud og Drotteñ, ſo ſem græatande og veikt Barn æa moote ſiñe Moodur. Mijn Oſt er ſw onnur, ad aller villdu þeſs giæta, epter Megne og Skylduñe, ad þu, O Jeſu! sert ſæa ſanne Herra, ſem hverium og einum Mañe hæfer ad veita ſæña Tign, Heidur og Lotning, þvi af þer og fyrer þig medtokum ver aller allt gott, Joh. 3. v. 27. Og i þer lifum ver og hrærumſt ver, Poſt. G. 17. v. 28. Enn ſæa eiñ medkeñer þig rettelega ſinn Herra, ſem er þer hlijdeñ, og lætur ſer af þer ſtioorna, og hver æanægdur er med allt þad þu lætur vera, ſo Mootlæte ſem Medlæte, Lijf ſem Dauda, jæa, lifer þer og deyr þer, Rom. 14. v. 8 Þetta fær ad ſoñu Guds Barna Ande giort, þo Hollded vilie annad, og mogle i moote, Cap. 7. v. 25. Þad er oſs ollum ſtoor Æra, og þad vil eg fyrer mig kioo-

ſa,

ſæa, ad heita og vera þín Prædl, miñ sæte Herra! enga Veralldar Vegſemd, ne ſtundleg Metord, edur faafenga Æru-Titla, nu einaſta æa Vorumumbrwkada, eñ Rentu og Elſku-litla, akta eg hiæa þeſſu Nafne: Fare þeir sín Veg aller, blijſt þetta. Eg sie ad Heimureñ hræſnar noog med þeſſu, kyſſande opt æa þæa Hendena, sem hann vill þo af-ſnijda, virder og hæder æa ſomu Stundu, lijka vel þæa, sem vielalaufrar Virdingar eru verder af honum, og ecke hafa til Hædnes uñed, Pſ. 12.v.3. Jer.7.v.4. Hvada Hiegoome er þad þæa, ad ſækia epter ſliikre Gull-Lodeñe Eyr-Mynt, og veſællre Vegſemd æa Vax-Spiolldum? Pad ſkylde og Heimureñ þeckia, ad þu Drotreñ Jeſus sert eiñ sañur Gud, jæa, sæa Gud sem allſtadar er nælægur, Joſ.2.v.11. 1.Kong. 8.v.27. Miked lijdur og þoler, lenge bijdur og eptervænter, 2.B. Moſ. 34.v.6. Og allt kann ad wtretta med sijnu Almætte, Gen. 18.v.14. Luc. 1.v. 37. Eg oſka hann kynne ad þeckia þetta rett, enn jaata þad ecke ad eins, sem morgum er nu tijtt. Eg oſka og ad sorgmædd Guds Born, æasamt aller sann-ydrande Menn, þecke ad Jeſus se Gud, trwr og gædſkurijkur, blijdur og bleſſadur, sem bæde hefur huggad, huggar og vill hugga sijna, og eilu Hormunga-Vatne æa þægum Tijma i Vijn venda. Fyrer soddañ einn Gud, hefe eg mætt þeckia þig alltijd, miñ goode Herra, hvad eg nu jaata, og vil alltijd jaata, þvi eg mun þad og einn-

eñt

enn her epter i ollum Vidlogum saa ad þeckia; og þvi ert þu nu saa Gud, sem alls Heidurs er verdugur, framar, jaa, eñ framar enn veitaſt kann, saa Gud sem tilbidiaſt skal, saa Gud sem var, saa Gud sem er, og saa Gud sem vera mun uñ alla Eilijfd. Openb. 1. v. 8. Af Þvi Þu Saast Mig Thoma trwder Þu, sagde Jesus; Joh. 20. v. 29. Jaa, minn Herra, so ad eins trwum ver aumer best, ad þu opennberer þig oſs, þitt Ord og Fyrerheit eiga og mega verka i oſs Trwna, og þad er ein þijn auglioos Nadar Opennberan, ad þu veiter oſs þad hreint med rettre Tijdkan Sacamentanna, þvi þar med forklaarar þinn H. Ande vor Skilnings-Augu, Pſ. 19. v. 8. Enn med Holdſins Augum gefſt oſs nu ecke ad ſiaa þig, hvad og i eingu hindrar vora Velferd, þvi þu vitnar her, ad þeir seu Sæler, Sem Ecke Siaa, Enn Trwe Þo, Joh. 20. v. 29. 1. Pet. 1. v. 8. Eñ þijn Undrunarleg Leidſla uñ Heimeñ, þijn ſerleg og ſtoor Hiaalp i Neydenne, þijn Ymi-ſæt Huggun i Freiſtinguñe og Hryggdeñe, þijn Hulning, Lof-K. 2. v. 9. Þinn Nadar-Doomur, þijn Vægd og Fyrergefning aa Syndeñe, og Hiartans Forſmeckur þiñar Elſku og eilijfs Lijfs; Med ſoddañ og þvilijkre lifande Apreifingu aa þer og þiñe Naalægd, O Jesu! giorer þu meſt ad þvi aſaint hinu, ad Trweñ og Elſkañ þiña, vefur þig ſo ad ſer med heitum Taarum optſinnis, og er þad þvi þinne ſerlegre Opennberan ad þacka; Eg vil alltijd gledia mig vid þeſſa Sioon

her i Lijfe, og her þreigiande, so gladur sem eg kañ, fullvijs vænta þinnar eilijfu Dijrdar-Sioonar, þoar eg med þessum Augum, þa þo forklaarudum, sie þig sagnande gladur, i Endalausum Fognude og Fride, Joh. 19. v. 27. Þængad til vil eg una mer vid þad, þo Hiartad hupe opt i Himenenn, ad þu hefur lœted allt þad mer uppteiknad verda fyrer þijn Verkfœre, sem eg þarf ad vita mer til Sœlu-hiælpar. Joh. 20. v. 31. So er eg nu sañfœrdur uñ þad, af þijnu Orde, ad þu, minn Jesu, sert Christur, og Sonur lifanda Guds, hijngad i Heimenn komenn, synduga Meñ Sœluhoolpna ad giera, so og ad aller þeir sem a þig trwa, fyrerfareſt ecke, heldur hafi eilijfst Lijf. Joh. 3. v. 16. So er nu oll nyjin Von og Trw bygd og Grundvollud a her, fyrer hoeria Trw eg sannlega frelsast; Þar uppa vil eg lifa og sijdann deya i þijnu Nafne, O Jesu, Amen.

33. Capitule.

Uñ Openberan Christi vid Siooen Tiberiadis.

Eptir þad Opeñberade Jesus sig Lœresveinunum aftur vid Siooeñ Tiberiadis. Eñ hañ Opeñberade sig so: Þar voru til samans Simon Petrus, og Thomas, sem kallast Tvibure, og Nathanael, sa er var af Cana Galileæ, og

og Syner Zebedei, og adrer tveir af hans Læresveinum. Simon Petrus segier peim: Eg fer ad fiska, peir segia honum: Ver kommum og med per. Peir gengu vt, og stigu strax a Skip, og a peirre Noottu fengu peir eckert. Eñ ad Morgne kommum stood Jesus i Fioruñe; Eñ Læresveinarner vissu ei ad Jesus var pad. Jesus sagde til peirra: Born, hafed per eckert ad eta.

Opt vitiar good Mooder eins veiks Barns; so villde og Jesus opt byrtast sijnum veiktrwudum Læresveinum, epter sijna Upprisu, lætande oll sijn Born vita, sem her eru Hryggdum vafiñ, og epter honum bijdande, ad hañ vilie ecke læta pau lenge Huggunarlaus preygia, Es. 41. v. 10. Pvi hann er alltijd nealægur sundurknosudum Anda og mordu Hiarta; Ps. 51. v. 19. Pegar Hormungenn prenger, synest oss Jesus længt burt, enn pa er hann po nærstur, pegar pijn Tær reña, vill hann pig snart med Huggun inispenna, pig gledia, fadma og ad ser vefia, Matth. 5. v. 4. 2. Cor. 7. v. 10.

Her voru Sio Drottenns Læresveinar vid Siooeñ Tiberiadis i Fiska Epterleitun, eñ fengu po eckert a peirre Noottu. Siooremn edur Vatned merker opt stoora Hormung i Skriftenne; Drottenñ hiealpa pu mer, segier David, pviad Vatned gengur allt inn ad minne Sælu, Psalm. 69. v. 1.

Nootteñ i ſama Maata tekſt og fyrer Hryggd optlega; Landed er myrkt af Sorguni, ſegier Eſaias: Eſ.5.v.30. Og Job ſegier: Eg vonade epter Liooſe, og ſiæ, þar var Myrkur; Jæa, ſo ſem þad diſma Lœngnœtte er einslegt vakande Manne, hver ed þrœer epter Deigenum, Job.7.v.3.4.13.14. So er og þetta Liif þeim lœngſamt og leidt, hverium Sool Heilſunnar, Tungl Velgeingnennar, og Stiarnur Aſtvina Huggunar og Epterlœtis, med annare fleire Byrleiſu, og mootdrœgum Vinde, hafnar og ſkijn ſkialldann gladt; Þeim ſem ſoddañ opt reyna, gefur til ad draga wt œa Diwped, i Mœdu, Sorg og Andvarpe Hugſkotſins, þar mega opt koma œa þeirra Vœnga ſalter Taara-Dropar, ſtundum meir Heimuglega enn Opennberlega, hverier ei verda þo alltijd Medaumkunarſamlega œalitner, og ſtundum ſijſt af þeim, ſem heſt er Von viti, ad þeim boded er, ad grœta med Grœtendum; I þeſſu, ſem i fleyru goodu, breſtur nu œa Dogum Kœrleikann, og Tilſinningar Mykinda til ad harma Joſephs Skada, miklu framar enn her þeſſa Drottenns Lœreſveina. I ſoddann ſoltum Hormunga-Sioo Veralldarennar leinge ad hrekiaſt, helld eg þurfe Mañ œa moote ſer, ecke ſijdſt ei Drotteñ ſiœlfur ſyneſt eiñeñ dvelia ad koma med ſijna Huggun; þetta giorer Sorgena ſtœrſta; þvi hvad mikill ſem Moot-Byrenn er Utvortis, ef þar er Logn Innvortis, og Hlijvidre Drottenns Hugſvalana, ſo er oll ytre Sorg og

Moot-

Moot-Vindur ei utann einungis Gledi ad reikna, 2. Cor. 6. v. 10. Nu þo þad se vijst og Obrygdañlegt, ad Jesus se hiia sijnum sorgande Bornum alltijd (þvi hañ er med þeim alla Daga, allt til Enda Veralldar, Matth. 28. v. 20. Eñ þar eprer allt i ollum), þa eru þeirra Augu so halldeñ, sem Læriſveinaña, ad þau þeckia þad ecke glogglega medañ Sorga-Nottinn er sem diñuſt, fyrr eñ byrter og af bræer. Hann lætur og Sorga-Nottina vera Sorga-Nott i Tilfinninguñe, so þvi betur þeckeſt og verdi rekid i mooti Hugguniñe, og ei verdi annad sagt, eñ Jesus hafe hana veitt. Jæa, Jesus lætur sum sijn Born og kæruſtu Aſtvine vera opt i þeſſu Lijfi ea Vindasamre Sioo-Reisu Hormungaña, so þau fea sialldann læangvinnt logn, uppfyllande so þesse sijn Ord: I Heiminum hafi þer Hryggd; Eñ hefr þo siælfur so nækvæmt Valld a Stiornninne, ad alldrei Kollkaſtaſt, og gefur vid nærande Huggun i hverre Hrygad, samt vidrettande Adstod i hverskins Þorf og Bole. Hverneñ seim nu Bylgiur og Vindar yfa sig, þa eru þad mækleg Synda-Laun; Eg hefi sad i Synd, þvi er mer mækleg Sorgaña Uppſkera. Eg bid þig þo audmiwklega Vægdar, minn goode Jesu, ad ei refser mer epter Maklegleikum, heldur stiller Storminn og læger Bylgurnar. Eg veit ad eitt Sinn fær Enda miñ Sioo-Heakningur; Eg veit ad epir þessa diñu Lijfſins Vetrar Nott byrtir og kemur Dagur goodra Uñſkipta, a hverium Jesus

lætur mig med odrum ſijnum Elſkendum ſkipta uñ Bwningiun, og flytiaſt inn a Sælu-Hofu eilijfs Fagnadar, hvar eg fæ ad heckia hañ til fulls, og ſiaa Auglite til Auglitis. Ad Morgne leidde Gud Israel klaklauſt yfer had rauda Haf, Exod. 14.v. 22. A Eſſta Degi leider og Jeſus ſijna Sioohrocktu Veſælinga, vr þeſſarar Veralldar allre Hafs-Naud, og verdur þa Lendingeñ i Hofu eilijfrar Paradyſar. Huaſum her til glader, þvi þar mun þa Frelſariñ Jeſus ſynelega nælægur, burt taka vort hrornad Hollt, vr Daudans Brinn-Garde, og leida vorar Sæler ſameingdar forklæarudum Lijkhomum i Hoop og Selſkap utvalldra; Þa er oll Noott wte, eñ fengeñ eilijfur Gledi og Fagnadar Dagur utañ Enda. Preyum her eptir Þolinmooder! Jeſus ſpyr her Læreſveinana, hvert þeir hafe eckert ad eta? Hvar til þeir ſvorudu Nei. Þad gefur mer þa Eptertekt, ad her hafi mætt nockur Skortur a Ferdum vera; Hvor Klogu-Mal eñ þa opt maa heyra hia Guds Bornum, þvi ſoddañ Reynſlu hefur Gud latted optſiñis framkoma vid ſijna elſkulega Aſtvine, medal hverra ad var Forfaderiñ Abraham, þar fyrer vard hann ad flya i Egyptaland, Gen. 12.v. 10. Vegna Hallæris vard Iſaac ad flya i Land Philiſtinorum: Gen. 26.v. 1. og Jacob ad ſenda, Gen. 42.v. 1. Og ſo ad flya i Egyptaland, Gen. 46.v. 1. Sa goode Guds Madur David vard og var vid þennann Vond, 2. Sam. 21. v. 1. og fleire

Otal

Otal marger, þvi kann oss einnig ad tilfalla slijkt hid sama; En̄ þad er so um̄ þetta Mootlæte sem allt annad, ad Þoleñmædeñ er þad Sikur, er sæter þessa beisku Jurt, þvi hun er Mooder Dygdana, eiñ edla Fesioodur, og hiñ dijrmætaste Geimsteiñ, sem hefur Nætturu Glede og Farsældar; Gledeñar Natturu hefur hun, þvi hoar hun bygger fastlega, þar gledur sig sa hana hyser alltijd iñvortis yfir Hormungunum, 2. Cor. 4. v. 17. og reiknar þær ser fyrer Medlæte, hvert i moot Holdsins Doome: Farsældarennar Nætturu hefur hun, þvi sa er sæll sem Frestinguna þolennmoodlega lijdur, þvi epter þad hann hefur reyndur vered, mun hañ odlast Lijfsins Coronu, hverre Drottenn fyrerheiter þeim sem hañ elska, Jac. 1. v. 12. Vert þvi ecke oþoleñmoodur, þu Guds Barn, þo þinn goode Gud og Gædsku Fader læte þer ecke allt þad i tie, sem þu vilt edur þykest þurfa med til Holdsins Naudþurftar, hañ veit best hvad oss hendtar, hañ sier best fyrer voru giorvollu Rande, þvi er og best ad hañ rande; Þegar ver erum Ohugsiwkaster fyrer Lijkhamanum, þa ber hañ Uñsorgunena, eñ af ofmikille Hugsijke forgleymum ver Sæluñe, og fær þa Hws-Moodureñ ad sitia a Skoreñe, eñ Anibœtteñe er troded upp i Beckeñ, og er þad ill Nidur-Rada, hveria Gud vill ecke hafa, Gen. 21. v. 10. Gal. 4. v. 30. þo hañ mege þad optsiñes sia hia morgum af oss: Og er i þvi audsiin Glæpur Vantrwareñar, þvi ef ver trwdum

Gude fyrer oſs, ſo ſm̃ Born goodum Foreldrum, þa legdum ver oſs meſt epter hañs Befalningum, af hverium ad þeſſe er ecke hin ſijdſta; Leited fyrſt Guds Rijkes og hañs Rettlætes, Matth. 6. v. 33. Enn, Barn mitt, hvad ſeger Gud þar strax epter? Þad, ad þer ſkule þa allt gott til-leggiaſt. Nu fyrſt Gud ſeger þad ſkule ſo vera, þa ſtendur þad ſtodugt, ef þu ſialfur hindrar ecke fyrer Gude, og leitar hellſt og meſt epter Naudþurft Sælareñar: Ef giorer þu þetta af Alvd, og ottaſt Drottenn af Hiarta, trw mer, hann ſender þer Hialp, ſo i þeſſare ſem allre añare Naud; Þvi enga tekur hañ undañ, þegar hann ſeger: Akalla þu mig i Neydeñe, þa vil eg bœnheyra þig, og þu ſkallt aptur heidra mig, Pſ. 91. v. 15. Her er þad þo engañvegeñ med meint, ad þu kaſta ſkuler fra þer allre chriſtelegre Umhoggiu Lijkhamans, þvi þad er og ſo mote Guds Bode; Forſoomun Embættes Verkſins, Leteñ, Oþrifnadurenn, Bœnrœktarleiſed, og þvilijkt, er þer af Gude ſtreingelega fyrerboded, og hootad þyngu Straffe: Bidia ſkalltu og erfida i Orta Drottens, ſo fær þu Bleſſan og Braud af Drottne. Mina goode Gud, eg vil fegenn lijda allt þad ilt̃ þu vilt a mig leggia, og þer þocknaſt, þu hiælpar allt̃id þijnum, þu hefur noog Rœd, þijn Myſkum bœte allañ vorn Breſt, og uppfylle vora Naudþurft, ſijdañ ſed þu oſs alla, vor Gud, med Fagnadarens Braude i Dijrdeñe fyrer Jeſum Chriſtum, Amen.

34.

34. Capituli.

Uñ fiallst Kraptaverked sem Jesus giorde vid Siovcñ Tiberiadis.

ÞAN hañ sagde til peirra: Kastid wt Netinu a hœgre Sijdu Skipsins, og munud per finna nockud. Peir vorpudu wt, og gatu ei dreged syrer Fiollda saker Fiskaña. Þa sagde sa Lœresveiñ til Peturs, sem Jesus elskade: Herrañ er þad. Eñ þa Simon Petur heyrde þad ad Jesus vœre þad, vasde hañ uñ sig Skirtuñe, þviad hañ var nakeñ, og varpade ser wt a Siovcñ. Eñ adrer Lœresveinarner komu a Skipenu, þviad peir voru ei langt fra Lande, helldur nœr tvs Hundrud Alna, og drogu Neted med Fiskunum, og er peir stigu a Land, sau peir Ellds-Glœdur, og Fisk yfir lagdañ og Braud: Jesus sagde til peirra: Færed hijngad af þeim Fiskum er per fengud nu. Simon Petrus stood upp, og drog Neted a Land fullt af stoorum Fiskum, Hundrad þremur og fiuntyge: Og þo peir vœre so marger, þa rifnade þo ei Neted. Jesus sagde til peirra: Komed her, og snœded. Engeñ Lœresveinaña þorde ad

ſpyria hñ: Hver ert þu? Þviad þeir viſſu ad þad var Herrañ. Þa kom Jeſus og took Brauded, gaf þeim þad, og liſka eiñ-eñ Fiſkeñ. Þetta er nu hid þridia ſiñ ſem Jeſus opeñberade ſig ſiñum Læreſveinum epter þad hñ var uppriſeñ af Dauda.

Hlijdne er betre enn Offur, 1. Sam. 15. v. 21. hlijded Barn elſkar Fader-renn; Þegar þad þocknaſt honum i ollu þvi þad kañ, tekur hañ Vilia-ñ fyrer Verked. Eitt hlijded Guds Barn breſtr alldrei Guds Elſku, Guds Hialp, Guds Bleſſan. Læreſveinarner koſtudu wt Netenu til hægre Hlidar Skipſins, epter Jeſu Boda, og fengu mikla Bleſſan. Þu kaſtar þijnu Nete wt, Luc. 5. v. 5. a hægre Hlid, ef þu lagar allañ þiñ Verknad epter Guds Orda Skipun, ſo ad hvert þu etur edur dreckur, eda hvad þu giorer, þa giorer þu þad i þeim Aſetninge, ad Gud haſe Heidureñ, Col. 3. v. 17. Kaſter þu wt Bænar-Netenu audmiwkur i Trwñe til Guds, og Undergeſne hanns Vilia, ſo kemur hverugt toomt. Barned hugſar, lijtande a Fodurſins Elſku, og ſeger: Þo engeñ aumke mig, þa aumkar þo minn Fader mig; Þetta er Barnſins Huggun og foſt Von; Sama hugſar eitt elſkande Guds Barn, og þa hugſar Jeſus aptur; Þetta Barn vill hlijda mer, og treyſter mer, þvi mun eg reynaſt þvi ſo ſem þad ætlar til mijn. So er þar a engenn Vafi, ad

Gud

Gud elskar þa sem haũ elska, og hiælpar alltijd þeim sem honum treysta. Her fiskudu Postularner; Fiske-Menn Guds eru Ordsins Þenarar; Eg vil wtsenda, seger Drottenn, allmarga Fiske-Menn, þeir skulu veida þa, Jer. 16. v. 16. Þeirra Net er Ordsins edur Gudspiallaña Kenning, þetta Net hefur Gud lated, og lætur enn draga i Sioo þessarar Veralldar, hvert Fiske-Ver þo er og reyneſt nærsta hættusamt, þviad i soddaũ Fiske-Noodre hefur margur Guds Þenare lateſt, fleſter sliteſt, mædst og tæraſt, þeir mega wtstanda marga Harma-Noott, og afla þo stundum farra Fiska, Luc. 5. v. 5. So synaſt mer, þeir fare opt slipper til Lands. Þeir vondu Veralldar Fiskar, sem yduglega svelgia Glæpa-Straum þessa Heims, eru varer, hata Neted, hafna þvi og vilia ecke til Liooſsins, helldur synda æframan i sijnu Ydrunarleyse og Hardydge, so Guds Þioonar mega opt klaga og segia med Job: Eg hefi heila Mænudena erfidad til forgefens, og haft margar Eymdarfullar Nætur, Job. 7. v. 3. Þad er þo handvijſt þeſſum vondu Fiskum, sem ei lata ser nœgia i þeſſu Drottens Nete allt til Enda, ad þeir fai Sæte æ sijdann vid Jesu vindstre Hond, og verda þadann i Elldsins Dyke wtsnarader; Þvi sa sem her med Hardwd og Hreckiaña Ydne þioonar Diofleenum sijfelldlega, hann verdur hanns Egenndoomur seinna. Samt mega Guds Þioonar hverke letiaſt ne uppgefaſt, þo lijtt vil.e tiltakaſt

um Veideſkapenn, helldur forſoomunarlauſt wt-kaſta Ordſins Nete i Tijma og O-Tijma; Kaſte þeir þvi wt til hægre Hlidar, þad er, vande þeir ſitt Verk i Polennmæde, Hoogværd, Arvekne, Bæn og Andvarpan, Poſtul. G. B. 20. v. 31. Leitande af Hiarta Guds og Saalnanna Abata, ſitt Gagn enkes þar hiar aktande; þar fiſka þeir alltijd nockud, alldrei kemur þar Guds Orda Net toomt aptur: Leiteſt þeir ecke vid þetta af Alwd nockre, og hræſnislauſt, hvernenn kuña þeir þar ad fiſka? Hvernenn mega þeir ann þeſs ecta ſer ad deya i Fride? Fyrſt þar ſkal Saal fyrer Saal, ef illa er med Neted fared, og eintoom Svik vallda. I Sannleika er her ecke ad giora um Smar-Mune, her verdur alla Kapps-Mune ar ad leggia, ef vel ſkal fara, og tijdka bæde Alvoru og Kiænſku: Gud væge oſs ollum i Jeſu Nafne! Viliann hefi eg ad fullkomna, enn þad gooda finn eg ecke, ſeger St. Paall. Eg veit ad ſonu ad aller wtvallder veidaſt, jar, aller rett-trwader; En hverneñ hyrdulauſum Veide-Monnum vegnar, veit Gud: Sijna wtvallda Fiſka og Fiſke-Meñ færer Gud wr þeſſum Harma-Sioo um ſijder, jar, alla þar, ſem her af Anda og Orde Drottens laata ſer ſtioorna, ſetur Jeſus vid ſijna hægre Hond; Hvad glader munu þeir þar verda, ſem her hafa vel fiſkad, og aflad Jeſu til Handa margra Saaler! Þar verdur ecke lengur miñſt

þeſſa

þessa Heims Vosbwdar, þvi Jesus vor þurkar þar þau wthelltu Tarenn her, med sine miklu Myskunar-Hond af þeirra Kinnum, þau fagna Fiskarner sijnum Veide-Mońum, og Veide-Meńerner Fiskunum, eń Jesus best ollum samań, og tekur so alla þessa i eilijfar Tiallð-Bwder. Gott er til þes ad hugsa fyrer þau sem her trwlega erfida, af hverium ecke meira heimtest. Vegna þes mikla Fiskedrattar, sem Postulunum kom Ovorum, sagde Johańes (hver opt ser gefur þes Læresveins Nafn, sem Jesus hafe elskad, þvi þar hefur Elskań sialf elskad Elskandań, og Elskandenn alltijd funded til Elskuńar Elsku) Herrań er þad; Jau, Herrań er med so ad segia synelega, þegar stodrar Velgiorder veitast, þegar Offred-kemur, þad er, Hugguneń, Hialpeń, einu Abrahams Barne o-forvarandes, jau, a þvi Neydeńar Augnablike sem sijst var epter vonad, þau verdur opt meir graated af Hiartans Fagnadar Mykendum, eń fyrre af Neydareńar Preyngslum, þau mæter Fadm: Fadme, tarad: Elsku Fadm: Piggiandans, miwkum Elsku Fadme Veitandans, þa sier Madur Guds allt, enn sitt eckert, þau verda ylmsæter Kossar, og Fagnadar Elsku Funder, so Mań veit ecke hvad hań skal af ser giora: So geck þad her og Petre ad hań eyrde ecke fyrr, þegar hań heyrde ad Jesus være þad, mańske varla vitad hvad hań giorde, helldur eń hvad hań a Tabor Tialle sagde, af Kæte og Kærleikans Ofur-Huga,

Matth.

Matth. 17. v. 4. Jesus synde og anad Mildes-Verk i þvi, ad Petur sock ecke nær hañ fleigde ser vt byrdes, heldur komst gangande a Sioonum til Lands. Þegar einlægur Kærleike til Guds hradar Mannenum dafremñ, þa ma Kiwnared verda ad Skattlende, og Torfærañ ad alfærum Vege, Vænger Guds Elsku og Almættes flytia eiñ Guds Barn yfir þad allt samañ. Soddañ nær ecke til ogudlegra Vogunar-Hœlsa Veralldareñar, sem freista Guds og vilia af Forvitne reina hañs Almætte. Her hia skalltu þess gæta, Guds Barn, ad dramba ecke af Velgiordum Guds, epter Hætte sumra Mana: Fasthelldne og Ofugleika vid Naudsyn og Bœnastad hiña þurfande brwka þu og alldrei, Matth. 5. v. 42. Og sist a soddañ Tijmum. Petur var her nakeñ: So fer eg tijdum a Fund þiñ, miñ goode Jesu! snaudur af ollu goodu og fletur Fatnade Rettlætesins: Fære eg ad þykiast nockud, edur hallde eg mig nockud klæddañ af Meinleyses og Dygdaña Fatnade, þa fara Fot þesse sijvirdelega i þijnu Anglite, þvi skrijd eg ormætækur Ormr, kalldr og alls nakeñ Betlare þer ad Footum; Þu eiñ midlar mer, Elskañ ylmsætasta, ollum Rettlætes Skrwda, Sœreñ þijn hylia Sœreñ mijn, Myskuneñ þijn Meinsemder allar mijnar, ja, þijn Forbenusta alla mijna Blygdan; her vid skal eg mig hugga i allre miñe Eymd og Orbirgd Sœlareñar, nu þad er eg noogu rijkr, eig þu Heimur fyrer mer, þitt Skart og þitt Rijkedœme,

me, enn sicca þu þo vel til ad þu farer hverke snaudur ne Fatlaus af Herbergium þijnum seinast, þegar ferdast alfarenn wt hedañ. Net Læresveinaña var fullt af stoorum Fiskum, Hundrad þremr og Fimtyge, og þo risnade ei Neted. Þad var ad sonu Furda, eñ þo hefur Drottens Almætte margt fleyra og kærra wtrett, hañ orkar ollu, hañs Valde eru aller Hluter undergefner, Madureñ ad eins er hiñ verste og ohlijdnaste, sem ecke vill laata ser segiast af soddañ Almættes Verkum, hverke ad ottast Gud, trwa honum ne elska hañ. Slijkt er ein stoor Hormung: Eñ, Barn Guds, þu sem skatt sicca vidlijkt optlega, jaa, þu hvers Net ad Gud sylles opt med Blessan, og gefur Lucku og Framgaang i þvi og þvi Verke og Aforme, stunda þu þer fyrer ad audgast æ meir og meir af Guds Otta, og laat Drotteñ fa dreged þitt Hiarta ad þvi fasta Lande i Himenañ, fullt Elsku til hanns og yduglegs Þacklætes: So sniist þer oll tijmañleg Blessan i eilijfa Blessan: Enn hinum vondu, sem vestnandi fara vid slijkt, i wt-tekeñ Laun þessa Heims. Fraa hverju Gud oss vardveite i Jesu Nafne! Loksins mettade Jesus sijna hwngrada Læresveina: So mettar og Milldeñ Drottens oss enn sijn Barn. Læresveinarner settu fyrer hañ aadur Sticke af steiktum Fiske og Hunangs Seim, þad borgar hañ. Þeim nu aptur tvofolldu: Gott er honum ad laana, hañ er sa obættaste Skulldu-Nautur (ef mer leifdest so ad kalla hañ)

hañ

hañ lætur eckert Myſkunar Verk o-launad, og ei kalldañ Svala-Dryck i Læreſveins Nafne, Matth 10. v. 42. Nu ſedur hañ þig og mig lijkhamlega, þad þockum hañs Nad, og forum lijka so vel med Molana, þvi eiñ Mole er lijka so Guds Gæfa sem añad meira, og hañ sem rijr er hia sumum i Nægteñe, verdur opt dyr i Hwngurs Tijdeñe. Jesu Hond ſedur oſs og andlega nu i Nadeñe, med Sælgætis Rettum ſijns Himna-Brauds, Ordenu og Sacramentunum, Huggun Sælareñar og fleiru ſlijku, uppfyllande ſitt Tilbod hia Esaiam, hvar hañ bijdur þyrſtum, mæddum og Peningalauſum okeipes Vijn og Mioolk, Eſ. 55. v. 12. Gud gæfi, ad engum velgde af Drottens Bods Moñum vid ſlijkum Kræſingum! Eñ framar mun Jesus alla ſijna ſedia, gledia, og i eilijſum, Fognude endurnæra, epter lideñ Lijfs-Hrakning þeñan i Himneſkre Dijrdar-Viſt. Eya. værum ver þar! Þar munum ver fullſrodder i þeirre eilijfu Speke: Fullkomlega þeckia og ſia vorn Jesum Auglite til Auglites, og þar af eilijfa Sadning og Svelun hlioota, med ollum wtvolldum: Hvad oſs veite Guds Nad fyrer Jesum Chriſtum, AMEN.

35. Capituli.

Uñ Samtal Chriſti vid Petur.

Ad þeir hefdu nu snædt, seger Jesus til Simonar Peturs: Simon Jona, ELSKAR þU MIG meir

meir enn þesser? Hañ seger honum: Ja, HErra, Þu Veitst Ad Eg Elska Þig. Hañ seger þa til hañs; Fæd Þu Lomb Mijn. Enn seger hañ aptur i annad sinn til hañs: Simon Jona, ELSKAR ÞU MJG? Ja: HErra, Þu Veitst Eg Elska Þig. Hañ seger til hañs: Fæd Þu Saude Mijna. Hann seger eñ aptur i þridia sinn til hanns: Simon Jona, ELSKAR ÞU MJG? Þa hryggdest Petur vid, þvi hañ sagde i þridia sinn til hañs, ELSKAR Þu MJG. Og hañ sagde til hañs: HErra, Þu Veitst Alla Hlute, Þu Veitst Ad Eg Elska Þig. Jesus sagde til hañs, Al Þu Saude Mijna.

Þetta Vigtuga Samtal ætum vid gisk ad skoda, mijn Sal, sem fullt er af Lærdoomum. Drotteñ spyr Petur her fyrst, hvert hañ elske sig meir eñ þesser? Vel visse Jesus, hverneñ hattad var Elsku hañs til sijn, þvi hañ veit allt hvad med oss er, og þecker allra Hiortu, Jer. 17. v. 10. Enn af þvi Petur synde sig odrum Læreſveinunum nockud diarfare og Dirfsku-meire i Orde og Ahdsvorum vid Drotteñ a Leideñe ut af Jerusalem til Oliu Fiallsins fyrrum, segiande: Þo aller hne-

ixle ſig ca þer, þar ſkal eg þo alldrei hneixlaſt, Matth. 26. v. 33. Þar fyrer maa ſijnaſt, ad Herrann hafe vilia ſo miked meina med þeſſare fyrſtu Spurningu, ſem nockud Fiolordare er enn hinar ſeinne; hvad hefur þer nu fraamfared i Audmijkteñe, ſijdañ þu hiellſt þig ſterkare þeſſum, hefur þu nu reint og lært hvad þad gillder ad metnaſt, þykiaſt vel ſtanda, og treiſta Ofmiog uppa ſiaalfann ſig? Þetur nu lijtelæckadur i Hiartanu ſvarar, jaa Herra; Hann ſeger ecke: Jaa, Eg Elſka þig, þvi þad var nockud diarfleg Jaatning fyrer þann ſem ſtoorlega hafde ſyndgad og Jeſum aſſvared, helldur ſeger hann: Jaa, Herra, þu veitſt ad eg elſka þig; Joh. 21. v. 15. Hann jaatar þvi ecke ad hañ elſke Jeſum meir enn þeſſer, þad þorer hañ nu ecke ad ſegia, þo hañ hafe annars maatt segia; Ad eg elſke þig ei ſijdur enn þeſſer, þad maatter þu ſiaa minn Herra, ca þvi ad eg eyrde ecke, nær eg viſſe þu varſt komenn, helldur fleigde mer Utbyrdes, ſo eg kæmeſt ſem fyrſt til þijn, enn hiner adrer lietu Skiped bera ſig til þijn; Eñ Þetur þeiger uñ þetta og ſegier: Þu veitſt; Sem villde hañ ſegia: Þu Herra þecker betur eñ eg ſiaalfur hverſu rettelega eg elſka þig. O hvad undarlega, eñ þo yfred dædſamlega hagar Gud ſer vid Mañeſkiuna? Hañ giorer ſtundum eitt framande Verk, til þeſs heñ framkome þvi betur ſijnu eigeñlegu Verke; Vid Þetur ſagde Jeſus fyrre: Andſkoteñ hefur gyrnſt ad ſigta ydur ſem Hveite; Jen hañ vill alla

for-

fordiarfa, enn eiña meſt ſetur hañ ſig wt til þeſs vid þa, ſem meſtañ Hug leggia vilia a ad þioona Gude, og honum eru eitt fyrer ſig hvad handgeingnaſter, hverium og Gud veiter opt miked, og fer hñ þa ecke olijka og þeir, er miſunna einum Yfir-Manne Elſku og Dælætes, og vilia þvi af Ofund forrada hañ; Kome Diofulleñ þvi ecke ødruvijſe heim, þa ſender hann þeſſum Pijlu Hofmoodſins og Hiartans Stærelætes, þa hrædelegaſtu og ſkadſamaſtu Andſtigd i Guds Auglite, er fordiarfar oll Goodverk og gierer þau vidurſtiggeleg, ſem þo añars mættu vera þægeleg: So ef ſw Synd ſkal ecke giora fullann Adſkilnad millum Guds og Mannſins, ma Gud ſtundum læcka þa, annadhvert med þvngum Krosse, ſærre Freiſtingu, edur miñelegu Falle, ſo Þvingunenn gefe Skilningeñ: Eſ. 26. v. 16. Cap. 28. v. 26. Saur reid Jeſus a mijn Augu, ſagde ſca ſem Jeſus gierde af blindum ſiamande: Vid þetta feck hann Sioonena, og her lærde Petur Audmykt og Varwd af Nidurlæginguñe. Allt gierer Jeſus vel; Vel gierer hñ, þegar haun lætur Lioos verda af Myrkre, og af Helvijte eitt Himna-rijke. So voru nu St. Peturs Ord her ſamlega Teikn Hooglætes, brennande Kærleika og ſañrar Trwar, hver hañ i heilar þriar Reiſur frambar, moot Jeſu þrefalda Spurs-Maale, jafnvel þo Petur (ecke Omunngur ſijns hryggelega Falls) angradeſt vid þad ſydarſta; Ad hverre hanns heil-hiartadre Jeat-

ning giordre, Jeſus ſtadfeſte hann i þvi Kenne-
mannlega Embætte, og miñteſt ecke hanns und-
annfareñar Syndar; Þvi hver ſijna Synd af
Hiarta ſyrger, frœa heñe vijkur, og forlætur ſig upp-
œ Jeſum, honum verdur hun ecke framar til reikn-
ud, Ezech. 18. v. 21. 22. Bleſſadur Jeſu Bloods
Kraptur byrger hana, ſo hun er olldunges af
Guds Reiknings Book wtſkafenn; Eñ hvad
giorer þœa Heimureñ, þegar hañ bryxlar ſañydr-
ande Moñum uñ Brot ſijn, og vill ecke añad enn
þau ſkule til œfiñlegrar Minningar uppteiknaſt?
Sannlega giorer hañ þœa eitt Diofuls Verk:
Neme þeir ſomu hvad þetta er: Med þeim ſama
Mœler ſem þer mœled wt, ſkal ydur innmœllt verd-
da, Luc. 6. v. 38. og otal ſleyra her ad lwtande, þo
niu ſe ad litlu haft, hiœ þeim ſñ einaſta haga ſer ep-
ter þeim Oedum ſem frañgœnga af þeirra egenn
Muñe. Hverju munder þu nu vilia ſvara, mijn
Sœl, ef þu vœrer adſpurd, hvert þu elſkader Jeſ-
um rettelega? Þad er vandaſom Spurning fyrer
þig, ſem morgum Syndum ert hladeñ, þer mun
ſijnaſt nœrſt ad graata og þagna, þvi þad verdur i
ſo fœau ſem enau bevijſad, þo vid villdum ſegia Jœ,
enn hitt kañ þer engeñ meina, ad ſnwa Hiartanu
til Drottens, hañ vœger, og veit Viliann hver ſe.
Jœ, Herra Jeſu, eg vil elſka þig, eg vil lijda þad
þu villt caleggia, Job. 14. v. 14. Eg vil elſka þig
einlœglega og ſtadfaſtlega, ecke ad eins i Orde,
helldur i Verke og Sannleika; Enn þad mœ

ang-

angra mig ſœrt, ad þetta vill ecke verkaſt ſem ſkyllde. Þad er vijſt ad allmarger elſka þig betur enn eg, og vil eg i engann mœta þeim þeſs miſuña, heldur oſka hiartanlega, ad þad gœte hver einn gort ſem beſt og heitaſt; Eñ bid aud miwkur, ad þijn Giœdſka forlœte mer aumum mitt Elſkuleyſe, þvi þeirre Skuld œet eg ecke leked þer, O Jeſu, ſem eg villde og ſkyllde, þvi velldur Lijkhame þeſſa Dauda; hvern eg villde (þo ſo ſem þu villt) mega ſem fyrſt afleggia, Rom. 7. v. 24. Þar er engenn Vita-Skuld auglioſare enn þeſſe; Þvi hvad mœ heita ſkylldara, eñ hafa þañ ollum Hlutum kœrare, ſem bœde gefur allt gott, hefur gefed, og vill gefa, og er ſœa œdſte Goode; Og ſo ſœ Jeſus ſagde til Martham: Sagde eg þer ecke, ad ef þu tryder, þœa munder þu ſiœa Guds Dyrd, Joh. 11. v. 40. So er þar og eckert Verk ſo Abatafamt ſem þetta Verk, þad œviñur lijkhamleg andleg og eilijf Gœde, og Hiartanu iñdœlaſta Epterlœte. Auk þeſſa hefur Jeſus elſkad oſs fyrre, hañ elſkade af Upphafe, hañ elſkar nu i Tijmanum, hañ elſkar oſs i Daudanum; Elſkañ Jeſu til vor droo hañ ofann of Himnum hijngad ad Jordena; Af Elſkuñe til vor framűkomu oll hañs Ord og Verk; Elſkañ þreyngde honum til ad lijda allſkonar Kvaler, Hœdungar og Daudañ. So œ nu þœa þeſſe ylmfœta Elſkañ Jeſus af oſs aptur, i moot ad elſkaſt alla Tijma, ollum Hlutum fram-ar, og af ollum Kroptum, 2. Cor. 5. v. 14. Hver

honum ſlijkrar Elſku ſyniar, ad þvi leite ſem mogulegt er, hann tilbyrger fyrer ſialfum ſer Bruñ hañs Aſtar, og giorer ſig heñar overdugañ; Jaa, ſaa ſem Jeſum ecke elſkar, hann er Bolvaneñe underorpeñ, og þeirre straungu Guds Rettlætes Reide ſem breñur til hiñs nedſta Helvijtes, 1. Cor. 16. v. 22. Eñ þu kañt, chriſteñ Madur, ad raada þad nockud af Hogum þijnum, hvilijka Elſku þu haſer til Jeſum: Af Elſku þiñe til Næungans ſier þu þad fyrſt, og þiñe Vidhondlan vid hañ; Elſker þu ecke lifande Lime þijns Herra, og ſyner þu þeim ecke Myſkun og Medaumkan, nær þu ſier þar i nockru naumſtadda, og þad af Einlægd Hiartans, ſo elſkar þu ecke helldur Jeſum, eñ elſker þu hañ ecke, ſo ertu og ecke hiñs Barn, 1. Joh. 4. v. 20. Ertu ecke hañs Barn, ſo ert þu Diefulſins Barn. Joh. 8. v. 39. 44. Þar nærſt, ef þu elſkar Holldſins Gyrnder, og vonda Veralldar Hættſeme, ſem Jeſum hrella, ſo hatar þu Jeſum, hater þu hañ, ſo hatar þu Lijfed og Saaluhicalpena, eñ elſkar Daudañ og Fyrerdæmínguna. Ef þad er ſatt þu elſker Jeſum, ſo elſkar þu hañs Bod, Joh. 14. v. 13. og ſerhvad ſem honum er kært, og honum tilheyrer, og fær þu þaa hanns Elſku her og ſijdar eilijfleaa.

Ad heyrdre þrefalldre Jatning Peturs. uñ Jeſu Elſku, bijfalgde Jeſus honum ad fæda Lomb ſijn og Saude i heilar þriaar Reyſur. Þu ſier þar eſ hvad hiartgroona Elſku og Uñhyggiu

ad

ad Jesus hafe til sinna Sauda; Hann hefur keypt þa dijrt, hañ vill og lœta vanda þeirra Umhyggiu, dijrindes Peningar eru Jesu Blood-Dropar, og dijrar eru Sælernar þar med keyptar, 1. Pet. 1. v. 19. so betra er Lijfed ad missa, enn Lijf einnrar Sælar fyrer hyrdulausa Voktun farest. Med Lærdoome, Lijfe og Lifnade gudlegum maa endelega foodra Christi Hiord, og þad med soddann Elsku, sem hærra stijge enn sijns, sinna, og sialfs sijns Elska: Þwngt þyker Holldenu þetta Erside, enn þo skylde þess gæta, ad meire eru Launenn a Himnum; Þesse Hryggd og Piœning aflar Coronu, 2. Tim. 4. v. 28.

Herra JEsu! þu ert sa goode Hyrder, sem sedur oss hwngrada med Lijfsins Braude, þu tekur þijn Lomb a þinn Arm, ber þau i þiñe Kiolltu, og leider Lamba-Mœdurnar, Es. 40. v. 11. Þu leitar þeirra glotudu Sauda, leider þa aptur sem villast, grœder þa lemstrudu, gœter þeirra vansæru, geymer þa sem velfœrer eru, Ezech. 34. v. 11. og hefur hina bestu Umhyggiu fyrer þeim, hvar wti þijner Under-Hyrdarar eiga þer ad lijkiast: Hvar til þu send þeim þinn H. Anda!

Eg er, O Jesu minn Hyrder, eiñ þiñ Saudur, hrumur, vesœll og hœlsdaudur, sia þu aumur a mer, vœgdu og vertu minn Styrkur, leid þu mig villtann a þann retta Vegenn, hallt mer a þeirre Braut allt til Enda, og leid sijdañ i þitt eilijfa Sauda-Hws, og oll þijn Born, Amen.

36. Capitule.

Um Bodan St. Peturs Pijſlar-Vættes, og Bijfalue-ing Jeſu ad Petur filgve honum epter.

SAnnlega, ſannlega ſege eg per, ſa pu varſt ungur, gyrter pu ſialfur pig, og geckſt hvert pu villder, enn pa pu eldeſt, munttu pijnar Hendur wtbreida, og annar mun ſpa gyrda pig, og paungad leida, ſem pu villt ei. Enn petta ſagde hann, teiknande med hverium Dauda hann ſkylldi Gud dyrka. Og pa hann hafde petta ſagt, ſeger hann til hanns: Filg pu Mer Epter.

SO ſem ad Siodrenn er ecke an Bylgna, ſo er og christens Manns Lijf ecke an Mootlætinga. Og ſa ſem ecke er Kroſs-Barn, hann er ecke Christs Barn. Fyrer utann pad, ad peſſe alkunna Guds Orda Regla nær til allra ſann-christenna, ad fyrer margar Hormungar byrie oſs inn ad gaunga i Guds Rijke, Act. 14. v. 22. Pa er pad po ecke ſijdſt Hlutſkipte Christi Sendeboda, hverier af honum wtſendaſt, ſo ſem Lamb. ar medal Varga, Matth. 10. v. 16. Og ſumer mega taka til Packa Utlegd, Fiotur og Faangelſe, lijka ſtundum Dauda, verda af morgum hatader, fa opt ad lijda Bolvan og Bryxl-Yrde, Matth. 5. v. 11.

Slijkt wtvijſar Epterdæme St. Peturs, um hvers

hvers Afdrif Lausnarin her spœr, og honum fyr-
ir segir ca hans Alldurdooms Tijd, so seni og Hist-
oriu Skrifarar christelegrar Kyrkiu vitna, ad vid
hann framkomed hafi ca Attrædes Alldre (edur so
sem sumer skrifa ca hanns 72. Alldurs Are, Em-
bœttesins 37. Christi 70. Neronis Keisara Rijkes
Stioornar 14.) Og ad hann hafi þa i Rom und-
ir Keysara Nerone (þeim Ogudlega Tijranna)
Krossfestur vered med soddann Moote, ad Fætur
hanns hafi horft upp, enn Hofud nidur. So hef-
ur nu Gud talid Stunder, Daga, Mœnude og
Ar vor, hann skickar oss einum þetta, odrum hitt til
Handa. Hans Fodurlegre Forsioon se þad allt
befalad. Þegar þu vardst ungur, gyrdter þu sialfa
þig, og geckst hvert þu vildder; Seger Jesus til
Petur. I Ungdœminu gengur þad so til, ad Gœa-
lijfe og Glaumur er noogur, þa er fatt fyrer ser
virdt ad fremia, sem Hollded vill hafa og Heimur-
inn rœdur, þess mega stundum hin Efri Arin ki-
eña; Hlœtur Æskunnar velldur opt Tœrum Ell-
inar: Þess er þa ecke giœtt hvad epter muni koma;
Þeir oss þa heillt rœda, mega eiga sijn Rœd sialf-
er, þeir horfa seger Job, ca þann Vegen til Thema,
og hyggia ad þeim Ferli til Rijkis Arabia, enn þe-
ir munu skamast sijn um sijder, Job. 6. v. 19. 20.
Þegar þa velger vid þeim fyrre Kræsingunum, og
verda Daudsiwker af þvi sem þeir hafa œdur eted,
Ps. 107. v. 18. Soddann mœ eg einninn sanna i
Sannleika; Þvi eg medkeni audmiwklega fyrer þer,

minn Gud, ad eg heſi i Eſkuñi farid ſtoorlega Aſ-
ſkeidis, og vafid mig morgum Syndum, Saur-
gun, Rænglæte og Svivirdingum, ſem þa epter
Holldſins Ged þeckne og Vilia heſdu Yfir-Rad-
inn; Soddañ Feril nica nu Huguriñ opt harman-
de rekia, og neyta nidurſcadra Verka, ſo noeg er
Orſek ad bidia þig, Fader Myſkunſemdanna,
ad fyrergefa mer Synder mijns Ungdooms, og
reſſa mer ecki i þiñi Reide, Pſ. 38. v. 1. og ei lata
adra giallda miña Glæpa, þvi eg vil nu af Hiarta
ydraſt og giora ſaña Yfirboot, i ſoñu Trwar Til-
lite til þinnar Nadar, og Forþenuſtu Betalings
þijns Sonar, mijns Endurlauſnara Jeſu Chri-
ſti, og þacka þer, ſo hugarlattlega ſem eg megna,
ad þijn Myſkun hefur ſo genged i Berg vid mig
Syndugañ alltijd, ad eg er ecki upprætur illur og
Avaxtarlaus Fauſkur med Oxe þiñar Reide, eptir
Maklegleikum, helldur lidiñ af Nægd Poliñmæd-
iñar, vegna Frelſarans Jeſu Fyrirboonar. Fra-
miar virdſtu minn Gud og Drotteñ, af Nægd
Nadar þinnar, ad gefa mer nu her epter hlijdid
Hiarta, ſem bunded ſe faſtlega vid þijn bleſſud
Bodord og Vilia, og nær ſem eg fell edur raſa, þa
vef þu uñ mig, O Jeſu, i mijnu ſæra Synda-
Stande, lioomande Linda þijns Rettlætis, ſo eg
hugſvaleſt, og Diofulleñ fæe mig alldrei hedann
af fra þer dreged epter ſinni Villd, med nockru
Orvæntingar-Helſe, edur feſt i nockrum Flærdar-
Myſkvum: Stattu alltijd hia mer, þu ſem ert

mitt

mitt einka Hiartans Traust og Hlutskipte, Ps. 73. v. 26. So vil eg med þer gænga þængad sem þu villt leida mig, hvert heldur sem Vegur liggur til Tabor edur Golgatha, Lijfs edur Dauda; Þvi sert þu hiia mer, so verd eg i eingu skañadur, heldur lijtur þa allt mer til Hialprædis, so verdur þu þa og eiñiñ siælfur heidradur a mijnum Lijkhama, hvert þad skedur fyrer Lijf edur Dauda, Post. G. 20. v. 24. Cap. 21. v. 13. Og nær þad gengur so, gengur allt ad Oskum.

Þa Lausnareñ hafde fyrersagt St. Petre sitt Pijslarvætte, befalade hann honum ad fylga ser epter. Soddann Bodord vors Herra, er stoor Þorf hver vor athuge i serhverre Stiett og Kallan; Hver sem ferdast vill torsooktañ og hættusamann Veg, hañ wtvelur ser giarnañ Leidtoga, þañ honum se Ohætt epter ad fylgia, og rata kuñi þa bestu Leid. Þegar Tobias yngri sagdest Okuñur Leid þeirre er hañ ætti ad fara, sagde Faderiñ: Leita þer ad trwum Fylgara, Tob. 5. v. 4. Eingann Leidtoga fiñum ver jafngoodañ, sem Jesum Christum, hver honum eptirfylgir, gengur ei i Myrkrunum, hellur hefur hañ Liods eilijfs Lijfs, Joh. 8. v. 12. Fyrst skulu allir Ordsins Þenarar fylgia Jesu epter med hreiñi Keñingu hanns Orda, og breita sem Guds Ande gefur Raad til, fyrir Muñ St. Pals, segiande: Predika Ordid, hallt ad, hvert þad skedur i haglegann Tijma edur Ohaglegañ, straffa, Ogna og æminn, med allre Poliñmæde

og

og Kenningu, 2. Tim. 4. v. 2. Og vefie ſig ecki ofmikille Syſlan þeſſarar Lijfs-Nærungar, ad þeir mishockniſt heim ecki, ſem þau hefur kallad til Strijdſins, 2. Tim. 2. v. 4. Hafi þeir nu Gaat ad ſiealfum ſer og Lærdoominum, munu þeir ſiealfa ſig hiealplega giora, og þau ſem þeim heyra, 2. Tim. 4. v. 16. Þar nærſt ſkulu Ordſins Tilheyrendur, koſtgæfa Ordſins Heyrn, medtaka þad med Hoogvære, og fylgia þvi ſijdañ epter, ſo ſem þvi Lioſe ſem ſkijn i myrkvum Stad, þar til Dagurinn uppreñur og Morgun-Stiarnañ byrtiſt i Hiortunum, 2. Pet. 1. v. 16. So fylgia þeſſir Chriſto epter, þvi hver Trwlyndum Ordſins Penurum heyrer, hañ heyrer Chriſto; Eñ þeir, hverier ei heyra ne fylgia Ordenu, eru ecke i Fer med Chriſto. Slijks gæte eins ſa ædſte ſem ſa lægſte Ordſins Tilgeyrari, er añars vill ad Orded verde ſer Ymur Lijfsinstil Lijfſins, 2. Cor. 2. v. 16. I Lifnade og Framfærde ſkal og ſerhver ſa, ſem ei vill læta ſer nægia ad hafa ad eins Yfer-Lit Gudlegs Nafns, fylgia epter Dygda-Footſporum Lauſnarans Jeſu, ſtundande Hoogværd, Trw, Elſku, Hreinlijfe, Myſkunſeme, Rettvijſe, Hlijdne, Polinmæde, Lijtelæte, Spakſeme og Heilagleik: I þeſſu og ollu odru Goodu hefur Jeſus undañ oſs genged, og ſlijkt eru Andans Avexter, er auglijſa ſig ad hañs ſonnum Epterfylgiurum, med Koſtgæflegre Upphyrian ber i Nadiñe, ſo þeir verdi i Tolu þeirra ſkijrlijfu Meya, ſem honum epterfylgia i Dijrdiñe,

Matth.

Matth. 25. v. 10. Sa vonde Villu og Lygennar Ande Diofullenn, bijst her til Leidsagnar, og lofar stoorum Hoppum og Heilendum, segande: Allt þetta vil eg gefa þer, ef þu framfellur og tilbidur mig, Matth. 4. v. 9. Enn hvert mun hañ vijsa sijnum Epterfylgurum er ei i Tijma aptur sniwa? Andsvar: Þaungad sem hañ a heima, i Helvijte og Kvalernar. Lær þu þar fyrer, christenn Sala, ad sia alltijd fra þer þennann bolvada Hoggorm, sem ecke a Rad eins Vatns-Dropa, hverke fyrer sig ne sina. Luc. 16. v. 24. Hañs Hoora Heimurenn, fullur Flærda og Svikseme, vill ad þu skuler eiñen stunda sitt Ged, og segier nu brosande, nu bolvande: Fylg Þu Mer Epter. Eñ, O Guds Barn, vara þig vid henne, aktadu hverke hennar Klapp ne Kloor, halla þer alltijd ad þijnum sæta Jesu, i ollu þvi þu adhefst: Fylg Honum Epter, Joh. 21. v. 10. Ad soñu synest Holdenu þad ordug Sorgar Leid, ad feta her epter Jesu, beyst synest hun i Uppbyriunenne, enn hun sætnar ætijd meir og meir i Framkvæmdeñe, allra sætust verdur hun i Fullkomaneñe; Þetta er þo sa eine Lijfsins og Saluhialparennar Vegur, ad fylgia Jesu epter, hvert þad skal her vera til Lijfs edur Dauda; þar lender þad þo vid; Añar Vegur gefst engenn til Himnarijkis, Joh. 14. v. 6. Hver fra honum snyr, fellur i eilijfa Fyrerdæming: Hvornenn sem þesse Eymda-Vegur vill falla, er Brautenn areyd, edur er hun torvelld, þad er þo allt gott, nær Jesus

er

er i Ferdenne, þa kañ hverke Medlæte ne Mootlæti ad ſkada. Rom. 8. v. 24. Enn med þvi ad bæde Guds Ord og Reynſlann keñer, ad fœer af Guds Vinum gœnge her a Roosum, fleyre af þeim hafa mætt feta þraungvann og Þyrnum vaxeñ Veg, þa ſkal mer, miñ Jeſu, lynda hañ eiñeñ epter þinne Villd, eg er þo ecke einn a þeſſum Vege, þar eru og marger af þijnum Aſtvinum, ſem hroosa ſer af Hormungunum, 2. Cor. 12. v. 9. Enn þu ert med oſs ollum, þvi ſkal eg medtaka þiñ Sorgar-Bikar, þer epter fylgia, og yfir ſerhverre Sorgar-Skal i þijnu Nafne ſegia: Eg em þeſs fullvruggur, ad hverke Daude ne Liif, Engell ne Hofdingia-Stiætter edur Magt; Eige hid nœlœga ne hid Okomna, Hæd, Dypt, ne nockur oñur Skepna, fœr mig ſkiled fra þeim Kœrleika Guds, ſem er i mijnum Jeſu Chriſto, Rom. 8. v. 38. 39. AMEN.

37. Capituli.

Uñ Forvitne St. Peturs og Epter grenſlan Uñ Æfi Johannis

NA ſnere Petr ſer vid, og leit þañ Lœreſvein epterfylgande, ſem Jeſus elſkade, ſa er og uñ Kvolldmaltijdena hafde a hūs Briooſte leiged og ſagt: Herra, hver er ſa er þig mun forrada? Þa Petur leit þeñan, ſegier hañ til Jeſu: Herra, hvad

ſkal

skal þa þesse? Jesus sagde til hañs: Ef eg vil hañ blijse til þess ad eg kem, hvad kemur þad vid þig? Fylg þu mer epter. Þa geck sw Ord Ræda wt ar medal Brædraña: Þesse Læresveinn deyr eigi. Og Jesus sagde eige til hñs! Hñ deyr eige, helldur, ef eg vil hañ blijsi til þess eg kem, hvad kemur þad vid þig? Þesse er sa Læresveinn, sem uñ þessa Hlute ber Vitne, og þetta skrifade, og ver vitum ad hañs Vitnisburdur er sañur.

Þad besta Hlutskipte, sem Madur kann ad æskia ser og odlast, er Roo og Hvijld, þvi nær hañ hefur þad fenged er hañ annægdur. Med engann Jarneskañ Hlut kann Sælenn Mañsins annægd ad vera: Þa er hvor Hlutur til Frids, ef hann hefur þad og fær, sem best a vid hañs Natturu-Far. Sælenn er Odaudleg og Oforgengeleg, þvi kañ hun alldrei ad nægiast med neina forgengilega Hlute sem eckert eru añad eñ fallvollt Svik og Hiegoome, henne annæger eckert nema Gud alleina, nær hun hvijler a þvi blessada Moodur-Brioosti sijns Uñusta Jesu, hefur hun odlast þa rettu Roo og Hvijld, þar epter langar hana, añarstadar hefur hun eckert Ynde, þa er hun ordenn eiñ andlegur Johañes, uñ hvern her segist, ad hañ leiged hafi a Jesu Brioosti. O hid gledilegasta Epterlæte! O

þa

þa roosomuſtu Unnar Hvijld! Sem i Sannleika
mœ kallaſt vered hafi Forſmeckur eilijfs Lijfs. Þar
hefur þeim Guds Vin ei þookt laungſom Tijdenn;
um̃ þañ ſama Stad hafde hann Orſok ad ſegia:
Herra her er oſs gott ad vera. Eñ mijn Sœl, hygg
þu ad, þig hefur Jeſus eiñeñ lagt œ ſitt Briooſt.
So opt ſem þu œngrud i ymſu Mootlœte og Syn-
da Sorgum, odlaſt hefur Huggun og Hugſvolun
af þijnum Jeſu, ſo opt hefur hañ lagt þig œ ſitt
Briooſt, ſo ſem ein Mooder ſitt harmande og ſiwkt
Barn, jœ, hñ hefur lagt ſitt Hiarta vid þitt Hiar-
ta, hvar fyrer þu mœtt med Sañe ſegaſt ad vera
ſœ Lœreſveirn, ſim̃ Jeſus hafi elſkad. I þvi hœverd-
uga Kvolldmaaltijdareñar Sacramento, mœ
þad og med ollum Rette ſegiaſt, ad Jeſus leggi oſs
œ ſitt Briooſt, þvi þar ſedur hñ hwngradar Sœl-
er vorar med þeirre Himneſku Vellyſtingu, þar
dryckiar hann oſs med Lijfſins Vatne; hver her af
retttrwadur neyter, lifer eilijflega. Þar ſem nu,
mijn Saul, ad Jeſus ſedur þig med þeſſu Odaud-
leikans Geſtabode, og hugſvalar þer med ſo marg-
re Huggun, og veiter þer allskonar Aſtwdlegt Ep-
tirlœte, hvar med hañ þig viſſa gisrer um̃ ſijna el-
ſkurijka Nœlœgd, Jœ, lœtur þig hvijla œ ſijnu
Briooſte, þa hefur þu odlaſt þad gooda Hlutſkipte,
og þa Arfleifd ſem engenn Veralldar Metord,
Audur ne Agœte er vidjafnande; Lœt þer þar
med nœgiaſt, þad mun'og ecke fra þer takaſt. Hver
nu i þeſſum Fadme hvijler, hann bygger i eruagu

Slote

Elste, i hveriu hann vardveittur verdur til eilijfs Lijfs; Þesse Jesu Hond glatar engu sijnu, hvar hann er, þar verda hanns Þioonar einneñ, þessu hefur hann lofad, þad brigdar hañ ecke. Sem Petur sa nu þennañ Læresvein epterfylgiande, seger hñ til Jesu: Hvad skal þesse? Edur, hvad a hann ad lijda fyrer þijns Nafns saker, a hñ ecke ad dyrdka Sig med sama Daud-daga og eg? Mer einum seger þu þetta fyrer, ad eg skule mijnar Hendur wtbreida, edur krosssestur verda: A hañ þa eckert Pijslarvætte ad lijda? Þesse Forvitnes Synd, sem mjog er almenn i Heimenum, hefur og lijka komed i Veg fyrer þa sanngudhræddu Astvine Drottens, þvi her er engann so heilagañ ad finna i þessare Verolldu, ad ecke hafe hrasad a einhvern hatt, her hefur engenn einunges Madur syndlauss afkomest, þvi þeir eru aller fraavikner, og aller hafa Skort a þeirre Hroosan sem gyllder fyrer Gude; Þeir bestu Menn hafa stundum hrædelega falled, sem Skristenn vottar, so her sem annarstadar, og þvi er nu allur Heimureñ vid Gud sakadur, og ei gyllder nockrum ser ad hroosa, þvi aller ver hofum æred miked til Guds Reide og Refsingar unned; Eñ hafe nu þau sterku Maattar-Tren skolfed so hætt, hvers mun þa riwkande Reyr mega ser vænta, edur þad blaktande Fis, og kraptalausa Reir-Straa? Ja, fare so uñ þau graenu Tre, hvad mun þa ske þau þurru? Þvi ber oss mesta Naudsyn til ad verka vora Saluhialp m

Ugg og Otta, og kaſta fraa oſs þvi ſkelfelega Athugaleyſe, og þad þvi helldur ſem ſiænum og vitum, ad Tijmarner eru nu hættuſamare. Nu med þvi ad Forvitnennar Synd er þad Eitur, ſem morgum ſyneſt nu lijted ſkada, þo brwkad ſe, enn er þo a margañ hætt nærſta ſkadſamlegt, þa ſtraffar Herrañ þad her einneñ aa Petre, byſalande honum ad fylgia ſer epter, enn hvad uñ Johañem verda ſkule, varde hañ eckert. Þvi ſkylde ſerhver læra, ad hniſſa ecke offinæſmuglega i Guds heimuglegt Ræd og leinda Dooma, ſem oſs eru ofhæfer og oranſakanleger. Komer þu of-nærre þvi leiptranda Liooſe hiñar eilijfu Guds Speke, mætt þu gæta þijn, ad ei brenner þu ſiealfañ þig, þvi hver hafa Hlute ranſakar, honum verdur þad ofþwngt, (Rom. 11. v. 33. ber ſamañ Eſ. 40. v. 13.) Þad er ei vid vort Hæfi ad hallda i Haf hinna ſtooru Drottens Leyndardooma, oſs maa þar maklega Sunded breſta, þvi hvad er þad ad vilia ſtundum upp i Himeneñ klifraſt, eñ ſtundum nidur til Helvijtes, og hyggia ſer ad ranſaka, hvad Guds haſe til þeſs og þeſs genged? Añad eñ aſia ſer Ohamingiu og verda jafnvel ad Þuſs og Gudlaſtara. O Madur, hvad ert þu? Þecker þu ecke ſiealfañ þig? Þu ert einn aumur brothættur Leyr; Þvi villtu þa troda þer hærra enn þiñ Smidur hefur leyft þer, hvar fyrer villt þu þraatta vid hiñ almaattuga, edur ſeger nockud Efned til Smidſins, hvar fyrer gierder þu mig ſo? Soddann Of-

dyrfd

þyrfo hefur alldrei goodañ Enda. Þar fyrer, mijn Saul, hvad Gud hefur þer boded, þad tak þu þer iafnañ til, og vertu sem hlijded Barn, vitande ad hvad sem þiñ Herra lætur vid þig framkoma og þer hlotnast, þad verdur þer allt fyrer goodu, þvi hañ sem vill þer allt vel, hañ sier best fyrer þinu Rade; Ef virdest þer ad þitt Hlutskipte se rijngara eñ sumra añara, til hvorra þu i eitt siñ og añad Augum reñer, þa misunn þo engum sijns Lans og Lucku, en hverre þo kañ mega siña einhverja Hrucku; Þvi ad hliosta og niosta fer ecke alltijd samañ, og hvad miog sem eitt Smæ-Meñe vill illa afberast vegna sijns litla Vaxtar, þa lender þad vid sama, nema ad plaga sialfañ sig. Lat þer þvi, O Madur, lynda þijns Guds Nidur-Radan: skipe hañ þer i eitt Sorgar-Sæte, so kañ hañ þo og vill giora Vijn af Vatne, og gefa þreittum Krapt, og noogañ Styrk þeim vanmattuga, Es. 40. v. 29. Þvi þar geta og ecke aller i einum og hinum sama Sesse seted, þeim eina Josephs Kirtle kuña ei aller her ad klædast; Hitt næger, ad aller froomer Guds Viner munu, fyrer Hormungar Sess og Sorgar Klæde her boreñ, fa Dijrdar Sess og faagrañ Glede Skrwda i þvi eilijfa Lambsins Brwdkaupe. Auk þessa sieuum ver her, ad nealega verde eckert so vel talad ne giort, ad þvi verde ecke snwed a añañ Veg, eñ meint og talad er, og skalda- añ a betra; Her voru Herrans Ord afbokud af sialfsum Læresveinunum; Og hvers mega þa ad-

rer vænta ſer af Heimenum? Hvar af haſa allſkonar Villu-Lærdoomar orſakaſt, ſm̃ vered haſa, og eñ nu eru? Sañlega af þvi, ad Guds Ordum er um̃ſnwed, og þau verda af ymſum Villu-Onduum hrædelega aſbokud, hverier lygeſamer Lærendur afneita Drottne, ſem þa hefr endurleyſt, leidande yfer ſig ſnoggva Fyrerdæming, og þeirra Epterfylgiarar, fyrer hvoria Sañleiks Vegureñ laſtadur verdur, hverra Afelle mun ei lenge dvelia, og þeirra Fyrerdæming ſefur ecke, 2. Pet. 2. v. 3. Trwum þar fyrer ecke hverium ſem einum Anda, helldur ranſokum þa adur, hvert þeir ſeu af Gude, og vitum ad Oleſulleñ keñ lika vel ad um̃breita ſer i Liooſsens Engels Lijke, eñ ef ver erum faſthelldner þeſs ſañarlega Ords og blijfum einfalldlega vid Ord og Rædu Jeſu Chriſti, þa erum ver hanns ſañer Læreſveinar, og hver hañs Ord geymer, mun ecke Daudañ ſmacka ad eilijfu. Auk þeſſa, þa gætum þeſs vattunda Bodords vors Guds, og vorunſt ad færa nockurs Mañs Ord edur Verk a verra Veg, breſte Mañ Dædena ad færa þau til betre Vegar, þa ſkylde þo engeñ vera Satans Epterfylgiare i hinu, helldur, ad miñſta koſte, lata þau ſtanda i ſijnu Gylde, ſo hvad ver vilium ad Meñerner giore oſs, þad ſe þeim giort af Hiarta', þvi haſtarleger Urſurder og rangar Utleggingar leida optaſt illt epter ſig, og hver ſiñ Muñ vardveiter, vardveiter ſitt Lijf, eñ hiñ framhleipne kemur i Ognan, ſem Salomon vitnar. Ef eg vil hañ blijfe

til

til þess eg kem, segir Christur her um Johannem. Tilkomu-Dagur Drottens er ecke ad eins hanns sijdarsta Tilkoma til Doomsins (so sem Læresveinarner her þad wtlogdu), helldur mœa og Tilkomu-Dagur hans rettelega kallast farsæl Lausn og Frelse Guds Barna af þessum Heime, þvi þa kemur Jesus, og tekur þau til sialfs sijns wr Harma-Dal þessum i himneska Sælu, og so sem þau hafa honum her lifad, so deya þau honum, jœa, hvert þau lifa edur deya, eru þau hans Eign og Eigenndoomur, Rom. 14. v. 8. Þœa hefur oll vor Anaud fenged farsælan Enda, nær ver sætt sofnader i Drottne wtgengner erum frœa allre Astrijdu þessa Heims, og Sœlenn verdur umfodmud af sijnum sœtasta Unnusta Jesu um alla Eilijfd; Hvad oss veite Gud, fyrer Jesum Christum, hœattlofadur um Allder, Amen.

38. Capituli.

Um Openberan Christi a Fiallenu i Galilœa, og hans Skickan ad Postularner wt-fære um allan Heimen.

Enn þeir ellefu Læresveinar gengu i Galelœam a eitt Fiall, þad er Jesus hafde þeim fyrerskipad, og er þeir sau hann, tilbadu þeir hann, enn nockrer efudu þad. Og Jesus geck til þeirra, talade vid þa og sagde: Allt

Vallð Er Mer Gefed Á Himnum og á Jordu; Fyrer þui gangeð þer vt uñ allañ Heimeñ, Prediked Evangeltium Allre Skepnu, Og Keñed Øllum Þioðum, Og Skijred Þæi i NAFNE FØÐURS OG SONAR OG HEILAGS ANDA, og keñed þeim ad halda allt þad eg bauð ydur; Hver Hañ Trwer Og Verdur Skijrdur, Skal Hoolpeñ Verda, Eñ Hver Ecke Trwer Skal Fordæmaſt. Enn Teiknenn ſem þeim munu fylgia er trwa eru þeſſe; Í Minnu Nafne Munu Þeir Dioſla vtreka, nijar Twngur tala, Høggorma upptaka, og ef þeir drecka nockud banvænlegt, ſkal þad þeim ecke granda, yfir ſiwka manna þeir Hendur leggia, og þau mun þeim batna. Og ſtaned, eg emmed ydur alla Dagá, allt til Enda Veralldar. Þar epter var hann ſiedur af Jacobo. 2. Cor. 15.

Þo her ſeu ecke tiltekner nema þeir elleſu Drottens Poſtular, ſem her gengu epter hañs Skipan i Galileam á eitt Fiall, þá er þo ad ræda, ad þar hafi fleyre verid med þeim i þeſſare For af Chriſti Skoola Bornum, edur Jiñ Hundrud

Bræd-

Brædur, so sem St. Paull gefur ad merkia, 1 Cor. 15. hvar hañ þessa tiltekur nærst Postulunum. Aller þesser tilbandu Jesum; Enn þo þes se geted, ad nockrer hafe þad esad, hvert þeir hañ tilbidia skylldu edur ecke, þa hvarf sw Esasemd wr þeirra Hiortum, epter þad þeir hofdu sied hañ og gloagt athugad. Ver þeckium og Jesum ogiorla i Krossenum, sem þo er añadhvert hañs Fyrerrennare edur Epterfylgiare, enn sem hann kemur til vor, og talar vid oss fyrer sijna sætu Hugoun og Hugsvolun i Hiartanu, lijka sem her vid hina, og endurlijfgar vorn mæddañ Anda, þa fæum ver glader fulla Þeckingu umm þad, ad hañ se þad sialfur sem særer og græder, og allt vel giorer og giort hefur, þa verdur og ecke laung Bid ad einn trwadre Bæn og Þackargiord epter adra, so ad uppfyllast Ord Brwdarennar er seger: Eg hiellt honum og villde ecke sleppa honum, Cant. 3. v. 4. Þvi, trw mer, aungver Samfunder eru sætare, helldur eñ forgmæddrar Sálar og Græddarans JEsu, hverre hañ hefur þessu lofad og ender þad eiñeñ: Eg em hia þer i Neydeñe, eg vil þer wtryckia, og þig vegsamlegañ giora. Eda er þad ecke stoor Vegsemd, ad eitt Hálm-Strá skule Diofuleñ med allre siñe Magt yferviña? Er þad ecke Utrycking, ad giora hina sætustu Sálar Kæte og Hiartans Fognud af beiskre Sorg og Tara-Follum? Er þad ecke nockvæm Hiavera, þegar aiorst Himna-Rijke af Helvijte? Hver er sa af trw-

um Guds Bornum, er ecki þecki, þacki og med-
keñi Vidhondlan Jesu vid sig og Endir ca eadur-
sogdu Loforde? Þvi hann helldur oll sijn Fyrer-
heit; Hann het Læriſveinunum ad þeir ſkyldu fa
ad sia sig i Galilæa, her endir hann þad nu, so sm
allt annad er hañ lofar, þvi hann er siaalfst Lijfed og
Sannleikurenn, her i er alltijd Hugfrooi fyrer
allar trwadar Saaler; Og þad meira er, ad þegar
Jesus syneſt lengſt burtu, er hann nærstur.

A Eitt Fiall fafnade Jesus sijnum Læreſvein-
um, þad meina marger Lærder Menn verid hafi
Fialled helga eður Tabor, og draga þar til viſs
Rok, einkum þad Jesus eadur fyrer sijna Pijnu
og Fullnaegiu Boot fyrer Synder vorar forklar-
adiſt ca þvi sama Fialle. Sw Borg sem ca Fiall-
inu liggur fær ei foolgiſt, seger Endurlausnarenn.
Matth. 5. v. 14. Borg þesse er Guds Christne,
i þessa Borg hefur Jesus þig innleidt, mijn Saal;
Þa fær þu ad sia þinn Uñusta, sem þer veiter alla
Hiartans Gladværd, Lijf og Endurnæring, hann
nærer þig þar, Synda og Sorgmædda med sijn-
um Anda og Orde, samt himneſkri Kvolldmaal-
eijd sijns Holds og Bloods, þar reyniſt i þvi Ge-
ſta-Bodi, mijn Saal, sætur Vina-Kosiñ, þegar
hvert sckar kyſser þar añad, hañ þig i elſkuñe, þu
hañ i Trwñi, eñ so sætur sem hañ er nu i þessu Ge-
ſta-Bodi, þa verdur hañ eñ þa sætare þegar þu
Loksins hedañ uppleiſer, og helldur þijna Himna-
Fer af þessu Fialle upp til þes himneska Zions Fi-

alls

alls, og ingengur i Gesta-Bod Dijrdarinar a Hædum, og fær ad sia þenna þinn Uñusta so sem hañ er, Auglite til Auglitis med ollum Utvolldum; Þa mæner þu til þijns Jesu, mijn Saal, i þinne sijdustu Ut-For af þessu þijnu Hreyse, enn hann retter sijnar Hendur a moote. O hennañ Gódla Samfund og sætustu Samveru uñ alla Eilijfd!

A Sinai Fialli wtgaf Gud fordum sitt hælaga Logmaal, er bodade oss Bolvan og eilijfann Dauda, af þvi þad kunni enginn vor uppfylla, þvi var þad þad Ok sem oss þvijngade. Eñ af ædurnefndu Tabor Fialle wtsende Jesus sijna Postula uñ Heimeñ ad boda oss, sem stoodum i Logmaalsins Banni, þann sæla Fridar Bodskap, sem trwudum ollum tilseger Kvittun og Fyrergefning Syndaña. Frañar seger Jesus, allt Vallð er mer gefid a Himne og Jordu: Vilier þu þetta rett skilia, þa mættu og attu þad ad wtleggia uppa Christi Manndoom: Af þvi nu Jesu epter Manndoominum er eilijft Einvalld gefed, þa er þad gefid mijnum Broodur, hvor sijnum og mijnum Gudi og Fodur greidt hefur fullann og gylldañ Betaling fyrer mig sekañ og Syndugañ; Ja, fyrst eg er þessum rijka Herra og Konunge so næskylldur, þa gioresst eg voladur, snaudur og vesæll uppa hann til Frañfæris, hann hefur og alldrei fært sig undann þvi, helldur alltijd vid mer þurfandi tekid, og mun einnig her epter taka, einna hellst og best þegar eg fæ ecki lengur inni i þessum Heim;

Verdi mer þvi hedañ wthiijſt þa Herrann vill, eg ad vijſt Heimile ad Himnum hiia mijnum Herra Jeſu, hañ hefur ſiælfur dæmt mig uppa ſig, og hefi þañ hañs Doom med hañs eginn Bloodi ſkrifadann, med Stadfeſtingar Innſigle H. Anda, i mijnu Hiarta geymdann. Þar getur engenn reyngt ockar Skylldſeme, þvi eg er hanns Limur, Holld af hanns Hollde og Bein af hañs Beinum, Eph. 5. v. 30. Þeſſe Skylldſemi hneger þvi alltijd og begir hanns bleſſada Hiarta til ad hiælpa mer, þar er og enginn ſo ſterkur, ad mijna Önd slitid fræwr hanns Hende, Joh. 10. v. 28. her uppa vil eg lifa, og ſijdann gladur deya: Hreki mig hver ſem kann og vill, Jeſus medtekur mig: Enn ſeg mer, mijn Sael, hvar af veitſt þu allt þetta? Hvar af veiſt þu, ſege eg, ad þu ætt þetta Framfære vijſt i allre þinne Þorf, og ſeinaſt i Daudanum? Andſvar: Af ſiælfs Jeſu Sannleiks Munni hefi eg þetta, hañs egeñ Handſkript vitnar þetta, ſem er hañs H. Evangelium, fullt allmargra Nadar Fyrerheita her uppa hlioodande, ſem oll Sorgfull Hiartu endurnæra, hvert ad prediks allre Skepnu, Jeſus her, af ſijnu Guddooms Valde, wtſende ſijna Poſtula uñ allann Heimenn, og bryniade þa med Aſtgiefum H. Anda, ſo þeir gengu glader til þeſſa Verks, jafnvel þo ſoddann Embættis Vegur væri nærſta torſooktur, þvi þeſſe Heimur er rett kalladur eitt Diofla Heimkynne, ſem jafnvel færer eitt ſijfelldt Strijd i moote Gudi

og

og hañs Þioonum, elskar Myrkureñ, eñ hatar Ljosid; Sama hafa þesser Guds Þioonar predikad Evangelium, þad er, ad Menn skylldu elska Jesum og trwa a hañ, og af Trwñi og elskuñi til hañs giora hid gooda. Soddan hafa þeir predikad, og þad predikast eñ allri Skeynu, þad er Moñunum sem skynia kunna Ord Drottiñs, þvi so sem Jesus hefur ollu Mannkyni afrekad Saaluhiaalpena, so vill hann hun skule ollum framűbioodast, hvar af auglioost er hann vilie einkis Manns Glotun, og engann Syndara vilie hann wtilykia, nema þann sem siaalfur sig med Oendañlegre Vantrw wtelykur: Medtak þad þvi mijn Saal med Trwarinnar Hende, sem þinn Jesus retter ad þer med sinne Naadar Hende.

Auk þessa bijdur Jesus ad skijra i Nafne FÐDURS, SONar og ANDa HEJRAGS. Her er enn þa eitt lioost Vitne uppa adurnefndt, þvi þar sem þu, mijn Saal, hefur þennann Guds Naadar Saattmaala medteked, þa ert þu vordinn Oska-Barn lifanda Guds, og allra himneskra Gæda, Erfinge fyrer Trwna a Jesum Christum, hverium þu Jklædd ert, hafande H. Anda i Pant, sem verkar Rettlæte, Fridog Fognud i þijnu Hiarta, og giorer ad þar verdur Guds Rijke inni; Eñ sia verdur þu vandlega epter, ad ei medtaker þu þessa Guds Naad til Onijtis, helldur forer Hiaalp og Helgun Andans auglijser þijna Trw med goodum Verkum, til hverra þu ert skopud i

Christo

Chriſto Jeſu, ad þu gaanger i þeim, Eph. 2. v. 10. Því hverniñ kañt þu ad hroosa þer af Trwñi, nema hun se verkande fyrer Kærleikann: þaa kunna Menn ad sia þetta Lioos, og ad þu geymer Jesu Ord, og hallder þau soñ, ef þu lifer epter þeim, gorer þu so, þa ertu Jesu Vinur: Hverniñ mattu tegia, og ur Mustere H. Anda sem verkar Trwna, nema Andans Avexter auglijsest a þer, sem eru þessar: Kærleike, Fognudur, Fridur, Þolinnmæde, Blijdleike, Goodgyrne, Trw, Hoogværd, Bindinde, Gal. 5. v. 22. og soddann meira; Ef þu lifer alltijd i sañri Ydran og aflaati Syndaña, lofar Gud, bidur og þackar honum jafnlega, ert Þolinnmoodur og hoogvær i añarra Breitne og Meingiordum, blessar og bidur fyrer þijnum Naunga, so auglijser þu þig ad vera rett-trwadann Mañ, og ert morgnum Krapta-Verka Moñum betre, því ad lifa gudrækilega i Christilegri Kyrkiu er meira verdt eñ Krapta-Verk ad giora; Guds Ord, hveriu þu catt ad trwa, og þar epter ad giora, er þer, so breitande, vijst Teikn eilijfrar Saluhiaalpar. Jaa, þar sem þu so hefur Jesu Bod, og helldur þau; þa elskar þu Jesum og elskast af honum, so hañ er med þer og þvilijkum alla Daga allt til Enda Veralldar, ecke ad eins almeñelega, helldur serlega, med Elsku, Ibwod, Vernd og Velgiordum; Hann er med, ei so sem jarneskur Vinur sem temur, og fer innañ Skams aptur, so ad Einsleglleike Skilnadarins verdur þau opt ecke minne enn

Fognud-

Fognudur Samverunnar, helldr er þesse elskulegaste Vinur Jesus med sijnum alltijd i Sorg og Glede, Hvijld og Erfide, Nootl og Dag, Lijfi og Dauda. Mijn Sæal, þetta er þinn fegurste Fognudur, þetta er þijn einka Roosenie, Jar, eitt himneskt Exterlæte, ad þiñ Jesus er þer nælægur, og fyrst hañ er med þer, hver kann þa ad vera ad moote þer? Fyrst þann stijrer þig, hver kann þa ad fella þig? Fyrst hann huggar þig, hver kañ þa ad hrygg gia þig? Af hañs Medvetu þena þer aller Hlutter til hiñs besta; Par fyrer vil eg þetta þitt Loford, O Herra Jesu, umfadma med Trwnne, og mer vid þad hallda i hverju fem ad Herdum kemur; I mijnum Vilkindum Vesolld og Breiskleika ert þu minn Styrkur, mijn Nægd i Skortenum, mijn Hialp i Neydenne, minn Skiolldur og Veria i Strijdenu, miju Vernd i Hæskanum, mijn Huggun i Sorgunum, mitt Frelse af ollu Fangelsi og Snorum, mitt Ljos i Myrkrenu, mitt Lijf i þessu Lijfe, mitt Lijf i Daudanum, mitt Lijf i uppriſunne og mitt Lijf i eilijfu Lijfe. O Jesu minn Gud og Herra, minn Brooder og Brwdgume, minn Emanuel, eg bid, vert þu med mer, so gengur mer allt vel, so verdur allt beiſkt Vatn i þessare Mara ad sætu Vijne, vertu alltijd med mer hertijmannlega, so eg mege þar sijdann vera med þer, þig lofande, eilijflega med ollum Utvolldum, AMEN.

39. Capitule.

Um Underbwning Chriſti Uppſtigningar.

NN han var uppnumeñ, epter bad han hafde Poſtulunum Biſſalu-ing gefed, hveria han hafde wtvalid fyrer Heilagañ Anda, hverium hann tiedi og ſialfañ ſig lifande epter Pijſl ſijna i marghattudum Bevtiſingum, og liet þa ſian ſig uñ Fiorutiige Daga, talande fyrer þeim af Guds Rijke. Og ſem han hafde þeim ſaman ſafnad, baud hañ þeim ad þeir vikti ecke wt af Jeruſalem, helldur ad þeir ſkylldu bijda epter Fodurfins Fyrerheite, og ſagdi: Siaid, ad eg vil ſenda yfer ydur Fyrerheit mijns Fodurs, ſem þer hafid af mer heirt, eñ þer ſkulud vera kyrrer i Borgeñi Jeruſalem, þar til þer J-kladeſt Krapte af Hædum, þvi-ad Johañes ſkijrde med Vatne, enn þer ſkulud med heilogum Anda ſkijrder verda, eige langt epter þeſſa Daga. Eñ þeir ſem þar voru til ſamans komner, ſpurdu hañ ad og ſogdu: Herra, villt þu nu a þeſſum Tiima uppretta aptur Iſraels Rijke? Eñ hañ ſagde til þeirra: Ydur ber

ei

ei ad vita Tijma edur Stunder, hveriar Fadereñ sette i sialfs sijns Valld, helldr munu per odlast Krapt heilags Anda, pess er yfir ydur mun koma, og per skulud mijner Vottar vera til Jerusalem, og i allre Judæa og Samaria, og allt til Jardareñar Enda. Eñ hañ hasde pa vt allt til Bethaniam, og hoof upp sijnar Hendur og blessade pa.

SO sem hvad eiñ goodur Hws-Fader under sijna Burtfor og Vidskilnad, samannkallar sitt Heimilis Fooll og Vine, og rædstafar serhverju, sem honum pyker best hendta, kvediande sijdann med Blessan og goodum Oskum: So hefur og eiña best sæ mikle Hws-Fader, og ædste Biskup sijns Hwss, Ebr. 10. v. 21. Jesus Christur, Hofudidur og Fullkomnare vorrar Sæluhiælpar, allre Skipan sijns Hwss nidur-radad, ei ad eins adur hañ geck til sinnar Pijnu, helldur og epter sijna Upprisu, adur hañ uppstie til Himna, uñ hverñ sinn Herverv Tijma hann samannsafnade sijnum sundurtvijstrudu Saudum, styrkte pa i Trwinne uñ sijna Upprisu, med sialfs sijns lifande Openberan, med Syningu Sara-Branna, med Matar-Neytingunne, med Samrædum æstvdlegum vid pa, med Opennberan Guds Rads af Ritningunum og peirra Utleggingum, og petta i

marg.

margar Reiſur, ſo og itrekande ſyrer þeim ſijnar Bijſalningar, og ſtadfeſtande þau i œdur tilkiornu Embœrte; Til ad koma þeſſu og þvilijku ollu vel til rette, dvalde hann, fullur Elſku og Myſkunar, hiœ ſijnum her a Jordu epter Uppriſuna i fioru tyge Daga, bœtalande ſo ſijnum Aſtvinum þœr fioru tyge Sorga og Swta Stunder ſem þeir þreya mœttu epter hanns Andlœt, medañ hañ hvijlde i Grafinne, og þad med eins morgum edur fioru tyge Medveru Dogum; Þannig bœtte Jeſus þeim Sorg þeſſa, med meir enn tvofalldum Bootum. So mœtt þu eñ bwaſt vid hañs Millde og Myſkunſeme, þu Guds Barn; Þegar hañ hefur grœtt þig, ſo gledur hañ þig aptur, tekur hañ nockud fra þer, þad ſo ſem hañs er, eñ ecke þitt, þa gefur hañ þer tvofalldt aptur; So hefur hñ alltijd breitt vid ſijna, ſo breiter hañ og vid þig: Þu telur her þijna Sorgar-Daga, þar veitaſt þer epter a Otelulega marger Fagnadar-fuller Glede-Dagar; Marger eru her þijnar Erfidis Stunder, oteliande verde þijner Hvijldar-Stunder, Openb. 14. v. 13. Her vid ſkallt þu þig hugga i ollum þijnum Eyndum og Erfide; hugſa af-fram i Þijngd þeſſa Lijfs Hormunga a yfirgnœfañlega Þijngd epter komande eilijfrar Dijrdar. Eñ vilier þu nu þeſſa hijda, þa mœttu ecke vijkia wt af Jeruſalem, þad er, þu verdr þa ad vera eiñ andlegur Borgare og Heima-Madr i þeſſare ſtrijdande Guds Chriſtne her a Jordueñe: Jaa, þitt Hiarta maa vera þa ein

andleg

leg Fridar-Sioon, hvar inni Gud hafi sinn Ofn og Eld, sitt Rijke, sijnar Verkanir; Þitt Hiarta skal vera, segie eg, eitt Simeonis Hiarta, sem hiartannlega sækir og bijdur epter Huggun Guds jsanda, eñ aktar alla Veralldar Glede sæfeinga, sem leidest Utlegd sijn vid þesse Babilons Vötn, enn længar i Himinenn til þeirrar Sigri-hroosande Christne; Þitt Hiarta mæa opt med heimuglegum Tærum, andvarpa yfir Trodning og sijfellde Onæavan Qvinanna; Holldsins, sem gyrnest i mooti Andanum; Diofulsins, sem allt vill uppsvelgia; Heimsins, med sinne æa hvetiande Lyst vill locka, edur med sijnu Ofbellde þreyngia, hræda og hæda: Þvi þad Hiarta, sem her verdur opt laugad i Vatni Tærana æa slijkañ Hætt, og innþreynger ser so med heitre Andvarpan i Undernar Jesu Christi, verdur aptur laugad og yfirdreift med Hugsvolun Heilags Anda, hañs Fride og Forsmeck eilijfs Lijfs, og fær uñ sijder ad upphefia Hofuded, nær þad eilijfa Jubil-Ar uppbyriast. Þvi skallt þu nu med Kyrd og Poleñinæde bijda æa þessum Utlegdar-Arum Fagnadar-Arsins, þad kemur iñañ skamms epter þessa Daga, þvi ecke seinkar Gud sijnu Fyrerheite, þo nockrer hallde þad fyrer Seinkan, helldur, bijdur hañ epter ofs nærsta Poliñmoodur, hañ hefur laungu æadur bætt þad nidurfallna Davids Hreise, eñ nær hañ vill endurbæta þad ad fullu Leite, mz siñe Komu til Doomsins, og Uppbyrian sijns eilijfa Dijrdar-Rijkis, þar uñ hæfir ofs hverki

ne vardar ad grenſlaſt, þvi þad veit engenn, nema Faderenn einn, ecke Englar Guds a Himnum, og ei Sonurenn, Marc. 13. v. 23. Þvi hann var ecke ſendur oſs þad ad Opennbera, þo haũ, Fodurſins Kraptur, og eitt med honum, epter ſiñe Guddooms Alvitſku viſse þad ſannarlega, þvi aller Hluter eru nakter og Ohulder fyrer hanns Augum, Ebr. 4. v. 13. Lijka vel epter Mañdoomenum, þar i honum bijr oll Fylling Guddoomſins Lijkhamlega, Col. 2. v. 9. Og ſa ſem hefur allt i ſijnu Valde, hann hefur alle i ſinne Vitund. Vit þu, chriſteñ Madur, ad hva þig vel an Metnadar og Dofiñleika med Ugg og Otta, under þad Oviſſa ſo Daudans ſem Doomſins Takmark, ſem haſtarlega mun koma, og þa ſidſt varer; Hvar til ef þu ſtundar, muntu Kraept odlaſt af Hædum, Ja, ſa mikli Guds Kraptur, ſem ædreer ollum Skilinge, mun vardveita þitt Hugſkot, Siñe og Skilingar-Vit i Chriſto Jeſu, þijnum Herra, ſo þu verder a hanns Tilkomu Dege, nær hann til fulls uppretter Iſraels Rijki, verdugur ad ſtanda fraṁi fyrer honum, ſo ſem ſa, er her hefur vardveitt hanns Vitnisburd, og innleidaſt ſijdañ i eiliift Lijf. Þar fyrer, Guds Barn, ſo ſem nu Jeſus her wtleidde ſijna Læreſveina allt til Bethaniam, hvad ed þijder eitt Sorgar-Hws og Hrygda Heimkyñe, ſo leider haũ ſijna Aſtvine enn, fyrſt til þeirrar Mæduſomu Bethania þeſſa Lijfs, i hverre þeir drecka mega einn ſwrañ Sorgar-Bikar epter añañ, adur haũ

tekur

tekur þann iñ a Sal eilijfrar Dijrdar a Himnum: Hañ tilſkickar oſs Rijke, lijka ſem Fodiriñ tilſkickadi honum: Hann hlaut fyrer Forſmann, Kvaler og Daudañ inn ad gaanga i ſijna Dijrd, ver og eiñinn fyrer margar Hormungar i Guds Rijki, Act. 14. v. 22. Jeſus ſtie af Oliu-Fiallenu upp til Himins, a hverju hañ fyrr hafde þann hardaſta Bardaga vid Daudann, Diofuleñ og Helvijte, og vañ a þeim eiñ eagiætañ Sigur, þad ſem hañ þar i Strijdenu afrekade oſs, þad ſynde hañ her nu opiñberlega, ſem var Himnaſor allra þeirra ſem a hañs Nafn trwa, hveria þeir halida ſijdarſt, nær þeir ſkilia vid þeñañ Heim, ſo ſem hann og ſiealfur vitnar med ſinne Bæn til Fodurſins ſegiande: Fader, hveria þu gafſt mer, vil eg, ad hvar ſem eg er, þar ſeu þeir og med mer, ſo þeir ſiæe mijna Dijrd, Joh. 17. v. 24. A þeſſu Fialle hafde Frelſareñ haft opt adur ſinn Nætt-Stad, ſem Lucas vitnar: Cap. 21. v. 37. og giort þar ſijnar Hiartnæmar Bæner til Fodurſins adur hañ leid ſijna Pijnu, og hefur hann þa eiñinn ſañarlega minnſt undir eins ſiñar Himna-Farar, og þvi ſwslegar uppbyriad ſinn ſtranga Bardaga, og ſæruſtu Pijnu i þeſſum ſama Stad, fra hverium hann nu i ſtoorri Vegſemd og ſætum Sigre uppſte til ſiñar eilijfu Dijrdar.

Allt þetta ſkallt þu nu vel Rootfeſta, Chriſtenn Madur; Þar til iñleider Jeſus þig i Bethaniam Hormungaña, hoar hañ ſender þer margar Sorg-

ar-Noott, ſo þu ſkulir temia þer þar inni Andlega Himna-Fer, og verda þvi betur tilreiddur til þiñar ſijdurſtu og fullkomnu Himna-Farar. Eñ þesſe Andlega Himna-Fer mœa Bæniñ rettilega kallaſt, nær hun er alvarleg; Þvi þo Auguñ ſveime þa i heitu Tœra-Floode, er Hiartad allt œa Himnum hiœa ſijnum Herra, liggande þar ſem Fœtœkur og Sœrum vafenn Lazarus fyrer Veitaraus Fœtum, og klagar fyrer honum, ſem Barn fyrer ſiñi Modur, ſijna Neyd og Angiſt. Ad bidia ſo, mœ ſegaſt ad þeya i Bæniñe, þad mœa nœlega ſegiaſt uñ ſo bidiande Mañ; Var hann i Lijkhama edur utann Lijkhama, veit eg ecke, Gud veit þad; Hañs Hiarta er œa medann ſañlega ordid eitt Himnarijke, hvar Jeſus hefur ſer Herberge teked, þviad Bœnareñar alvarlegrar, heitrar og Sañ-Trwadrar Kraptur er þvilijkur, ad hun giorer ſo ſem ein Andleg Fadmlog millum Guds og Mannſins; Madurinn fadmar og vefur Gud ad ſer i Trwñi og Andvarpaniñe, enn Gud aptur Mañiñ i Myſkun og Medaumkan ſiñi, þar af ſprettur Hiartans Endurnœring, og Hœgd Hugarins, ſo ad ſœa ſem fyrer ſtuttu geck nidurlwtur af Sorg til þeſſarar Bœnar-Þdiu, ſnijr gladur til Baka med upprettu Hofde: Soddañ Madur kemur ecki toomhendtur aptur wr þeſſare Reyſu; Eñ til ſoddann Himna-Farar brwkar Gud optaſt Krofs og Mootlœte, ſo ſem eiñ andlegann Jacobs Stiga; Þvi ſkal nu ſw Gata, þo hun ſe Holldenu þwngfœr, vera þer vel

kom

konen, hu Guds Barn: Þesse Skoole er Keñar margra Dygda, sem enn hins verda all-lijtt stundadar, þetta er sege eg, Vagnenn til þeirrar eilijfu Vegsemdar; Hver hann hatar, sa hatar sitt eiged Lijf og Velferd.

Ad Sijdurstu hoof Jesus upp sijnar Hendur og blessade sijna Læresveina; Þesse Bruñur allrar Blessunar, byrte þad her med Verkunum, sñ hann hefur oss befalad med Ordunum, sem er ad blessa eñ bolva ecke; Hañ eiñ bijter oss allre Blessan, andlegre og lijkhamlegre, tijmannlegre og eilijfre, eñ þeir Uppsprettu Læker, hvadañ Straumar allrar Blessunar til vor reña, eru hañs signud Sar og Under, so Handaña sem añarra hanns Lima. Þessar Hendr hiwka oss i Lijfe og Dauda, þessar Hendur hugga oss i Lijfe og Dauda, i þessum Hondum stendur allt vort Hiælpræde, hvi skal til þessara Handa flya i allre Neyd i Lijfe og Dauda. Þijnar Hendur, O Jesu! geyme oss her þreyande, og medtake oss hedañ farande; So skal þitt Lof þar i moot af oss hlioona, her uppbyriad med Tæra-Raust, enn þar framfæraſt med sættklijngiande Glede-Raust. Blessadur se Gud og Fader Drottens vors Jesu Christi, sa oss hefur blessad med allshattadre andlegre Blessan i Himneskum Gædum fyrer Jesum Christum, Amen.

40. Capitule.

Um siaulfa Uppstigninguna og Setu Jesu til Guds Hægre Handar.

Og pad giordest, ad efter pad Drottenn hafde talad vid pau, pa hann blessade yfir pau, og sagde petta: Ad hann skillde vid pau, og vard peim ansianenduin uppnumin, og eitt Sky took hann upp i burt fra peirra Augum. Og hann foer upp i Himinin, og situr til Guds hægri Handar. En peir til badu hann.

AF pessum Hofud-Greinum vorrar Trwar hefur pu, Sal min, petta epterfylgande ad athuga:

1. Epter hverre Naatturunne pinn Lausnare se til Himna uppfaren; Sem er, eptir sinni Manndoomleau Naatturu; Vpiad i Tillute til heinar, er hann Læckadur, Getin, Fæddur, Pijndur, Krossfestur, Deyddr og Grafin, lijka og epter heini upphafin, so sem Skrifteñ allvida vitnar; Mannsins Syni var aefid eihst Vald seger Daniel, Dan. 7. v. 15. Mannsins Syne var gefid Vald til ad halda Doom, Joh. 5. v. 27. Mannsins Syni er Magt gefin ad fyrergefa Syndirnar, Matth. 9. v. 6. Mannsins Sonur mun sitia til Kraptarins Hægri Handar, Matth. 26. v. 64. Allt petta skilst uppa Mannsdoomin Christi, hvi er hann epter Mann-

Mañdoomenum uppstijgeñ, þvi Gude kañ eckert ad gefast, hañs eru aller Hluter, hañ kañ ecke framar ad upphefiast eñ hañ er, hũ var og mun vera, hiñ hærsti Herra Drotteñ Zebaoth. Þetta er hiñ stærsti Fognudur fyrer oss aumar Mañeskur, ad ver vitum og trwum fyrer vijst, ad vort Hollð se i Christo til himneskrar Hæstignar upphafid; Þetta er þad, sem Paulus seger, ad Gud af Næd sinni hafi oss sialfum ser þacknæma giort i sijnum Elskulega, Eph. 1. v. 6. Væri þitt Barn edur Brooder eirn Kongur, þa munder þu, þo fantækur værir, þar af þer hroosa, og nockud þykiast, þo samt er einn Kongur eins Mold sem þu, þid veigid bædir eins mikid fyrer Gudi, hia hverium ad er eckert Persoonu Alit. Skal her þad þa ecki vera eitt Fagnadar Efne, ad sa Eilifi, Fullrijki, Almætti ugi, Myskunsame og Goodgiarne Guds Sonur, Kongur Kongaña, og Drottinn Drottnaña er þinn Brooder? Þad er Heidur yfir allañ Heidur, Ja, Owtsegannleg Virding, og þesse Virding heyrer þer so vel til, þu Umkomulause Vesælingur a Jordunne, so sem einum Stoor-Herra og Konunge. Þetta þitt og mitt blessada Hofud og Herra, er ecki ad eins sialfur uppstijaenn til eilifrar Dijrdar, helldur og einnieñ mun hañ oss sijna veiku Lime og fætæka Ettingia þangad til sijn hefia, so ver seum þar sem hañ er eilifiega. Vermæmum nu epter þeim Vagni, Ps. 104. v. 3. sem þangad flytie oss sem forst, þvi her er uiargfolld

Dyndc, þar eilijft Epterlæte; Þo ſkulum þeſſa biſ-
da vakande og þolinmooder. Eitt Ey ſlutte vorn
Hiartans Herra i Himenum; Þeſſe Vagn
auglijſte haūs Vellde: Haū hagar þeſſu ea lijkaū
Hætt vid oſs; Skyinn Hormungarna og ymſra
Þreinginga i Utlegd þeſſare, ætla eg ad flytie betſt
vorn Hug og Hiarta i Himnunn; Þar til ſætur
Drottinn þau her yfir oſs dragaſt, ſo Forinn ſu
alfarna ſijdarſta verdi þvi greidare, og engeū Ver-
alldleg Umſvif ſkule þa tefia fyrer þeim, ſem eru aed-
ur dauder vordner Verolldiūi med ſogdu Moote,
aedur enn þeir deya. Se þad þaungad til, þijn og
mijn Dægra-Stytting, þu Guds Baru, nær ſem
vid lijtum til Skyanna, ſem opt ſkedur, ad miūaſt
ea, og hlaſa Hug-glader til þeſs eilijfa Heimkyūis
og Jeſu Tilkomu ea Eſſta Degi, nær haū kemur
med ſijnum Englum med magt og miklu Vellde,
Matth. 25. v. 3. Til ad giora fullkomna Lauſn
ſiūa Utvalldra, ad ver megum þa vera vel vidbwn-
ner og vakande fundner. Þar til hiælpa þu oſs,
miū ſæte Herra Jeſu, og læt oſs þar til ſtyrkia þiū
heilaga Auda, ſo eilijfaū Sign odlaſt mættum.

Þegar vor Frelſare ſte hingad nidur i Holldid,
ſkedi þad i hinni diwpuſtu Fætækt, hann miūgeckſt
og her ea Jorduūe i Þicons Mynd, Phil. 2. v. 7.
8. hafande ei hvar hann kynni ſijnu Hofde ad aed
halla; Eū nær haū foor hedaū til Himins aptur,
ſkede þad i hiūi vegleguſtu Majeſtatis Dijrd og
Æru. A lijkaū Hætt hegdar hann eū Hlutſkipti

ſiūa

sína Astvina: Hañ lijtelætkar þaa syrst, og upphefur sijdañ, hañ hrigger, og sijdañ gledur, hañ þiæer og þiakar, hiwkrar sijdañ og endurnærer, hañ lætur alltijd jwrt gaanga undañ sætu, þad syrra er Underbwningur til þess sijdara, hañ byriar margt Barndoomslega fyrer Heimsins Augum, jaa, undarlega, eñ endar þad nærsta vijsdoomslega, hann uppbyriar veiklega, enn endar þad volduglega. Seig þvi ecke i þinne Neyd, þu Guds Barn: Eg geng til Gruña; heldur so: Drotteñ hann gierer mer til gooda, þesse hanns Smyrsl eru mer til Lækningar, þvi Kialldann er Upphafed lijkt Endingunne. Þu sem alest hefur upp aa Jesu Brioostum, maatt vel þeckia Hæatt hañs Rijkes og Hegdunar, vert þu ecke saa sem jafnlega lærer, og kemst þo ecke til Þeckingar Sañleiksins, þvi þad er illur Lostur, og framar Uñmerke fordæmdra, enn eilijfs Lijfs Erfingia. O Herra Jesu! Hondla vid mig sem þer lijtst, þijn Vidhendlan hefur alltijd goodann Enda, enn nær hañ er goodur, er allt gott.

2. Skalltu hugleida her mijn Saal, hvert þinn Herra so uppstijgeñ? Til Himens, seger Texteñ. Postuleñ Paall seger, ad Jesus se hærre eñ Himineñ, Ebr. 7. v. 26. og eñ seger hann, ad Jesus se uppfarenn yfir alla Himna, Eph. 4. v. 10. Himin kallast syrst Lopted edur Skyenn er ver siaum, til hvers Christur meinar segiande: Lijted aa Fugla Himinsins, Matth. 6. v. 26. Af þessum Himne gefur Gud Regn og Grooda, Devt. 28.

v. 12.

v. 12. Par er og Feſtingar Himenenn, edur ſa ſtirnde, um hvern Gud talade ſo til Abrahams: Lijt upp til Himens og tel Siornurnar, Gen. 15. v. 5. Her i þeſſare Hofud-Grein meinaſt ecke ſa ſkapade Himen edur Himnar, heldur Tignareñer Himen, þad Hws, Lioos, Veilde, Dijrd og Liosine ſem engeñ Madur kañ wtſegia, hvar Gud ellra kroytugaſta, ellu ſtioornande og allſtadar nærverande Dijrd og Majeſtates Veilde bygger, þangad er Jeſus uppſtijgeñ, ſo hann uppfylle alla Hlute, Eph. 4. v. 10. Soddann Dijrdar-Viſt og himneſka Jeruſalem med eilijfum Fognude og Glede Omælanlegre eiga wtvollder aller fyrer Hondum, og munu þar hia Drottne vera eilijflega, og liooma þar ſem Sool: Rijke Fodurs þeirra: Slijkt hefur oſs Jeſus afrekad. Adam lokade fyrer oſs þeſſu Heimkynne, i ſinni hryggelega Falle; Hinn añar Adam Jeſus upplauk þvi fyrer oſs aptur, nær hañ þangad ſtie i ſñe miklu Dijrd, ſo ad lijka ſem ver hofum bored Lijking þeſs jardneſka Adams, ſo munum ver og bera Lijking hinns himneſka, og ei hefr þad nockurt Auga ſied ne Eyra heyrt, hvad Gud hefr fyrerbwed þeim ſm hañ elſka, 1. Cor. 2. v. 9. Þar af þerrar Hond Drottens oll vor Augna-Tar, þar er engenn Kveinan framar, eige Daudeñ ne nockur Pijna, þetta hid fyrſta er þa forgenged, Apoc. 21. v. 4. Her til, O Jeſu! leangar mijna Sal, og alla þina elſkulega, er ſo ſegia: Kom þu Drottenn Jeſu; Kom þu ſnarlega,

lega! Þar til þesse Ost fullkomnast erum ver þar uppi hiaa þer miñ Herra i Voneñe og Trwñe, eg er þess fullviss af þer, ad þad Samband þverre ecki helldur aukest, og fullkomnest uñ sijder.

3. Skallt þu hugfesta þad, mijn Sal, ad þiñ Herra situr til Guds hægre Handar, þad attu og ad skilia epter hañs Mañdoome; Og fyrer Guds Hond, Hond Guds Fodurs; Enn med þvi Gud er eiñ Ande, Joh. 4. v. 24. þa hefur hañ hverke Holld ne Bein, Hond edur Fot, þo so se ad Orde kveded, epter mañlegre Vitsku, vegna vors veika Skilnings, þvi skilst nu fyrer hañs Hond hañs Almætte, Luc. 22. v. 69. Hañs Kraptur og Yferburder yfer allu, Pf. 118. v. 15. og 77. v. 11. Hañs allstadar Nærveru, Pf. 139. v. 10. Hañs Alvitska, Ebr. 4. v. 13. Hañs Tign og Majestates Dijrd, Ebr. 1. v. 3. Og so sem þetta er nu sa rette Skilningur epter Skrifteñe uñ Merking Guds Handar, so er og Frelsarans Seta a sama Veg skiliande, edur, ad hañ se epter Mañdoomenum nærstur Gude ad allre Makt, Krapte, Yfirburdum, Nærveru, Alvitsku, Dijrd, Vellde og Stiornan allra Hluta a Himne og Jordu, og þar se engeñ Munur Christi Guddoomlegrar Nattturu, nema hvad sw Guddoomlega hefur af ser siaalfre fyrer alla Eilijfd, þad hefur sw mañdoomlega vdlast i Tijmanum, fyrer Guddoomsins Jvvod, so nu er þad eckert sem honum se ecke undergefed, Ebr. 4. v. 8. Gled þig nu, Sal mijn, gled þig sege eg yfir slijku, Phil. 4. v. 5. ad þiñ Brooder Jesus stiornar bæde og rædur allu a Himne og Jordu, er og allstadar med þer og hiaa þer, hañ bidur fyrer þer, hañ er þijn Huggun mvot Syndeñe, hañs Blood hroopar Naad og Myskun yfir þer, hver kañ þig þa ad aklaga, Rom. 8. v. 33. Hañ er þijn Hialp og Huggun mvot Diofflenum og allu hañs Raadaneyte, fiær og nær, upp og nidur og allt uñ krijng; Raadslage þesser a mvote þer, Jesus

Onijt

onijter þau Raud. Hañ er þijn Huggun moote Daudanum, þvi hvad er nu þiñ Daude? Añad eñ þijn Himna-Før, hañ burtſlijtur þetta Samvijſtar-Band Saalar og Lijkhama, leyſer frau Lijkhama þeſſa Dauda; So ertu laus mijn kæra Sall, og med þad fer þu i himneſka Sælu: Og ſo ſeyy þad oteliande Her himneſkra Guds Engla uñkrijngt hefur Jeſu Chriſti þijns Brooduts Sigur Vagn i Himeneñ; So verda þeir og eiñeñ þiñ Reiſu-Vagn i Himeneñ at þiñe Burtferdar-Tijd, og þegar þu kvedur ſeinaſt Lijkhamañ, ſijngia þeir ſo yfir þer burtfarande, under eins og þeir hefia þig i Himeneñ: Þetta er ſa Madur ſem komeñ er ur miklum Harmkvælum, og hefur yfiruñed fyrer Lambſins Blood: Eñ Guds Børn her, yfir epterverande naukſolldu Hreyſi: Hñs Mootlæte Hryggd og Mæda, hefur nu oll Ending gooda, ete. Nu, O. Herra Jeſu! So ſem eg af Hiarta vil treyſta og treyſte þer, fyrer allt gott, ſo bid eg þig, miñ Hiartans Herra, fyrer þitt Blood og Under, ſamt alla þijna Verdſkulldan, ad þu uñer mer, med ollum Guds Børnum, ſoddañ Endalyktar at miñe Hervijſtar Mædu, ſo eg eilijfañ Fagnud med þer fae. Mijn Von og Trw ſeger her til Amen, þijn Trwfeſie og Sañleikur ſeger og her til Amen, jaa ſañarlega þad ſkal ſo vera. Eñ þer, hædſte Herra, ſem ert A og O, Upphaf og Ender, aſamt þijnum himneſka Fødur og H. Anda, ſe Lof og Prijs, Dijrd og Speke, Packer og Heidur, Kraptur og Styrkleike, Amen, Amen frau Eilijfd. til Eilijfdar,

A M E N.

Soli Deo Gloria

Hvad ad-ſoatt hefur orded vid Prycking þeſſarar Bookar, er goodſwis Leſare uñbedeñ ad lagfæra og leſa i Mæled.